

EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 6.6.2012
COM(2012) 280 final

2012/0150 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/EY ja 82/891/EY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EY ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2012) 166 final}

{SWD(2012) 167 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

Talouskriisi on koetellut vakavasti kansallisten ja unionin tason viranomaisten kykyä hallita pankkilaitosten ongelmia. Unionin finanssimarkkinat ovat integroituneet siinä määrin, että markkinahäiriöt voivat levitä yhdestä jäsenvaltiosta nopeasti myös muihin jäsenvaltioihin.

Komissio antoi lokakuussa 2010 tiedonannon¹, jossa esiteltiin suunnitelmat unionin kehykselle finanssisektorin kriisinhallintaa varten. Kehys antaisi viranomaisten käyttöön yhteiset ja tehokkaat välineet ja valtuudet puuttua pankkikriiseihin ennalta ehkäisevästi, jotta voidaan turvata rahoitusvakaus ja minimoida maksukyvyttömyyteen liittyvän tappioriskin kohdistuminen veronmaksajaan.

Kansainvälisellä tasolla G20-johtajat ovat peräänkuuluttaneet ”kriisintarkaisujärjestelmien ja konkurssilakien tarkistamista viimeaikaisten kokemusten valossa, jotta suurten monitahoisten laitosten alasajosta voidaan huolehtia asianmukaisesti.”² Johtajat hyväksyivät Cannesissa lokakuussa 2011 finanssimarkkinoiden vakautta seuraavan elimen (Financial Stability Board, FSB) määrittelemät finanssilaitosten kriisintarkaisujärjestelmien avaintekijät (*Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*)³. Näiden tekijöiden FSB katsoo kuuluvan olennaisesti tehokkaaseen kriisintarkaisujärjestelmään. Niiden täytäntöönpano antaisi viranomaisille edellytykset ratkaista kriisejä hallitulla tavalla ilman vakavaraisuustukeen liittyvän tappioriskin kohdistumista veronmaksajaan ja varmistaa elintärkeiden talouden toimintojen jatkuvuus. G20-maiden on määrä kesäkuussa 2012 ryhtyä arvioimaan, miten näiden sääntöjen täytäntöönpanossa on edistytty eri lainkäyttöalueilla.

Euroopan parlamentti hyväksyi kesäkuussa 2010 valiokunta-aloitteisen mietinnön suosituksista rajatylittävästä kriisinhallinnasta pankkialalla⁴. Siinä painotettiin tarvetta unionin laajuisille puitteille pankkien hallitsemiseksi finanssialan häiriötilanteissa ja suositeltiin etenemistä kohti syvempää yhdentymistä ja yhtenäisyyttä rajatylittäviin laitoksiin sovellettavissa kriisintarkaisuvaatimuksissa ja -järjestelyissä. ECOFIN-neuvosto hyväksyi joulukuussa 2010 päätelmät⁵, joissa peräänkuulutettiin unionin kehyksen luomista kriisien ehkäisyä, hallintaa ja ratkaisua varten. Päätelmissä painotetaan, että kehyksen tulisi olla sovellettavissa kaikenkokoisin pankkeihin, sen pitäisi parantaa rajatylittävää yhteistyötä ja muodostua kolmesta pilarista (varautumis- ja ennaltaehkäisytoimet, varhaiset toimet sekä kriisintarkaisuvälineet ja -valtuudet). Kehyksellä olisi ”pyrittävä säilyttämään rahoitusvakaus pitämällä yllä kansalaisten ja markkinoiden luottamusta; asettamaan etusijalle kriisien ennaltaehkäisy ja niihin varautuminen; antamaan käyttöön uskottavat kriisintarkaisuvälineet; mahdollistamaan nopea ja määrätietoinen toiminta; vähentämään moraalikatoa ja minimoimaan mahdollisimman pitkälle julkisista varoista maksettavat kokonaiskustannukset varmistamalla, että vastuu jaetaan tasapuolisesti rahoituslaitosten sidosryhmien kesken; helpottamaan rajatylittävien konsernien kriisintarkaisua; takaamaan oikeusvarmuus; sekä rajoittamaan kilpailun vääristymistä.”

¹ KOM(2010) 579 lopullinen.

² Rahoitusmarkkinoita ja maailmantaloutta käsitelleen G20-huippukokouksen julkilausuma, huhtikuu 2009.

³ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf

⁴ (2010/2006(INI))

⁵ 17006/1/10

Korkean tason työryhmän on lisäksi määrä raportoida komissiolle vuoden 2012 toisella puoliskolla siitä, voisivatko meneillään olevien sääntelykeinoilla aikaan saatavien uudistusten ohella myös unionin pankkien rakenneuudistukset lujittaa finanssialan vakautta ja parantaa tehokkuutta ja kuluttajansuojaa⁶. Työryhmän ehdotuksista tehdään erillinen arviointi, kun se on saattanut työnsä päätökseen.

Lisäksi komissio ilmoitti 30. toukokuuta 2012 käynnistävänsä prosessin, jossa on määrä ”kartoittaa keskeiset vaiheet kohti täysimääräistä talous- ja rahaliittoa, mihin voisi kuulua siirtyminen kohti pankkiunionia, johon sisältyisi myös yhdenmennetty finanssivalvonta ja yhteinen talletussuojajärjestelmä”⁷.

2. KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTEN ARVIOINTIEN TULOKSET

Komission yksiköt järjestivät vuosina 2008–2012 useita kuulemisia ja keskusteluja asiantuntijoiden ja keskeisten sidosryhmien kanssa pankkien elvytyksestä ja kriisinratkaisusta. Ehdotuksen hyväksymistä edeltänyttä viimeistä julkista kuulemistä varten julkistettiin tammikuussa 2011 komission valmisteluasiakirja, jossa selostettiin yksityiskohtaisesti komission yksiköiden tarkastelemat mahdolliset toimintavaihtoehdot. Kuuleminen päättyi 3. maaliskuuta 2011. Yhdestä kriisinratkaisuvälineestä, velkakirjojen arvon alaskirjauksesta (bail-in), järjestettiin erikseen keskusteluja jäsenvaltioiden asiantuntijoiden, pankkialan, akateemisten tahojen ja oikeusalan yritysten kanssa huhtikuussa 2012. Keskustelut koskivat velkojen alaskirjauksen keskeisiä parametreja, kuten kriisinratkaisun käynnistäviä edellytyksiä, velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalaa, sen mahdollista vähimmäistasoa, konsernien kriisinratkaisua sekä voimassa olevien sääntöjen jatkamista (grandfathering). Julkisiin sidosryhmäkuulemisiin liittyvät asiakirjat ovat nähtävillä Euroopan komission verkkosivustolla⁸.

Komissio on tältä pohjalta laatinut oheisen säädösehdotuksen. Komission yksiköt ovat myös tehneet ehdotuksesta vaikutusarvioinnin, johon voi niin ikään tutustua Euroopan komission verkkosivustolla⁹.

Vaikutusarviointilautakunnan ensimmäisessä ja toisessa lausunnossaan touko- ja kesäkuussa 2011 esittämät kommentit on otettu huomioon. Vaikutusarvioinnin tekstiä on päivitetty ottamalla siinä huomioon myös viimeisin kansainvälinen kehitys ja tulokset keskusteluista, jotka käytiin huhtikuussa 2012 velkakirjojen arvon alaskirjausvälineestä. Tarkistetussa vaikutusarvioinnissa esitetään oikeudellinen ja institutionaalinen konteksti paremmin kuvaamalla kansallisten valvontaviranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten velvollisuudet sekä velkakirjojen arvon alaskirjausta koskevan ehdotuksen ja kaavailtujen CRD IV -vaatimusten (neljäs vakavaraisuusdirektiivi) väliset yhteydet. Vaikutusarvioinnissa selitetään nyt paremmin eri vaihtoehtojen ja erityisesti velkakirjojen arvon alaskirjausvälineen sisältö. Mukaan on otettu myös velkakirjojen arvon alaskirjauksen vaikutukset pankkien ja finanssialan ulkopuolisten yritysten (pk-yritysten) rahoituskustannuksiin. Jakso, joka koskee ehdotuksen johdonmukaisuutta muiden säädösehdotusten kanssa, on saatettu valmiiksi. Lisäksi selvennettiin seuranta- ja arviointijärjestelyjä erittelemällä keskeisimmät indikaattorit.

⁶ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/group_of_experts/index_en.htm#High-level_Expert_Group

⁷ http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/nd/eccomm2012_en.pdf

⁸ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/index_en.htm

⁹ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/index_en.htm

Vaikutusarvioinnissa esitetään seuraavat päätelmät:

- Ehdotetulla unionin kriisinratkaisukehyksellä voidaan parantaa rahoitusvakautta, vähentää moraalikatoa, suojata tallettajia ja kriittisiä pankkitoimintoja, säästää julkisia varoja ja suojella finanssilaitosten sisämarkkinoita.
- Kehyksellä ennakoidaan olevan myönteistä yhteiskunnallisia vaikutuksia. Ensinnäkin se vähentää systeemisen pankkikriisin todennäköisyyttä ja ehkäisee pankkikriisiä seuraavat taloudellisen hyvinvoinnin menetykset. Toiseksi se minimoi laitoksille annettavaan maksukyvyttömyystukeen liittyvän tappioriskin kohdistumisen veronmaksajaan.
- Kehyksen soveltamisen kustannukset aiheutuvat mahdollisesta laitosten rahoituskustannusten noususta, kun valtion tuen implisiittinen varmuus poistuu, ja kriisinratkaisurahastoihin liittyvistä kustannuksista. Laitokset saattaisivat siirtää nämä lisäkustannukset asiakkaille tai osakkaille alentamalla talletuskorkoja, nostamalla lainakorkoja ja pankkimaksuja tai vähentämällä pääoman tuottoa. Kilpailu voi kuitenkin rajoittaa laitosten mahdollisuuksia siirtää kaikki nämä kustannukset muille. Kehyksen potentiaaliset hyödyt ovat pitkän aikavälin taloudellisen hyödyn kannalta – järjestelmäkriisin todennäköisyyden pienentyessä – paljon sen mahdollisia kustannuksia suuremmat.

3. YLEISET PERUSTELUT: ELVYTYS- JA KRIISINRATKAISUKEHYS

Tehokkaan elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen tarve

Pankit ja sijoituspalveluyritykset, jäljempänä 'laitokset', tarjoavat elintärkeitä palveluja kansalaisille, yrityksille ja koko taloudelle (mm. talletus-, laina- ja maksulaitoksina). Niiden toiminta perustuu laajalti luottamukseen ja voi nopeasti käydä mahdottomaksi, jos asiakkaat ja vastapuolet menettävät luottamuksensa niiden kykyyn täyttää velvoitteensa. Jos laitos on vaarassa kaatua, sen toiminta tulisi ajaa alas tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Laitosten keskinäisten sidosten laajuus luo kuitenkin riskin systeemisestä kriisistä, kun ongelmat voivat levitä yhdestä pankista koko järjestelmään. Tämän järjestelmäriskin takia ja laitosten taloudellisen tehtävän tärkeyden vuoksi tavanomainen maksukyvyttömyysmenettely ei ehkä ole asianmukainen kaikissa tapauksissa. Tehokkaiden välineiden puuttuminen laitosten kriisinhallinnassa on liian usein edellyttänyt julkisten varojen käyttöä luottamuksen palauttamiseksi jopa suhteellisen pieniin laitoksiin, jotta olisi voitu estää kaatuvien laitosten dominoivaikutuksista reaalityaloudelle aiheutuvat vakavat vahingot.

Tästä syystä tarvitaan tehokas poliittinen kehys, jotta pankkikriisit voidaan hoitaa hallitulla tavalla ja välttää kriisin leviäminen muihin laitoksiin. Tällaisen poliittisen kehyn tavoitteena olisi tarjota asiasta vastaavien viranomaisten käyttöön yhteiset ja tehokkaat välineet ja valtuudet puuttua pankkikriiseihin ennalta ehkäisevästi, jotta rahoitusvakaus voidaan turvata ja tappioriskin kohdistuminen veronmaksajaan minimoida.

Varautuminen ja ennaltaehkäisy, varhaiset toimet ja kriisinratkaisu

Asiasta vastaavien viranomaisten käytössä olevien valtuuksien olisi oltava kolmenlaisia: i) valmistelevat toimet ja suunnitelmat, joilla minimoidaan mahdollisten ongelmien riskit

(varautuminen ja ennaltaehkäisy¹⁰): ii) alkuvaiheen ongelmien tapauksessa valtuudet pysäyttää pankin tilanteen heikentyminen varhaisessa vaiheessa maksukyvyttömyyden välttämiseksi (varhaiset toimet); ja iii) jos laitoksen maksukyvyttömyys muodostaa ongelman yleisen edun kannalta (määritelty 27 ja 28 artiklassa), selkeät keinot tervehdyttää tai ajaa pankki alas hallitusti siten, että voidaan säilyttää sen kriittiset toiminnot ja rajoittaa mahdollisimman paljon maksukyvyttömyyteen liittyvän tappioriskin kohdistuminen veronmaksajaan (kriisinratkaisu). Yhdessä nämä valtuudet muodostavat tehokkaan kehyksen laitosten elvytystä ja tarvittaessa kriisinratkaisua varten. Koska yksittäisestä pankista rahoitusvakauteen kohdistuvaa riskiä ei voida täysin määrittää etukäteen, asiaankuuluvien viranomaisten tulisi voida käyttää näitä valtuuksia mihin tahansa pankkeihin niiden koosta ja niiden toimintojen laajuudesta riippumatta.

Kriisinratkaisu – Erityinen maksukyvyttömyysjärjestely laitoksille

Taloudellisiin vaikeuksiin ajautuneisiin pankkeihin ja muiden alojen yhtiöihin sovelletaan useimmissa maissa tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä. Nämä menettelyt mahdollistavat joko yhtiön tervehdyttämisen (mihin liittyy sen velkataakan vähentäminen velkojen kanssa sovitulla tavalla) tai sen likvidoinnin ja tappioiden jakamisen velkojille, tai molemmat näistä. Velkojille ja osakkaille ei kummassakaan tapauksessa makseta heidän saataviaan täysimääräisesti. Eri pankkikriiseistä saatu kokemus osoittaa kuitenkin, että maksukyvyttömyyslainsäädäntö ei aina sovellu finanssilaitosten kriisien ratkaisemiseen tehokkaasti, koska siinä ei oteta riittävästi huomioon tarvetta estää rahoitusvakauden häiriöt, pitää yllä olennaisia palveluja ja suojella tallettajia. Lisäksi maksukyvyttömyysmenettelyt kestävät pitkään ja laitoksen tervehdyttämisen tapauksessa edellyttävät monimutkaisia neuvotteluja ja sopimuksia velkojen kanssa, mikä saattaa haitata velallisia ja velkojia viiveiden, kustannusten ja mahdollisen huonon lopputuloksen muodossa.

Kriisinratkaisu muodostaa vaihtoehdon tavanomaisille maksukyvyttömyysmenettelyille, ja se on keino huolehtia kaatuvan pankin rakenneuudistuksesta tai alasajosta, kun pankin kaatuminen aiheuttaisi ongelmia yleisen edun kannalta (uhkaisi rahoitusvakautta, pankin kriittisten toimintojen jatkuvuutta ja/tai talletusten, asiakasvarojen ja julkisten varojen turvaamista)¹¹. Kriisinratkaisun olisi laitoksen kannalta johdettava samanlaisiin tuloksiin kuin tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä unionin valtioneuvoston päätöksiä noudatettaessa, jolloin tappiot jaetaan osakkaille ja velkojille, ja siinä olisi turvattava rahoitusvakaus ja rajoitettava vakavaraisuustuen tappioriskin kohdistuminen veronmaksajaan. Siinä olisi myös varmistettava oikeusvarmuus, avoimuus ja ennustettavuus osakkeenomistajien ja pankin velkojen kohtelussa ja säilytettävä arvo, joka voisi muuten tuhoutua konkurssissa. Poistaessaan implisiittisen varmuuden siitä, että laitokset pelastetaan julkisilla varoilla, kriisinratkaisuvaihtoehto kannustaisi vakuuttamattomia velkojia arvioimaan paremmin sijoituksiinsa liittyvän riskin. Lisäksi kriisinratkaisun kansallisten rahoitusjärjestelmien suunnittelu valtioneuvoston päätösten mukaisesti varmistaa, että kriisinratkaisukehyksen yleiset tavoitteet voidaan saavuttaa.

Sijoittajien tarvitsema ennustettavuus ja viranomaisten harkintavalta tasapainossa

¹⁰ 'Ennaltaehkäisyllä' tarkoitetaan tässä yhteydessä sitä, että ehkäistään laitoksen hallitsematon kaatuminen, joka saattaa johtaa finanssialan epävakauteen. Sillä ei tarkoiteta laitoksen kaatumisen ehkäisemistä kokonaan.

¹¹ Jos viranomaiset arvioivat, että rahoitusvakaus ja veronmaksajat eivät ole uhattuna, pankin (tai sen osan) voidaan antaa kaatua tavanomaisella tavalla.

Voimassa olevien omistusoikeuksien suojaamiseksi pankki tulisi asettaa kriisinratkaisuun vasta, kun se on hyvin lähellä maksukyvyttömyyttä eli kaatumisen partaalla. Ratkaisu kriisinratkaisuun asettamisen ajankohdasta voi kuitenkin riippua useista eri muuttujista ja tekijöistä, jotka liittyvät markkinaolosuhteisiin tai epäsystemaattisiin maksuvalmius- ja vakavaraisuuskysymyksiin, minkä vuoksi kriisinratkaisuviranomaisella tulisi olla tietty harkintavalta. Yksittäisen pankin kriisinratkaisussa toteutettavia konkreettisia toimia ei myöskään pitäisi päättää ennakolta, vaan ne olisi toteutettava kulloistenkin olosuhteiden pohjalta.

Tarvitaan unionin laajuinen kehys ja siihen liittyvät yhteiset välineet, periaatteet ja menettelyt, jotta kansalliset viranomaiset voivat lähentää kriisinratkaisun täytäntöönpanoa riittävästi. Kehyksen suunnittelussa on löydettävä sopiva tasapaino siten, että valvontaviranomaisilla olisi tarvittava harkintavalta kunkin yksittäisen tapauksen erityisominaisuuksien huomioon ottamiseksi ja että samalla voidaan varmistaa tasavertaiset toimintaedellytykset ja säilyttää sisämarkkinoiden eheys. Euroopan pankkiviranomaiselle (EPV) olisi annettava nimenomaisesti tehtäväksi antaa ohjeita ja teknisiä standardeja kriisinratkaisuvaltuuksien johdonmukaisen soveltamisen varmistamiseksi, osallistua kriisinratkaisun suunnitteluun ylikansallisten laitosten tapauksessa ja huolehtia kansallisten viranomaisten välisestä sitovasta sovittelusta tapauksissa, joissa kehyksen soveltamisesta syntyy erimielisyyttä.

Onnistunut kriisinratkaisu edellyttää myös riittäviä varoja, jotta voidaan esimerkiksi asettaa takauksia tai antaa lyhytaikaisia lainoja, jotta auttavat palauttamaan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kriittisten toimintojen elinkelpoisuuden. Nämä varat olisi periaatteessa saatava pankkisektorilta oikeudenmukaisella ja oikeasuhteisella tavalla ja mahdollisuuksien mukaan (ottaen huomioon taloudelliset kustannukset) etukäteen suoritettuina. Yhdessä nämä toimenpiteet varmistavat, että kulloisessakin tapauksessa toteuttavasta kriisinratkaisutoimesta riippumatta sen kustannukset lankeavat ensisijaisesti laitoksille itselleen ja niiden omistajille ja sijoittajille.

Sisämarkkinat – Rajatylittävää toimintaa harjoittavien konsernien käsittely

Rajatylittävää toimintaa harjoittavat konsernit koostuvat eri jäsenvaltioihin sijoittautuneista laitoksista. Kriisinratkaisukehyksessä otetaan huomioon, että tällaiset konsernit ovat tärkeä tekijä unionin finanssimarkkinoiden yhdentymisessä, ja siinä annetaan niitä varten erityiset säännöt varautumisesta ja ennaltaehkäisystä (7, 8, 11, 12 ja 15 artikla), varhaisista toimista (25 artikla) ja kriisinratkaisuvaiheesta (80–83 artikla). Kehys sisältää myös säännöt konsernin sidosyksiköiden välisestä varojen siirrosta finanssialan häiriöiden aikana (16–22 artikla).

Konserneja koskevissa säännöissä pyritään ottamaan tasapainoisesti huomioon yhtäältä kriisinratkaisun toteuttaminen tehokkaasti koko konsernin osalta ja toisaalta rahoitusvakauden suojelu niissä jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii, ja koko unionissa. Tehokkaat menetelmät rajatylittävää toimintaa harjoittavien konsernien kriisien ratkaisemiseksi ovat ainoa tapa huolehtia rahoitusvakaudesta unionissa ja sitä kautta parantaa sisämarkkinoiden toimintaa myös kriisiolosuhteissa. Erityisesti olisi varmistettava tehokas ja nopea konsernin kriisinratkaisu, jossa minimoidaan konsernin arvon menetys huolehtien tarvittavista takeista niille jäsenvaltioille, joihin konsernin tytäryhtiöt ovat sijoittautuneet. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on määrä olla tässä keskeisessä asemassa.

Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen keskeisestä tehtävästä huolimatta tytäryhtiöiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten intressit otetaan kuitenkin riittävästi huomioon a) kriisinratkaisuviranomaisten yhteistyöjärjestelyillä perustamalla kriisinratkaisuviranomaisten

kollegioita, b) edellyttämällä, että tehtäessä konserneja koskevia päätöksiä on otettava huomioon rahoitusvakaus kaikissa jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii, c) luomalla selkeä päätöksentekoprosessi, jossa kaikki viranomaiset voivat esittää näkemyksensä ja jossa konsernin kriisinratkaisusta tehdään yhteinen päätös, ja d) ottamalla käyttöön mekanismit kriisinratkaisuviranomaisten välisten erimielisyyksien ratkaisemiseksi (EPV:n suorittama sovittelu).

EPV:n¹² tehtävänä on huolehtia sitovasta sovittelusta siten kuin asetuksessa N:o 1093/2010 (EPV-asetus) ja erityisesti sen 19 artiklassa säädetään. Tässä yhteydessä sovelletaan kaikkia kyseisen asetuksen asiaankuuluvia sääntöjä, mukaan lukien 38 artikla ja 44 artiklan 1 kohta.

Kaikilla näillä mekanismeilla on määrä varmistaa, että konsernin kriisinratkaisusta tai sidosyksiköiden keskinäisestä rahoitustuesta ei ole haitallisia vaikutuksia konsernien millekään osille ja että rahoitusvakaus jäsenvaltioissa, jossa sijaitsee tytäryhtiöitä, otetaan huomioon.

4. EHDOTUKSEN OIKEUDELLINEN SISÄLTÖ

4.1. Oikeusperusta

Ehdotuksen oikeusperusta on SEUT-sopimuksen 114 artikla, jonka nojalla voidaan toteuttaa sisämarkkinoiden toteuttamista ja toimintaa koskevia toimenpiteitä jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämiseksi.

Ehdotuksen tavoitteena on yhdenmukaistaa luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevat kansalliset lait tarvittavilta osin, jotta jäsenvaltioilla olisi käytössä samat välineet ja menettelyt systeemisten häiriöiden ratkaisemiseksi. Yhdenmukaistettu kehys edistäisi rahoitusvakautta sisämarkkinoilla varmistamalla vähimmäisvalmiudet laitosten kriisinratkaisua varten kaikissa jäsenvaltioissa ja helpottamalla kansallisten viranomaisten välistä yhteistyötä niiden pyrkiessä ratkaisemaan rajatylittävää toimintaa harjoittavien konsernien kriisejä.

Asianmukainen oikeusperusta on näin ollen SEUT-sopimuksen 114 artikla.

4.2. Toissijaisuusperiaate

SEUT-sopimuksen 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti unioni toimii aloilla, jotka eivät kuulu sen yksinomaiseen toimivaltaan, ainoastaan jos ja siltä osin kuin jäsenvaltiot eivät voi keskushallinnon tasolla tai alueellisella taikka paikallisella tasolla riittävällä tavalla saavuttaa suunnitellun toiminnan tavoitteita, vaan ne voidaan suunnitellun toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla.

Vain unionin tason toiminnalla voidaan varmistaa, että jäsenvaltiot soveltavat keskenään riittävän yhteensopivia toimenpiteitä kaatuviin laitoksiin. Vaikka unionin pankkisektori on hyvin integroitunut, pankkikriisejä ratkaistaan kansallisiin järjestelmiin perustuvilla, merkittävästi toisistaan poikkeavilla tavoilla. Monet kansalliset järjestelmät eivät tällä hetkellä suo viranomaisille tarvittavia valtuuksia, jotta finanssilaitosten alasajosta voitaisiin huolehtia

¹² Sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisuviranomaiset ovat edustettuina EPV:ssä, ja eturistiriitojen vähentämiseksi asetusta N:o 1093/2010 aiotaan muuttaa siten, että asetuksessa annettu toimivaltaisten viranomaisten määritelmä kattaa myös kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset.

asianmukaisesti ja säilyttäen rahoitusvakauden kannalta olennaiset palvelut ja rajoittaen vakavaraisuustuen tappioriskin kohdistumista veronmaksajaan. Tällainen vaihteleva kansallinen lainsäädäntö ei sovellu riittävän hyvin luonteeltaan rajatylittävien kriisien ratkaisemiseen, mikä mutkistaa emoyhtiön ja tytäryhtiöiden jäsenvaltioiden välisen yhteistyön järjestelyjä.

Lisäksi merkittävät erot kansallisissa kriisinratkaisumenettelyissä voivat aiheuttaa kestäättömiä riskejä rahoitusvakaudelle ja vaarantaa rajatylittävää toimintaa harjoittavien konsernien tehokkaan kriisinratkaisun. Koska riittävien kriisinratkaisujärjestelyjen luominen unionin tasolla edellyttää, että kansallisia käytäntöjä ja menettelyjä yhdenmukaistetaan merkittävästi, unionin on tarkoituksenmukaista ehdottaa tarvittavia lainsäädäntötoimia. Kriisinratkaisu kytkeytyy läheisesti sellaisiin kansallisen lainsäädännön aloihin, joita ei ole yhdenmukaistettu, kuten maksukyvyttömyyslainsäädäntöön ja varallisuus oikeuteen. Direktiivi on näin ollen soveltuva säädöstyyppe, koska säännökset on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä, jotta kehys voitaisiin toteuttaa aiotuin vaikutuksin kansallisen lainsäädännön avulla.

4.3. Suhteellisuusperiaate

Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti unionin toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen perussopimusten tavoitteiden saavuttamiseksi.

Kaatuneeseen pankkiin olisi periaatteessa sovellettava tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä kuten muihinkin yrityksiin. Pankkiala eroaa kuitenkin useimmista muista liiketoimintasektoreista sikäli, että se huolehtii kriittisistä toiminnoista taloudessa ja on erityisen herkkä järjestelmäkriiseille. Näiden ominaisuuksien vuoksi pankin likvidaatiolla voi olla vakavampia seurauksia kuin muiden yritysten poistumisella markkinoilta. Tällä voidaan perustella tarvetta soveltaa pankkikriiseihin erityisiä sääntöjä ja menettelyjä.

Koska pankin kaatumisen systeemistä merkitystä ei voida määrittää täysin varmasti ennakolta, ehdotettua kriisinratkaisukehystä olisi sovellettava periaatteessa kaikkiin pankkilaitoksiin niiden koosta ja monitahoisuudesta riippumatta. Jos on varmaa, että kooltaan, markkinavaikutuksiltaan ja sidoksiltaan maailmanlaajuisen laitoksen kaatuminen aiheuttaisi merkittäviä häiriöitä globaalissa finanssijärjestelmässä ja haitallisia talousvaikutuksia monissa eri maissa, on myös selvää, että jos merkittävä osa yksittäisen maan pienistä pankeista kaatuu samaan aikaan laajalle levinneessä kriisissä, sillä voisi olla yhtä vakavia vaikutuksia taloudelle. Siksi kehyksellä varmistetaan, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisilla on käytössään erityiset säännöt ja menettelyt, jotta ne voivat puuttua tehokkaasti minkä tahansa pankin kaatumiseen tai kaatumisuhkaan järjestelmäriskin olosuhteissa. Kansalliset viranomaiset ottavat kuitenkin huomioon pankin riskin, koon ja sidokset elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien yhteydessä ja käytössään olevia eri välineitä soveltaessaan ja varmistavat näin, että järjestelmää käytetään asianmukaisella tavalla.

Ehdotukseen sisältyvät säännökset ovat oikeasuhteisia sen kannalta, mitä tavoitteiden saavuttaminen edellyttää. Ehdotettujen valtuuksien käytöstä mahdollisesti aiheutuvien omistusoikeuden rajoitusten on oltava sopusoinnussa perusoikeuskirjan kanssa sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinnut. Sen vuoksi olisi huolehdittava siitä, että laitoksen asettaminen kriisinratkaisuun tapahtuu mahdollisimman lähellä sen maksukyvyttömyyttä, ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttöä tulisi rajoittaa tarvittavassa määrin yleisen edun mukaisen tavoitteen eli unionin rahoitusvakauden varmistamiseksi.

4.4. Ehdotuksen yksityiskohtaiset perustelut

4.4.1. Kohde ja soveltamisala (1 artikla)

Ehdotus koskee kaikkien luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinhallintaa (varautumista, elvytystä ja kriisinratkaisua). Ehdotuksen soveltamisala on sama kuin vakavaraisuusdirektiivissä¹³, jolla yhdenmukaistetaan laitosten vakavaraisuusvaatimukset, mukaan lukien pankkikonserniin kuuluvat finanssilaitokset ja sijoituspalveluyritykset. Sijoituspalveluyritykset on sisällytettävä kehykseen, sillä kuten Lehman Brothersin kaatuminen osoitti, niiden konkurseilla voi olla vakavia seurauksia koko järjestelmälle. Lisäksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava soveltaa valtuuksiaan holdingyhtiöihin, jos yksi tai useampi konserniin kuuluva luottolaitos tai sijoituspalveluyritys täyttää kriisinratkaisun edellytykset ja jos kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien soveltaminen emoyhtiöön on välttämätöntä yhden tai useamman siihen kuuluvan tytäryhtiön tai koko konsernin kriisinratkaisua varten.

4.4.2. Kriisinratkaisuviranomaiset (3 artikla)

Ehdotuksen mukaan jäsenvaltioiden on annettava julkisille hallintoviranomaisille kriisinratkaisuvaltuudet, jotta kehyksen tavoitteet voidaan saavuttaa viiveittä. Ehdotuksessa ei täsmennetä, mikä erityinen viranomainen tulisi nimetä kriisinratkaisuviranomaiseksi, koska tämä ei ole välttämätöntä tehokkaan kriisinratkaisun kannalta ja koska se merkitsisi puuttumista jäsenvaltioiden valtiosääntö- ja hallintojärjestelmään. Jäsenvaltiot voivat itse päättää, minkä viranomaisen ne nimeävät kriisinratkaisuviranomaiseksi (esim. kansalliset keskuspankit, finanssivalvontaviranomaiset, talletussuojajärjestelmät, valtiovarainministerit tai muut erityisviranomaiset).

Kriisinratkaisuviranomaisilla on oltava asianmukainen kokemus ja resurssit pankkikriisien ratkaisuun kansallisesti ja yli rajojen. Eturistiriitojen todennäköisyyden vuoksi on kriisinratkaisutoimet erotettava nimetyn viranomaisen muista toimista.

4.4.3. Elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmat (5–13 artikla)

Elvytysuunnitelmiin perustuvilla varhaisilla toimilla voidaan estää ongelmien laajeneminen ja vähentää pankin kaatumisen riskiä. Laitoksia vaaditaan laatimaan elvytysuunnitelmat ja esittämään niissä järjestelyt ja toimenpiteet, joiden avulla laitos voi ryhtyä jo varhaisessa vaiheessa toimiin pitkän aikavälin elinkelpoisuutensa palauttamiseksi siinä tapauksessa, että sen rahoitustilanne heikkenee olennaisesti. Konserneilta edellytetään suunnitelmien laatimista sekä konsernitasolla että konserniin kuuluvien yksittäisten laitosten tasolla. Valvontaviranomaiset arvioivat ja hyväksyvät elvytysuunnitelmat.

Kriisinratkaisusuunnitelman avulla laitoksen kriisinratkaisusta voidaan huolehtia minimoiden maksukyvyttömyystukeen liittyvän tappioriskin kohdistuminen veronmaksajaan ja suojellen elintärkeitä talouden toimintoja. Kriisinratkaisusuunnitelmassa, jonka kriisinratkaisuviranomaiset laativat yhteistyössä valvontaviranomaisten kanssa tavanomaisissa olosuhteissa, esitetään vaihtoehdot laitoksen kriisin ratkaisemiseksi eri skenaarioissa, myös järjestelmäriskin vallitessa. Suunnitelmissa tulisi selostaa yksityiskohtaisesti, miten kriisinratkaisuvälineitä sovelletaan ja miten kriittisten toimintojen jatkuvuus varmistetaan.

¹³ Direktiivi 2006/48/EY luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta ja direktiivi 2006/49/EY sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten omien varojen riittävydestä.

Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmiin on sisällyttävä koko konsernin suunnitelman lisäksi myös suunnitelmat kutakin konserniin kuuluvaa laitosta varten.

4.4.4. Valtuudet puuttua laitoksen purkamisen esteisiin tai poistaa ne (14–16 artikla)

Kriisinratkaisuviranomaisten on kriisinratkaisusuunnitelman perusteella arvioitava laitoksen purkamismahdollisuudet. Jos kriisinratkaisuviranomaiset toteavat, että laitoksen tai konsernin purkamiselle on merkittäviä esteitä, ne voivat edellyttää laitokselta tai konsernilta toimenpiteitä purkamismahdollisuuksien helpottamiseksi.

Näitä toimenpiteitä voivat olla kompleksisuuden vähentäminen muuttamalla oikeudellisia tai toiminnallisia rakenteita niin, että kriittiset toiminnot voidaan erottaa oikeudellisesti ja taloudellisesti muista toiminnoista; palvelusopimusten laatiminen kriittisten toimintojen varmistamiseksi; yksittäisten luottoriskien ja kokonaisriskin enimmäistason rajoittaminen; raportointivaatimusten asettaminen; nykyisten tai ehdotettujen toimien rajoittaminen ja lopettaminen; uuden liiketoiminnan tai uusien tuotteiden kehittämisen rajoittaminen tai estäminen; ja uusien vaihdettavien pääomainstrumenttien liikkeeseen laskeminen.

Konsernien purkamismahdollisuuden arvioinnissa konsernitason kriisinratkaisuviranomaiset, tytäryhtiöiden kriisinratkaisuviranomaiset, muut asiaankuuluvat toimivaltaiset viranomaiset ja EPV huolehtivat keskinäisestä koordinoinnista ja neuvonpidosta ja tekevät yhteisen arvioinnin.

EPV:llä on tärkeä rooli varmistettaessa, että asiaankuuluvat viranomaiset arvioivat purkamismahdollisuudet ja käyttävät valtuuksiaan ennaltaehkäisyyn yhdenmukaisesti kaikissa jäsenvaltioissa. Käytännössä EPV:n tehtävänä on laatia teknisiä standardeja, joissa määritellään kriisinratkaisusuunnitelmien systeemisen vaikutuksen arvioimiseen tarvittavat parametrit tai joissa eritellään tarkasteltavat seikat laitoksen tai konsernin purkamismahdollisuuksien arvioimiseksi.

4.4.5. Konserninsisäinen rahoitustuki (17-23 artikla)

Ehdotuksella pyritään poistamaan nykyisiä oikeudellisia rajoituksia, jotka estävät yhtiötä tarjoamasta rahoitustukea samaan konserniin kuuluvalla toisella yhtiöllä. Konsernirakenteessa toimivat laitokset voivat tehdä sopimuksia rahoitustuen antamisesta (lainojen tai takauksien muodossa tai tarjoamalla varoja käytettäväksi vakuuksina transaktioissa) konsernin muille yhtiöille, jotka ovat taloudellisissa vaikeuksissa. Tällaisen varhaisessa vaiheessa annettavan taloudellisen tuen avulla voidaan puuttua konsernin yksittäisten jäsenten sisällä kehittyviin taloudellisiin ongelmiin. Sopimus voidaan antaa kaikkien osallistuvien yhtiöiden ennakolta hyväksyttäväksi yhtiökokouksissa kansallisen lainsäädännön mukaisesti, ja siinä annetaan hallintoelimille valtuudet tarjota tarvittaessa rahoitustukea sopimuksen ehtojen mukaisesti. Näin oikeusvarmuus kasvaa, kun on selvää, milloin ja miten tällaista rahoitustukea voidaan antaa. Sopimukset ovat vapaaehtoisia. Pankkikonsernit voivat itse arvioida, olisivatko tällaiset järjestelyt konsernin edun mukaisia (konserni voi olla enemmän tai vähemmän integroitu ja se voi noudattaa yhteistä strategiaa löyhemmin tai tiukemmin), ja yksilöidä yritykset, joiden tulisi olla mukana sopimuksessa (riskialttiimpia toimintoja harjoittavat yritykset voi olla aiheellista jättää sopimuksen ulkopuolelle).

Varoja luovuttavan laitoksen valvontaviranomaisella on suoja mekanismina valtuudet kieltää sopimuksen nojalla myönnettävä rahoitustuki tai rajoittaa sitä, jos kyseinen siirto uhkasi varoja luovuttavan laitoksen likviditeettiä tai vakavaraisuutta taikka rahoitusvakautta.

4.4.6. Varhaiset toimet – Poikkeustoimenpiteenä nimetty johto (23–26 artikla)

Ehdotus laajentaisi valvontaviranomaisen valtuuksia puuttua varhaisessa vaiheessa tapauksiin, joissa laitoksen taloudellinen tilanne tai vakavaraisuus heikkenee. Ehdotuksessa esitetyt valtuudet täydentävät valtuuksia, jotka valvontaviranomaisille on annettu vakavaraisuusdirektiivin 136 artiklalla. Näiden valtuuksien nojalla ei voida poiketa yhtiölakiin perustuvista oikeuksista tai menettelyllisistä velvoitteista.

Varhaisten toimivaltuuksien nojalla voidaan laitosta vaatia toteuttamaan elvytys suunnitelmassa esitetyt järjestelyt ja toimenpiteet; laatimaan toimintaohjelma ja aikataulu sen toteuttamiselle; vaatia johtoa kutsumaan koolle yhtiökokous sekä ehdottamaan asialistaa ja tiettyjen päätösten tekemistä tai kutsua yhtiökokous koolle suoraan; ja vaatia laitosta laatimaan suunnitelma velkojen uudelleenjärjestelemiseksi velkojien kanssa.

Valvontaviranomaisella olisi lisäksi valtuudet nimittää erityisjohtaja rajoitetuksi ajaksi, kun laitoksen vakavaraisuuteen kohdistuu tarpeeksi suuri riski. Erityisjohtajan ensisijaisena tehtävänä on palauttaa laitoksen rahoitustilanne sekä sen liiketoiminnan järkevä ja vakaa johtaminen. Erityisjohtaja korvaa laitoksen johdon ja käyttää kaikkia sen valtuuksia rajoittamatta kuitenkaan tavanomaisia osakkeenomistajien oikeuksia. Valtuuksilla nimittää erityisjohtaja on kurinpidollinen vaikutus johtoon ja osakkeenomistajiin, ja niillä voidaan edistää yksityisen sektorin ratkaisujen soveltamista ongelmiin, jotka ratkaisemattomina voisivat johtaa laitoksen kaatumiseen.

4.4.7. Kriisinratkaisun edellytykset (27 artikla)

Ehdotuksella otetaan käyttöön yhteiset parametrit kriisinratkaisutoimien käynnistämiseksi. Viranomaiset voivat ryhtyä toimenpiteisiin, kun laitos on maksukyvytön tai hyvin lähellä maksukyvyttömyyttä siten, että jos mihinkään toimiin ei ryhdytä, laitoksesta tulee maksukyvytön lähitulevaisuudessa.

Samalla on tarpeen varmistaa, että näitä toimia käynnistetään vain, kun on perusteltua puuttua osakkeenomistajien oikeuksiin. Siksi kriisinratkaisutoimenpiteitä olisi toteutettava vasta, kun laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu eikä käytettävissä ole muuta ratkaisua, jolla laitos voitaisiin palauttaa kuntoon asianmukaisessa ajassa. Lisäksi kriisinratkaisutoimenpiteiden käyttö on perusteltava yleisen edun syillä siten kuin 28 artiklassa määritellään.

4.4.8. Yleiset periaatteet – Erityisesti sen välttäminen, että velkojat jäävät kriisinratkaisussa huonompaan asemaan (29 artikla)

Kehyksellä otetaan käyttöön joukko yleisiä periaatteita, joita kriisinratkaisuviranomaisten on noudatettava. Periaatteet liittyvät muun muassa tappioiden jakamiseen, osakkaiden ja velkojien kohteluun sekä seurauksiin, joita välineiden käytöllä voi olla laitoksen johtoon.

Kehyksen mukaan tappiot määritellään arvostusprosessissa (30 artikla) ja kohdennetaan laitoksen osakkaisiin ja velkoihin kansallisen maksukyvyttömyysjärjestelyn mukaisen saatavien ensisijaisuusjärjestyksen mukaisesti. Kuten edellä todetaan (ks. 3 jakso), tavanomaisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä ei oteta tarpeeksi huomioon rahoitusvakautta tai muita yleisen edun kannalta tärkeitä kysymyksiä. Sen vuoksi kriisinratkaisukehyksessä asetetaan tappioiden kohdentamiselle tiettyjä periaatteita, joita olisi noudatettava riippumatta siitä, mitä kansallisessa maksukyvyttömyysjärjestelyssä määrätään. Periaatteet ovat seuraavat: a) tappiot olisi kohdennettava ensin täysimääräisinä osakkaille ja sen jälkeen velkojille ja b)

samaan etuoikeusluokkaan kuuluvia velkoja voidaan kohdella eri tavalla, jos tämä on perusteltavissa yleiseen etuun liittyvillä syillä ja erityisesti rahoitusvakauden tukemiseksi. Näitä periaatteita sovelletaan kaikkiin kriisinratkaisuvälineisiin. Velkakirjojen arvon alaskirjausta varten kehyksessä määritellään yksityiskohtaisempi saatavien ensisijaisuusjärjestys (43 artikla). Tämä tarkempi järjestys täydentää kunkin kansallisen maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaista ensisijaisuusjärjestystä ja tarvittaessa korvaa sen.

Tapauksissa, joissa velkojat saavat taloudellisesti laskien vähemmän kuin jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, viranomaisten on varmistettava, että velkojat saavat kyseisen erotuksen. Tämä mahdollinen korvaus maksetaan kriisinratkaisurahastosta. Tappioiden kohdentamista ensin osakkaille ja sitten velkojille koskeva periaate yhdessä sen ehdon kanssa, että kriisinratkaisutoimiin on ryhdyttävä ennen turvautumista poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen, on periaatteellisesti olennainen tekijä varmistettaessa, että tappioriskin kohdistuminen veronmaksajaan voidaan minimoida tuloksekkaasti (29 artikla).

4.4.9. Arvostus (30 artikla)

Kriisinratkaisuvälineiden ja valtuuksien soveltaminen pohjautuu arviointiin kaatumassa olevan laitoksen varojen ja vastuiden reaaliarvosta. Tätä varten kehykseen sisältyy markkina-arvoon perustuva arvostus. Näin varmistetaan, että tappiot otetaan huomioon hetkellä, jona laitos asetetaan kriisinratkaisuun.

Arvostuksen tekee riippumaton asiantuntija, paitsi jos kriisinratkaisuviranomaisten on kiireellisistä syistä toimittava tilapäisen arvostuksen pohjalta. Sitä on kuitenkin myöhemmin täydennettävä tekemällä lopullinen arvostus, johon osallistuu riippumaton asiantuntija. Kriisinratkaisuviranomaisille annetaan tarvittavat valtuudet muuttaa kriisinratkaisutoimiaan¹⁴ siinä tapauksessa, että tilapäinen ja lopullinen arvostus mahdollisesti poikkeavat toisistaan.

4.4.10. Kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet (31-64 artikla)

Kun kriisinratkaisun käynnistysehdot täyttyvät, kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet soveltaa seuraavia kriisinratkaisuvälineitä:

- a) liiketoiminnan myynti;
- b) omaisuudenhoitoyhtiön käyttö;
- c) varojen erottelu;
- d) velkakirjojen arvon alaskirjaus (bail-in).

Näiden välineiden soveltamiseksi kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet ottaa kaatunut tai kaatumassa oleva laitos määräysvaltaansa, omaksua osakkeenomistajien ja johtajien rooli, siirtää varoja ja velkoja sekä panna täytäntöön sopimuksia.

Kriisinratkaisuvälineitä voidaan käyttää yksittäin tai yhdistelminä. Kaikkiin niistä liittyy jonkinasteinen pankin uudelleenjärjestely. Jos suoritetaan pelkkä velkakirjojen arvon alaskirjaus, kriisinratkaisuun ei liity tällaista uudelleenjärjestelyä. Varojen erottelua käytetään

¹⁴ Esimerkiksi siirtämällä takaisin omaisuudenhoitoyhtiölle siirrettyjä varoja tai velkoja.

kaikissa olosuhteissa vain yhdessä muiden välineiden kanssa (32 artikla). Kaikkia kriisinratkaisuvälineitä on käytettävä unionin valtiontukikehyksen mukaisesti aina, kun sitä sovelletaan. Tämä tarkoittaa, että mahdollisesta julkisen tuen ja/tai kriisinratkaisurahastojen käytöstä apuna kaatuvien laitoksen kriisinratkaisussa on ilmoitettava komissiolle, joka arvioi tämän käytön sovellettavien valtiontukisääntöjen mukaisesti päättääkseen, soveltuuko se sisämarkkinoille.

Ehdotuksessa esitetään vähimmäiskriisinratkaisuvälineet, jotka kaikkien jäsenvaltioiden olisi otettava käyttöön. Kansalliset viranomaiset voivat kuitenkin säilyttää näiden välineiden rinnalla kaatuvien pankkien ongelmien käsittelemistä koskevat kansalliset välineet ja valtuudet, jos ne ovat yhdenmukaiset unionin kriisinratkaisukehyksen ja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen periaatteiden ja tavoitteiden kanssa ja jos ne eivät aseta esteitä konsernien tehokkaalle kriisinratkaisulle¹⁵. Kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset saisivat käyttää kyseisiä kansallisia välineitä ja valtuuksia vain, jos ne voivat perustella, ettei unionin kehykseen sisältyvillä välineillä (yksittäin tai yhdistelminä) voida ryhtyä tehokkaisiin kriisinratkaisutoimiin.

Liiketoiminnan myynnissä kriisinratkaisuviranomaiset voivat myydä laitoksen koko liiketoiminnan tai osan siitä kaupallisin ehdoin ilman osakkeenomistajien suostumusta tai noudattamatta menettelyjä, joita muuten sovellettaisiin. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi markkinoitava myytävänä olevaa laitosta tai sen myytävänä olevia liiketoiminnan osia olosuhteiden sallimissa rajoissa.

Omaisuuksienhoito-yhtiön käytön avulla kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää laitoksen liiketoiminnan kokonaan tai osittain julkisessa määräysvallassa olevalle yksikölle. Omaisuuksienhoito-yhtiöllä on oltava vakavaraisuusdirektiivin mukainen toimilupa, ja sen on toimittava kaupallisena yhtiönä valtiontukisääntöjen asettamissa rajoissa. Sen toiminnot ovat luonteeltaan väliaikaisia, ja tavoitteena on myydä liiketoiminta yksityiselle sektorille, kun markkinaehdot ovat sopivat.

Varojen erottelun avulla kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää huonontuneet tai ongelmalliset varat erilliseen varainhoito-yhtiöön, jossa niille voidaan löytää ajan mittaan lopullinen ratkaisu. Varojen siirron olisi tapahduttava markkina-arvoa tai pitkän aikavälin taloudellista arvoa vastaavalla hinnalla (30 artiklan mukaisesti), jotta mahdolliset tappiot otettaisiin huomioon siirron toteutushetkellä. Kilpailun vääristymisen ja moraalikadon riskien minimoimiseksi tätä välinettä olisi käytettävä ainoastaan jonkin muun kriisinratkaisuvälineen kanssa.

Velkakirjojen arvon alaskirjaus (37–51 artikla)

Velkakirjojen arvon alaskirjaus antaa kriisinratkaisuviranomaisille valtuudet alaskirjata kaatuvan laitoksen vakuudettomien velkojen saatavat ja muuntaa velkasitoumukset omaksi pääomaksi. Tätä välinettä voidaan käyttää lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan laitoksen pääomapohjan vahvistamiseen, jolloin viranomaiset voivat uudistaa laitoksen rakenteen kriisinratkaisuprosessin kautta ja palauttaa sen elinkelpoisuuden tervehdyttämisen ja uudelleenjärjestelyn jälkeen. Näin viranomaisilla olisi käytettävissään enemmän pelivaraa reagoida suurten monimutkaisten finanssilaitosten kaatumisiin. Samassa

¹⁵ Tällöin esimerkiksi laitoksen varojen siirron estäminen ns. ringfencing-periaatteella ei olisi kehyksen mukainen.

yhteydessä vaihdettaisiin laitoksen ongelmista vastuussa oleva johto ja otettaisiin käyttöön liiketoiminnan elvytysuunnitelma.

Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi valtuudet alaskirjata laitoksen kaikki velat. Jotkin velat suljettaisiin kuitenkin etukäteen tämän välineen ulkopuolelle (kuten vakuudelliset velat, vakuutetut talletukset ja velat, joiden jäljellä oleva juoksuaika on vähemmän kuin kuukausi). Kriisinratkaisuviranomainen voisi poikkeuksellisesti sulkea sen ulkopuolelle myös johdannaisiin perustuvat velat, jos on perustelluista syistä tarpeen varmistaa laitoksen kriittiset toiminnot ja sen ydinliiketoiminta-alueet tai rahoitusvakuus (38 artikla). Tällaisen mahdollisen poissulkemisen yhdenmukainen soveltaminen unionin tasolla varmistettaisiin komission delegoiduilla säädöksillä.

Velkojen arvon alaskirjauksen soveltamiseksi kriisinratkaisuviranomaisten on voitava varmistaa, että laitoksilla on taseessaan riittävä määrä velkoja, joihin alaskirjausvaltuuksia voidaan käyttää. Vähimmäismäärä suhteutettaisiin ja mukautettaisiin kutakin laitoslukkaa varten käyttäen perusteena laitoksen riskiprofiilia tai rahoituslähteiden koostumusta (39 artikla). Vähimmäisvaatimuksen yhdenmukainen soveltaminen unionin tasolla varmistettaisiin komission delegoiduilla säädöksillä. Finanssikriisistä saadun näytön ja mallisimulaatioiden perusteella alaskirjauskelpoisten velkojen asianmukainen prosenttimäärä kaikista veloista voisi olla esimerkiksi 10 prosenttia (poislukien säädetty vähimmäispääoma).

Kuten 4.4.8 kohdassa selostetaan, 43 ja 44 artiklassa määrätään yksityiskohtainen ensisijaisuusjärjestys, joka täydentää kunkin kansallisen maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaista ensisijaisuusjärjestystä ja tarvittaessa korvaa sen. Periaatteessa kaikki osakkaiden saatavat olisi alaskirjattava ensin ja sen jälkeen etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat saatavat. Vasta alaskirjattuaan kaikki nämä saatavat voivat kriisinratkaisuviranomaiset kohdentaa tappioita ylimmän etuoikeusluokan saataviin (43 ja 44 artikla). Voi kuitenkin olla olosuhteita, joissa kriisinratkaisuviranomaiset voivat puuttua velkojen oikeuksiin kirjaamatta ensin alas kaikkia osakkaiden saatavia. Nämä olosuhteet koskevat vain osakkeenomistajien velkakirjojen arvon alaskirjausta ja voivat vallita, kun kriisinratkaisun kohteena olevassa laitoksessa on jäljellä pääomaa (kriisinratkaisun ehtojen mukaan laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, jos sen koko pääoma on vähentynyt olemattomiin tai merkittävästi). Tässä tapauksessa kriisinratkaisuviranomaiset voisivat sen jälkeen, kun ne ovat kohdentaneet tappiot osakkaille ja vähentäneet tai mitätöineet suurimman osan osakkaiden saatavista, muuntaa pääomaksi etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia ja tarvittaessa myös ylimmän etuoikeusluokan velkoja. Muuntaminen on toteutettava siten, että jäljellä olevat osakkaiden saatavat heikentyvät merkittävästi.

4.4.11. Sopimusten purkamista koskevat rajoitukset ja vastapuolten suojatoimet (68-73 artikla ja 77 artikla)

Kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen tehostamiseksi kriisinratkaisuviranomaisten on voitava lykätä väliaikaisesti velkojen ja vastapuolien oikeutta periä saataviaan ja saattaa päätökseen, nopeuttaa tai muulla tavoin purkaa kaatuvan laitoksen kanssa tehtyjä sopimuksia. Tällainen väliaikainen lykkääminen, joka saa kestää enintään kello 17:ään seuraavana pankkipäivänä, antaa viranomaisille aikaa kartoittaa ja arvostaa maksukykyiselle kolmannelle siirrettäviä sopimuksia ilman riskiä siitä, että rahoitussopimusten arvo ja sisältö muuttuvat, kun vastapuolet käyttävät purkamisoikeuksiaan. Ne vastapuolet, jotka eivät jätä kaatunutta laitosta, voivat jälleen käyttää purkamisoikeuksiaan lykkäyksen päättyttyä. Sopimuksen siirtoa suorituskykyiselle kolmannelle osapuolelle ei kuitenkaan tule pitää tapahtumana, joka antaa oikeuden purkaa sopimus.

Näitä välttämättömiä sopimusoikeudellisia rajoituksia tasapainottavat vastapuolten suojaustoimet, jotka estävät viranomaisia erottamasta toisistaan toisiinsa liittyviä vastattavia, oikeuksia ja sopimuksia. Toisin sanoen jos omaisuudesta siirretään vain osa, toisiinsa liittyvät järjestelyt on joko siirrettävä kokonaisuudessaan tai niitä ei saa siirtää lainkaan. Näihin järjestelyihin kuuluvat sulkeutuva nettoutus, kuittaus, rahoitusvakuuksien asettaminen omistusoikeuden siirtämiseksi, vakuusjärjestelyt ja strukturoitu rahoitus.

4.4.12. Oikeudenkäyntirajoitukset (77 ja 78 artikla)

Perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti asianosaisilla osapuolilla on oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin vastineena niihin vaikuttaviin toimenpiteisiin. Tämän vuoksi kriisinratkaisuviranomaisten tekemät päätökset on alistettava tuomioistuINVALVONTAAN. Jotta voitaisiin suojella kolmansia osapuolia, jotka ovat ostaneet kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoja, oikeuksia ja velkoja kriisinratkaisuviranomaisten päätösten perusteella, ja jotta voitaisiin varmistaa finanssimarkkinoiden vakaus, tuomioistuINVALVONTA ei saisi kuitenkaan vaikuttaa mitätöidyn päätöksen nojalla toteutettuun hallinnolliseen toimeen ja/tai transaktioon. Laittoman päätöksen korjaustoimet olisi tämän vuoksi rajattava korvauksen maksamiseen kyseeseen tulevien henkilöiden kärsimästä vahingosta.

Lisäksi on tarpeen estää kriisinratkaisussa olevaa pankkia koskevien muiden oikeustoimien käynnistäminen. Tätä varten kehyksessä edellytetään, että ennen kuin kansallinen tuomari käynnistää laitosta koskevan maksukyvyttömyysmenettelyn, sen on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisista vaateista. Kriisinratkaisuviranomaisella on sitten oikeus päättää 14 päivän kuluessa ilmoituksen saamisesta, ryhtyykö se kriisinratkaisutoimiin kyseisen laitoksen suhteen.

4.4.13. Rajatylittävä kriisinratkaisu (80-83 artikla)

Elvytys- ja kriisinratkaisukehyksessä otetaan huomioon joidenkin pankkikonsernien rajatylittävä luonne, jotta unionissa voidaan luoda kattava ja yhdenmukainen kehys pankkien elvytystä ja kriisinratkaisua varten.

Sen vuoksi elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmat on laadittava, hyväksyttävä ja pantava täytäntöön koko konsernia varten siten, että otetaan huomioon kunkin konsernin rakenne ja erikoispiirteet sekä emoyhtiön ja tytäryhtiöiden valtioiden kansallisten viranomaisten välinen vastuunjako. Tarvittavat toimenpiteet edellyttävät, että kansallisten viranomaisten välistä yhteistyötä vahvistetaan ja käyttöön otetaan kannustimia konsernilähestymistavan soveltamiseksi varautumisen, elvyttämisen ja kriisinratkaisun kaikissa vaiheissa.

Kriisinratkaisua varten perustetaan kollegioita, joille nimetään johtajat ja joiden toimintaan Euroopan pankkiviranomainen (EPV) osallistuu. EPV helpottaa viranomaisten välistä yhteistyötä ja toimii tarvittaessa sovittelijana. Kollegioiden tavoitteena on koordinoida kansallisten viranomaisten valmistelu- ja kriisinratkaisutoimenpiteitä sen varmistamiseksi, että unionin tasolla otetaan käyttöön optimaaliset ratkaisut.

4.4.14. Suhteet kolmansiin maihin (84-89 artikla)

Koska monet unionin laitoksista ja pankkikonserneista toimivat myös kolmansissa maissa, tehokkaassa kriisinratkaisukehyksessä on säädettävä myös yhteistyöstä kolmansien maiden viranomaisten kanssa. Direktiiviehdotus antaa unionin viranomaisille tarvittavat valtuudet

tukea kriisinratkaisutoimia, joita kolmas maa toteuttaa kaatuneen pankkinsa suhteen, sillä direktiivin nojalla voidaan toteuttaa sellaisten varojen ja velkojen siirtoja, jotka sijaitsevat kolmannen maan alueella tai joihin sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä. Tätä tukea voidaan kuitenkin antaa vain, jos ulkomaisella toiminnalla voidaan varmistaa paikallisten tallettajien ja velkojen oikeudenmukainen ja yhtäläinen kohtelu ja jos se ei vaaranna kyseessä olevan jäsenvaltion rahoitusvakautta. Unionin kriisinratkaisuviranomaisilla olisi myös oltava valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä kolmansien maiden laitosten kansallisiin siviiliikkeisiin, kun erillinen kriisinratkaisu on tarpeen rahoitusvakauden tai paikallisten tallettajien suojelemiseksi. Ehdotuksen mukaan ulkomaisia kriisinratkaisutoimia tuetaan, jos kriisinratkaisuviranomaiset ovat tehneet yhteistyösopimuksen ulkomaisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa. Tällaisten sopimusten avulla olisi varmistettava kansainvälisiä konserneja koskeva tehokas suunnittelu, päätöksenteko ja koordinointi.

EPV:n olisi laadittava hallinnolliset puitejärjestelyt kolmansien maiden viranomaisten kanssa asetuksen N:o 1093/2010 33 artiklan mukaisesti, ja kansallisten viranomaisten olisi tehtävä kahdenvälisiä järjestelyjä, joissa noudatetaan mahdollisimman pitkälti EPV:n puitejärjestelyjä.

4.4.15. Kriisinratkaisun rahoittaminen (90-99 artikla)

Kriisinratkaisu mahdollistaa kustannustaakan paremman jaon osakkaiden ja velkojen kesken kriisinratkaisuprosessissa tapauksissa, joissa maksukyvyttömyysmenettelyjä ei katsota asianmukaiseksi vaihtoehdoksi mahdollisten rahoitusvakauteen kohdistuvien riskien vuoksi. Tämän täydennykseksi saatetaan kuitenkin tarvita lisärahoitusta esimerkiksi likviditeetin tarjoamiseksi omaisuudenhoitoyhtiölle. Saatujen kokemusten perusteella on käyttöön otettava rahoitusjärjestelyt, joiden rahoituksesta vastaavat laitokset itse, jotta voidaan minimoida vakavaraisuustuen tappioriskin kohdistuminen veronmaksajaan. Tarvittavat säännökset sisältyvät 90–99 artiklaan.

89 artiklassa säädetään rahoitusjärjestelyjen käyttöönotosta kussakin jäsenvaltiossa. Tarkoitukset, joihin niitä voidaan käyttää, luetellaan 89 artiklan 2 kohdassa, ja ne voivat olla muun muassa takauksien asettamista, lainojen antamista ja rahoitusosuuksien maksamista. Tappiot lankeavat ensisijaisesti osakkaille ja velkojille, mutta muita rahoitusjärjestelyjä ei periaatteellisesti voida sulkea pois.

90 artiklassa säädetään rahoitusjärjestelyihin osoitettavista rahoitusosuuksista. Ne ovat etukäteen suoritettavia osuuksia, joita täydennetään jälkikäteisosuuksilla ja erikoistapauksissa finanssilaitoksilta tai keskuspankilta otettavilla lainoilla. Sen varmistamiseksi, että varoja on käytettävissä kaiken aikaa, ja jälkikäteisrahoitukseen liittyvän myötäsiklisyyden vuoksi varoille olisi asetettava vähimmäistavoitetaso, joka olisi saavutettava etukäteen suoritettavilla osuuksilla kymmenen vuoden aikana. Mallilaskelman perusteella optimaalinen vähimmäistavoitetaso olisi 1 prosentti suojatuista talletuksista.

Kansallisten rahoitusjärjestelyjen häiriönsietokyvyn parantamiseksi 97 artiklassa säädetään kansallisten järjestelyjen oikeudesta lainata muiden jäsenvaltioiden vastaavilta järjestelyiltä. Eri maiden kansallisten viranomaisten vastuunjaon huomioimiseksi konsernien kriisinratkaisun yhteydessä 98 artikla sisältää säännöt kansallisten rahoitusjärjestelyjen konsernien kriisinratkaisua varten suorittamista osuuksista. Kyseinen osuus perustuu konsernin kriisinratkaisusuunnitelmien yhteydessä aiemmin sovittuun osuuteen. Kansalliset rahoitusjärjestelyt muodostavat rahoitusjärjestelyjen eurooppalaisen järjestelmän, johon

sisältyvät myös lainamekanismit sekä kansallisten järjestelyjen vastavuoroisuus rajatylittävää toimintaa harjoittajien konsernien kriisinratkaisussa (98 artikla).

99 artikla käsittelee talletussuojajärjestelmien roolia kriisinratkaisukehyksessä. Talletussuojajärjestelmillä voi olla osuus kriisinratkaisussa kahdella tavalla:

Ensinnäkin talletussuojajärjestelmien on tuettava sitä tavoitetta, että suojatut talletukset ovat jatkuvasti maksettavissa. Talletussuojajärjestelmät on otettu käyttöön kaikissa jäsenvaltioissa direktiivin 94/19/EY mukaisesti. Niistä korvataan 100 000 euroon saakka vähittäistallettajien talletukset, joita ei kyetä maksamaan, minkä jälkeen ne perivät korvattuihin talletuksiin liittyvät oikeudet likvidaatiomenettelyssä. Sen sijaan kriisinratkaisumenettelyssä voidaan välttää se, etteivät suojatut talletukset ole maksettavissa, mikä on tallettajan näkökulmasta parempi vaihtoehto. Siksi on suotavaa, että talletussuojajärjestelmä osallistuu 99 artiklan 1 kohdan mukaisesti osuudella, joka vastaa tappioita, jotka sille olisivat aiheutuneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Riittävän rahoituksen varmistamiseksi talletussuojajärjestelmät sijoitetaan saatavien ensisijaisuusjärjestyksessä samaan luokkaan kuin vakuudettomat ei-etuoikeutetut saatavat. Talletussuojajärjestelmien osuus on maksettava käteisenä suojattuihin talletuksiin liittyvien tappioiden kattamiseksi.

Toiseksi jäsenvaltioiden velvoitteena on ainakin käyttää talletussuojajärjestelmiä käteisvarojen tarjoamiseksi, jotta voidaan varmistaa suojattujen talletusten jatkuva maksettavuus, mutta niille jätetään harkintavalta sen suhteen, miten kriisinratkaisua rahoitetaan: ne voivat päättää luoda rahoitusjärjestelyjä, jotka ovat erillisiä talletussuojajärjestelmistä, tai käyttää talletussuojajärjestelmiä myös 91 artiklassa tarkoitettuina rahoitusjärjestelyinä. Talletussuojajärjestelmien ja kriisinratkaisun välillä on löydettävissä synergioita. Kun käytössä on kriisinratkaisukehys, joka rajoittaa riskien leviämistä, pankkien kaatumisten määrä vähenee ja sitä kautta myös tarve turvautua talletussuojajärjestelmään. Ehdotuksen mukaan jäsenvaltiot saisivat käyttää talletussuojajärjestelmiä kriisinratkaisun rahoittamiseen mittakaavaetujen hyödyntämiseksi. Jos nämä kaksi järjestelyä ovat erillisiä, talletussuojajärjestelmät vastaavat vakuutettujen tallettajien suojasta 99 artiklan 1 ja 4 kohdassa säädettyssä laajuudessa ja olosuhteissa, ja 91 artiklan mukaisesti perustetut erilliset rahoitusjärjestelyt tarjoavat lisärahoitusta. Jos jäsenvaltiot sen sijaan päättävät käyttää yhtä ainoaa rahoitusjärjestelyä, se kattaa sekä suojattuihin talletuksiin liittyvät tappiot että muut 92 artiklan mukaiset tarkoitukset. Tällöin talletussuojajärjestelmän on täytettävä kaikki 93–98 artiklaan sisältyvät rahoitusosuuksiin, lainoihin ja vastavuoroisuuteen liittyvät ehdot.

Joka tapauksessa ehtona on, että jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos kaatuu myöhemmin sen jälkeen, kun talletussuojajärjestelmästä on maksettu osuus, eikä talletussuojajärjestelmällä ole riittäviä varoja maksaakseen tallettajille, sillä on oltava käytössä järjestelyt vastaavien määrien kokoamiseksi välittömästi jäseniltään.

Kriisinratkaisurahastojen käyttöön liittyy todennäköisesti valtiontukea riippumatta kansallisten rahoitusjärjestelmien tyypistä (ts. onko kyseessä talletussuojajärjestelmästä erillinen kriisinratkaisurahasto vaike talletussuojajärjestelmä, joka toimii tällaisena rahastona).

4.4.16. Yhteensopivuus SEUT-sopimuksen 290 ja 291 artiklan kanssa

Komission antoi 23. syyskuuta 2009 ehdotukset EPV:n, EVTEV:n ja EAMV:n perustamisasetuksiksi¹⁶. Komissio haluaa tältä osin palauttaa mieliin SEUT-sopimuksen 290 ja 291 artiklaan liittyvät lausumat, jotka se esitti hyväksyessään Euroopan valvontaviranomaisten perustamista koskevat asetukset. Lausumissa todetaan seuraavaa: ”Sääntelystandardien hyväksymisprosessin osalta komissio korostaa finanssipalvelualan ainutlaatuista luonnetta, joka johtuu Lamfalussy-rakenteesta ja joka on nimenomaisesti tunnustettu SEUT-sopimukseen liitetystä julistuksessa 39. Komissio epäilee kuitenkin vahvasti, ovatko rajoitukset, jotka koskevat sen asemaa delegoituja säädöksiä ja täytäntöönpanotoimenpiteitä hyväksyttäessä, SEUT 290 ja 291 artiklan mukaisia.”

4.4.17. Luottolaitosten likvidaatiota koskevaan direktiiviin, yhtiöoikeusdirektiiveihin ja EPV-asetukseen tehtävät muutokset (104–111 artikla)

Direktiivissä 2001/24/EY säädetään sellaisten luottolaitosten tervehdyttämis- ja likvidaatiotoimien vastavuoroisesta tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta, joilla on sivuliikkeitä muissa jäsenvaltioissa. Direktiivillä pyritään varmistamaan, että luottolaitoksen ja sen toisissa jäsenvaltioissa sijaitsevien sivuliikkeiden tervehdyttämis- ja likvidaatiotoimet toteutetaan yhtenäisyyden ja yleispätevyyden periaatteiden mukaisesti. Tämä merkitsee sitä, että käytössä on vain yhdet maksukyvyttömyysmenettelyt ja että luottolaitosta käsitellään yhtenä kokonaisuutena. Menettelyjen yhtenäisyys ja yleispätevyys takaavat velkojen yhtäläisen kohtelun riippumatta kansalaisuudesta, asuinpaikasta tai kotipaikasta. Jotta voitaisiin varmistaa velkojen yhtäläinen kohtelu kriisinratkaisumenettelyissä, direktiiviä 2001/24/EY on määrä muuttaa siten, että sen soveltamisalaan lisätään sijoituspalveluyritykset ja kriisinratkaisuvälineiden käyttö kaikkiin kriisinratkaisujärjestelmän kattamiin yksiköihin.

Unionin yhtiöoikeusdirektiiveihin sisältyy osakkeenomistajien ja velkojen suojelua koskevia sääntöjä. Jotkin näistä säännöistä saattavat estää kriisinratkaisuviranomaisia toteuttamasta nopeita toimia.

Toisessa yhtiöoikeusdirektiivissä edellytetään, että päätös julkisen osakeyhtiön pääoman korottamisesta on tehtävä yhtiökokouksessa, kun taas direktiivissä 2007/36/EY (osakkeenomistajien oikeuksia koskeva direktiivi) edellytetään yhtiökokouskutsun esittämistä viimeistään 21 päivää ennen kokouspäivää. Luottolaitoksen rahoitustilannetta ei siksi voida palauttaa nopeasti pääomakorotuksilla. Ehdotuksessa esitetään tästä syystä, että osakkeenomistajien oikeuksia koskevaa direktiiviä muutetaan niin, että yhtiökokous voi päättää etukäteen, että se soveltaa lyhempää yhtiökokouskutsun esittämisen määräaikaa, jotta voidaan tehdä päätös pääoman korottamisesta hätätilanteissa. Tällainen lupa on osa elvyttämissuunnitelmaa. Se mahdollistaa nopean toiminnan, ja samalla osakkeenomistajien päätöksentekovaltuudet säilyvät.

Yhtiöoikeusdirektiiveissä säädetään myös, että pääoman korottaminen ja alentaminen sekä osakeyhtiöiden sulautumiset ja jakautumiset edellyttävät osakkeenomistajien suostumusta, ja että merkintäoikeutta voidaan soveltaa aina, kun pääomaa korotetaan vastiketta vastaan. Lisäksi ostotarjousdirektiivin mukaan tarjousten jättäminen on pakollista, kun henkilö – myös valtio – hankkii listatusta yhtiöstä osakkeita sellaisen määrän, joka ylittää valvontakynnyksen (yleensä 30–50 prosenttia). Näiden ongelmien ratkaisemiseksi ehdotuksessa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus poiketa säännöksistä, joissa edellytetään velkojen tai

¹⁶ KOM(2009) 501, KOM(2009) 502 ja KOM(2009) 503.

osakkeenomistajien suostumusta tai jotka muulla tavoin estävät tehokkaan ja nopean kriisinratkaisun.

Sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisusta vastaavat viranomaiset ovat edustettuina asetuksella (EU) N:o 1093/2010 perustetussa Euroopan finanssivalvontajärjestelmässä ja että EPV:llä on tarvittava asiantuntemus tässä direktiivissä säädettyjen tehtävien hoitamiseksi, asetusta (EU) N:o 1093/2010 olisi muutettava siten, että kyseisen asetuksen mukainen toimivaltaisten viranomaisten määritelmä kattaa myös tässä direktiivissä määritellyt kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset.

4.4.18. Voimaantulo

Direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu EUVL:ssä.

Yleisen käytännön mukaisesti direktiivi on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä 18 kuukauden kuluessa eli viimeistään 31. joulukuuta 2014.

Velkakirjojen arvon alaskirjausta koskevia säännöksiä on määrä soveltaa vasta 1. tammikuuta 2018 alkaen. Tässä määräajassa otetaan huomioon nykyisen velan maturiteettisyklit, tarve välttää luotonannon vähentämistä sekä se, että laitosten on pantava täytäntöön uudet pääomavaatimukset vuoteen 2018 mennessä.

Selittävistä asiakirjoista 28. syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman mukaisesti jäsenvaltioiden olisi liitettävä täytäntöönpanotoimenpiteitään koskevaan ilmoitukseen vastaavuustaulukot. Tämä on perusteltua, koska direktiivin monimutkaisuus ja sen kattamat erilaiset aiheet edellyttävät todennäköisesti suurta määrää täytäntöönpanotoimenpiteitä ja koska osa jäsenvaltioista on jo antanut lainsäädäntöä, jolla tämä direktiivi pannaan osittain täytäntöön.

5. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Edellä esitetyillä toimintavaihtoehtoilla on vaikutuksia unionin talousarvioon.

Ehdotus edellyttäisi, että EPV i) laatii noin 23 teknistä standardia ja 5 ohjetta ii) osallistuu kriisinratkaisukollegioihin, tekee päätökset tapauksissa, joissa esiintyy erimielisyyttä, ja huolehtii sitovasta sovittelusta ja iii) huolehtii kolmansien maiden kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisesta 85 artiklan mukaisesti ja tekee ei-sitovia kehysyhteistyösopimuksia kolmansien maiden kanssa 88 artiklan mukaisesti. Tekniset standardit on määrä toimittaa 12 kuukautta direktiivin voimaantulon jälkeen. Direktiivin arvioidaan tulevan voimaan vuoden 2013 kesäkuun ja joulukuun välisenä aikana. Komission ehdotuksessa annetaan EPV:lle pitkän aikavälin tehtäviä, joita varten tarvitaan viisi lisätointa (väliaikaisina toimihenkilöinä) vuodesta 2014 lähtien. Lisäksi ennakoitaan tarvittavan 11 kansallista asiantuntijaa tilapäisiin tehtäviin vuosina 2014 ja 2015.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/EY ja 82/891/EY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EY ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen¹⁷,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹⁸,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon¹⁹,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Vuonna 2008 alkanut finanssikriisi on paljastanut, että unionissa on huomattava pula työkaluista, joilla reagoidaan tehokkaasti epäterveisiin tai lähellä kaatumista oleviin luottolaitoksiin. Tällaisia työkaluja tarvitaan erityisesti maksukyvyttömyyden ennalta ehkäisemiseksi tai ilmenneen maksukyvyttömyyden kielteisten vaikutusten rajaamiseksi mahdollisimman vähiin säilyttämällä järjestelmän kannalta tärkeät toiminnot kyseisessä laitoksessa. Kriisin aikana juuri nämä haasteet pakottivat jäsenvaltioita pelastamaan luottolaitoksia julkisin varoin.
- (2) Unionin finanssimarkkinat ovat voimakkaasti yhdentyneet ja kytköksissä moniin laajalti kansallisten rajojen yli toimiviin luottolaitoksiin. Rajat ylittävän luottolaitoksen kaatuminen vaikuttaa todennäköisesti finanssimarkkinoiden vakauteen niissä jäsenvaltioissa, joissa laitos toimii. Jäsenvaltioiden kyvyttömyys saada hallintaansa

¹⁷ EUVL C [...], [...], s. [...].

¹⁸ EUVL C [...], [...], s. [...].

¹⁹ EUVL C [...], [...], s. [...].

kaatumassa oleva luottolaitos ja purkaa se niin, että laajat rahoitusjärjestelmän vauriot ehkäistään, voi heikentää jäsenvaltioiden keskinäistä luottamusta ja sisämarkkinoiden uskottavuutta finanssipalvelualalla. Finanssimarkkinoiden vakaus on tämän vuoksi olennainen edellytys sisämarkkinoiden toteutumiselle ja toiminnalle.

- (3) Luottolaitosten kriisinratkaisumenettelyjä ei ole nykyisellään yhdenmukaistettu unionin tasolla. Jotkin jäsenvaltiot soveltavat luottolaitoksiin samoja menettelyjä kuin muihinkin maksukyvyttömiin yrityksiin, joskin menettelyjä on voitu mukauttaa luottolaitoksia varten. Luottolaitosten maksukyvyttömyyttä sääntelevissä laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä on huomattavia sisällöllisiä ja menettelyllisiä eroja jäsenvaltioiden kesken. Lisäksi finanssikriisi on osoittanut, etteivät yritysten yleiset maksukyvyttömyysmenettelyt ehkä aina sovellu luottolaitoksiin, sillä niiden avulla ei ehkä aina voida taata toimenpiteiden riittävää ripeyttä, luottolaitosten keskeisten toimintojen jatkumista eikä rahoitusvakauden säilymistä.
- (4) Tämän vuoksi tarvitaan järjestely, joka antaa viranomaisille välineet puuttua riittävän varhain ja nopeasti epäterveeseen tai kaatumassa olevaan luottolaitokseen tarkoituksena varmistaa luottolaitoksen olennaisten finanssi- ja talousalan toimintojen jatkuvuus sekä samalla rajoittaa laitoksen maksukyvyttömyydestä rahoitusjärjestelmään kohdistuvat vaikutukset mahdollisimman pieniksi ja huolehtia siitä, että osakkeenomistajat ja velkojat ottavat kantaakseen asianmukaiset tappiot. Viranomaisten pitäisi uusien valtuuksien avulla pystyä ylläpitämään talletusten ja maksuliikenteen keskeytymätön saatavuus, myymään tarvittaessa yrityksen elinkelpoiset osat ja jakamaan tappiot tasapuolisesti ja ennakoitavasti. Näillä tavoitteilla pitäisi pystyä välttämään finanssimarkkinoiden vakauden järkkyminen ja rajoittamaan veronmaksajille koituvat kustannukset mahdollisimman pieniksi.
- (5) Jotkin jäsenvaltiot ovat jo saattaneet voimaan lainsäädännön muutoksia, joilla otetaan käyttöön kaatumassa olevien luottolaitosten kriisinratkaisun mahdollistavia mekanismeja; eräät muut ovat ilmaisseet aikomuksensa ottaa käyttöön vastaavia mekanismeja, jollei niistä säädetä unionin tasolla. Kansalliset erot luottolaitosten kriisinratkaisun edellytyksissä, valtuuksissa ja prosesseissa todennäköisesti estävät sisämarkkinoiden häiriötöntä toimintaa ja kansallisten viranomaisten välistä yhteistyötä näiden puuttuessa kaatuviin rajat ylittävää toimintaa harjoittaviin pankkialan konserneihin. Näin on erityisesti silloin, kun kansallisilla viranomaisilla ei erilaisten lähestymistapojen vuoksi ole samanasteista valvontamahdollisuutta tai samaa kykyä purkaa luottolaitoksia. Tällaiset erot kriisinratkaisujärjestelyissä voivat vaikuttaa eri tavoin myös pankkien varainhankintakustannuksiin eri jäsenvaltioissa ja mahdollisesti vääristää pankkien välistä kilpailua. Toimivia kriisinratkaisujärjestelyjä tarvitaan kaikissa jäsenvaltioissa varmistamaan, ettei laitosten mahdollisuuksia hyödyntää sisämarkkinoiden tarjoamaa sijoittautumisoikeutta rajoiteta sen perusteella, mitkä ovat niiden kotijäsenvaltion taloudelliset valmiudet hallita niiden maksukyvyttömyyttä.
- (6) Kyseiset esteet olisi poistettava ja annettava säännöt, joilla varmistetaan, ettei sisämarkkinasäännösten toiminta häiriinny. Tätä varten laitosten kriisinratkaisun periaatteista olisi annettava yhdenmukaistamisen vähimmäistasoa koskevat yhteiset säännöt.

- (7) Koska toteutettavan toimen tavoitteita eli luottolaitosten kriisinratkaisua koskevien sääntöjen ja prosessien yhdenmukaistamista ei voida saada riittävässä määrin aikaan jäsenvaltioiden voimin vaan tarvitaan unionin tason toimia yhdenkin luottolaitoksen kaatumisen vaikutusten tuntuessa koko unionissa, unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa esitetyn toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa esitetyn suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.
- (8) Johdonmukaisuuden varmistamiseksi suhteessa finanssipalvelujen alalla voimassa olevaan unionin lainsäädäntöön ja mahdollisimman korkeatasoisen rahoitusvakauden säilyttämiseksi erilaisissa laitoksissa kriisinratkaisujärjestelyä ei pitäisi soveltaa pelkästään luottolaitoksiin vaan myös sijoituspalveluyrityksiin, jotka kuuluvat sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten omien varojen riittävyydestä 14 päivänä kesäkuuta 2006 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2006/49/EY²⁰ määriteltyjen vakausvaatimusten soveltamisalaan. Järjestelmää tulisi niin ikään soveltaa finanssialan holdingyhtiöihin, finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta sekä neuvoston direktiivien 73/239/ETY, 79/267/ETY, 92/49/ETY, 92/96/ETY, 93/6/ETY ja 93/22/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 98/78/EY ja 2000/12/EY muuttamisesta 16 päivänä joulukuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2002/87/EY²¹ tarkoitettuihin finanssialan sekaholdingyhtiöihin sekä monialan holdingyhtiöihin ja finanssilaitoksiin, kun viimeksi mainitut ovat luottolaitoksen tai sijoitusyhtiön tytäryhtiöitä. Kriisi on osoittanut, että konserniin kuuluvan yksikön maksukyvyttömyys voi heijastua nopeasti koko konsernin vakavaraisuuteen ja aiheuttaa sitä kautta myös järjestelmävaikutuksia. Tämän vuoksi viranomaisilla pitäisi olla myös näihin yksiköihin vaikuttavat tehokkaat toimintakeinot, jotta estetään kriisin leviäminen ja pystytään tarjoamaan johdonmukainen kriisinratkaisusuunnitelma koko konsernille, sillä konserniin kuuluvan yksikön maksukyvyttömyys voi nopeasti heijastua koko konsernin vakavaraisuuteen.
- (9) Tässä direktiivissä säädettyjen kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttö voi keskeyttää osakkeenomistajien ja velkojien oikeudet. Erityisesti viranomaisten valtuudet siirtää laitoksen osakkeet tai sen koko omaisuus tai osa omaisuudesta yksityiselle ostajalle ilman osakkeenomistajien suostumusta rajoittavat osakkeenomistajien omistusoikeutta. Lisäksi valtuudet päättää siitä, mitkä velat siirretään kaatuvasta luottolaitoksesta sillä perusteella, että tavoitteena on varmistaa palvelujen jatkuvuus ja välttää rahoitusvakauteen kohdistuvat haittavaikutukset, voivat vaikuttaa velkojien yhdenvertaiseen kohteluun.
- (10) Kansallisten viranomaisten olisi otettava elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien yhteydessä ja käytössään olevia eri välineitä soveltaessaan huomioon laitoksen riski, koko ja sidokset ja varmistettava näin, että järjestelmää sovelletaan asianmukaisesti.
- (11) Varmistaakseen tarvittavan reagointinopeuden, taatakseen riippumattomuuden talouden toimijoista ja estääkseen eturistiriidat jäsenvaltioiden olisi nimettävä julkiset hallintoviranomaiset, jotka huolehtivat tämän direktiivin nojalla tapahtuvan kriisinratkaisun toiminnoista ja tehtävistä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että

²⁰ EUVL L 177, 30.6.2006, s. 2011.

²¹ EUVL L 181, 11.2.2003, s. 1.

kriisinratkaisuviranomaisille osoitetaan asianmukaiset voimavarat. Julkisiviranomaisten nimeäminen ei saisi estää kriisinratkaisuviranomaisen vastuulla tapahtuvaa delegointia. Ei ole kuitenkaan tarpeen säätää yksityiskohtaisesti siitä, minkä viranomaisen jäsenvaltion olisi nimettävä kriisinratkaisuviranomaiseksi. Vaikka tämän seikan yhdenmukaistaminen saattaisi helpottaa yhteensovittamista, sen myötä puututtaisiin merkittävässä määrin jäsenvaltioiden perustuslaillisiin ja hallinnollisiin järjestelmiin. Riittävä yhteensovitusaste voidaan saavuttaa myös vähemmän kajoavalla vaatimuksella: kaikkien laitosten kriisinratkaisuun osallistuvien kansallisten viranomaisten tulisi olla edustettuina kriisinratkaisukollegioissa, joiden on määrä toimia rajat ylittävinä tai unionin tason yhteensovittamiseliminä. Jäsenvaltioiden pitäisi tämän vuoksi pystyä vapaasti valitsemaan, mitkä viranomaiset ovat vastuussa kriisinratkaisuvälineiden ja tässä direktiivissä säädettyjen valtuuksien käyttämisestä.

- (12) Koska luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen kaatuminen saattaa vaikuttaa jäsenvaltion rahoitusjärjestelmään ja talouteen ja koska kriisin ratkaisemiseksi voidaan tarvita julkisia varoja, valtiovarainministeriöiden tai muiden asiaankuuluvien ministeriöiden tulisi jäsenvaltioissa osallistua tiiviisti jo varhaisvaiheessa kriisinhallinta- ja ratkaisuprosessiin.
- (13) Unionin laajuista toimintaa harjoittavien laitosten tai konsernien tehokas kriisinratkaisu edellyttää toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä kriisinratkaisukollegioissa kaikissa tämän direktiivin kattamissa vaiheissa elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien valmistelusta aina varsinaiseen laitoksen kriisinratkaisuun saakka. Jos kansallisten viranomaisten välillä syntyy erimielisyyttä tämän direktiivin mukaisesti tehtävistä laitoksista koskevista päätöksistä, Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) olisi viime kädessä huolehdittava sitovasta sovittelusta. Tätä varten EPV:lle olisi annettava oikeudet tehdä päätöksiä, joilla kansalliset viranomaiset veloitetaan toteuttamaan erityisiä toimia tai pidättäytymään erityisistä toimista Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta 24 päivänä marraskuuta 2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010²² säännösten mukaisesti.
- (14) Jotta direktiivin kattamalla alalla voidaan varmistaa yhtenäinen ja johdonmukainen lähestymistapa, EPV:lle olisi myös annettava valtuudet antaa ohjeita ja laatia sääntelystandardeja ja teknisiä standardeja, jotka komissio hyväksyy delegoiduilla säädöksillä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan nojalla.
- (15) Jotta voitaisiin puuttua tehokkaasti tilanteeseen, jossa laitos on kaatumassa, viranomaisilla olisi oltava valtuudet määrätä ennalta varautuvia ja ehkäiseviä toimenpiteitä.
- (16) On olennaisen tärkeää, että kaikki laitokset valmistelevat ja säännöllisesti päivittävät elvytysuunnitelmat, joissa esitetään kyseisten laitosten eri olosuhteissa tai skenaarioissa toteuttamat toimenpiteet. Näiden suunnitelmien tulisi olla yksityiskohtaisia ja perustua realistisiin oletuksiin, joita voidaan soveltaa skenaarioiden erilaisissa raskaissa ja vaikeissa tilanteissa. Elvytysuunnitelman valmisteluvaatimusta on kuitenkin sovellettava suhteessa laitoksen tai konsernin

²² EUVL L [...], [...], s. [...].

merkitykseen järjestelmälle. Vastaavasti olisi edellytettävä, että sisällössä huomioidaan laitoksen rahoituslähteiden luonne ja konsernituen saatavuuden uskottavuus. Olisi vaadittava, että laitokset toimittavat suunnitelmansa valvojilleen perusteelliseen arviointiin, jossa selvitetään muun muassa, ovatko suunnitelmat kattavia ja voidaanko niiden avulla käytännössä palauttaa laitoksen elinkelpoisuus kohtuujassa myös vaikeassa rahoitustilanteessa.

- (17) Jos laitos ei esitä riittävää elvytysuunnitelmaa, viranomaisilla olisi oltava oikeus vaatia laitosta toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet suunnitelman puutteiden korjaamiseksi, myös tekemään muutoksia liiketoimintamalliinsa tai rahoitusstrategiaansa. Tämä vaatimus voi vaikuttaa perusoikeuskirjan 16 artiklalla taattuun elinkeinovapauteen. Kyseisen perusoikeuden rajoittaminen on kuitenkin välttämätöntä rahoitusvakautta sekä tallettajien ja velkojien suojaamista koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi. Tämä rajoitus on erityisesti tarpeen laitosten liiketoiminnan lujittamiseksi sekä sen välttämiseksi, että laitokset kasvavat kohtuuttomasti tai ottavat kohtuuttomia riskejä eivätkä kykene selviytymään epäonnistumisista ja tappioista ja palauttamaan pääomapohjaansa ennalleen. Rajoitus on myös oikeasuhteinen, koska vain ehkäisevällä toiminnalla voidaan varmistaa riittäviin varotoimiin ryhtyminen, minkä vuoksi rajoitus on Euroopan unionin perusoikeuskirjan 52 artiklan mukainen
- (18) Suunnittelu on keskeinen osa tehokasta kriisinratkaisua. Viranomaisilla tulisi olla kaikki tarvittavat tiedot, jotta ne voivat arvioida, miten laitoksen tai rajat ylittävää toimintaa harjoittavan konsernin olennaiset toiminnot voidaan erottaa muusta liiketoiminnasta ja siirtää muuhun laitokseen olennaisten toimintojen säilyttämiseksi ja jatkamiseksi. Kriisinratkaisusuunnitelman valmisteluvaatimusta olisi kuitenkin yksinkertaistettava vastaamaan laitoksen tai konsernin merkitystä järjestelmän kannalta.
- (19) Kriisinratkaisuviranomaisilla tulisi olla valtuudet vaatia laitosten tai konsernien rakenteen tai organisaation muuttamista, jotta kriisinratkaisun välineiden käytön käytännön esteet voidaan poistaa ja varmistaa kyseisten yhtiöiden purkamismahdollisuus. Koska kaikilla laitoksilla on potentiaalisesti merkitystä järjestelmän kannalta, rahoitusvakauden säilyttämiseksi on ratkaisevan tärkeää, että viranomaisilla on mahdollisuus purkaa mikä tahansa laitos. Perusoikeuskirjan 16 artiklassa tarkoitetun elinkeinovapauden kunnioittamiseksi viranomaisten harkintavalta olisi rajoitettava tarvittavaan, jotta laitoksen rakenne ja toiminnot voidaan yksinkertaistaa yksinomaan sen purkamismahdollisuuksien parantamiseksi. Lisäksi kaikkien tässä tarkoituksessa määrättävien toimenpiteiden olisi oltava unionin lainsäädännön mukaisia. Toimenpiteet eivät saisi olla suoraan eivätkä välillisesti kansallisuuden perusteella syrjiviä, ja niiden perusteena olisi oltava erittäin tärkeä yleinen etu rahoitusvakauden säilyttämiseksi. Jotta voidaan todeta, että toimi toteutettu yleisen edun vuoksi, kriisinratkaisuviranomaisten pitäisi yleisen edun nimissä toimien pystyä saavuttamaan kriisinratkaisutavoitteensa kohtaamatta kriisinratkaisun välineiden tai saamiensa valtuuksien käyttöä haittaavia esteitä. Ei myöskään pitäisi tehdä enempää kuin se, mikä on tarpeen tavoitteiden saavuttamiseksi. Määriteltäessä toteutettavia toimenpiteitä kriisinratkaisuviranomaisten olisi otettava huomioon finanssijärjestelmän makrotason vakauden valvonnasta Euroopan unionissa ja Euroopan järjestelmäriskikomitean perustamisesta 24 päivänä marraskuuta 2010

annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1092/2010²³ perustetun Euroopan järjestelmäriskikomitean varoitukset ja suositukset.

- (20) Laitoksen tai konsernin purkamismahdollisuuden esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi ehdotetut toimet eivät saisi estää laitoksia käyttämästä niille Euroopan unionin toiminnasta tehdyssä sopimuksessa annettua sijoittautumisoikeutta.
- (21) Elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmissa ei saisi olettaa, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, eikä saattaa veronmaksajia tappioiden maksajiksi. Keskuspankkien tarjoamien maksuvalmiusjärjestelyjen, kuten hätätilanteisiin liittyvien maksuvalmiusjärjestelyjen, käyttöä ei pitäisi katsoa poikkeukselliseksi julkiseksi rahoitustueksi edellyttäen, että laitos on vakavarainen maksuvalmiusjärjestelyä käytettäessä ja että sen käyttö ei ole osa laajempaa tukipakettia; että järjestelylle on asetettu täysi vakuus, jonka arvoa alennetaan sen laadun ja markkina-arvon perusteella; että keskuspankki perii tuensaaajalta sakkokorkoa; ja että toimenpide toteutetaan keskuspankin aloitteesta eikä sille ole annettu valtion vastatakausta.
- (22) Rahoitustuen tarjoamista yhdeltä rajat ylittävää toimintaa harjoittavan konsernin yhtiöltä saman konsernin toiselle yhtiölle rajoitetaan nykyään monilla kansallisen lainsäädännön säännöksillä. Kyseisten säännösten tarkoituksena on suojata kunkin yhtiön velkojia ja osakkeenomistajia. Niissä ei kuitenkaan oteta huomioon saman konsernin yhtiöiden keskinäistä riippuvuutta eikä konsernin etua. Kansainvälisellä tasolla konsernin edun käsitettä on kehitetty oikeuskäytännössä tai oikeusnormien avulla vain joissakin oikeusjärjestelmissä. Käsite kattaa kunkin yksittäisen konserniyhtiön edun ohella myös epäsuoran edun siitä, että jokainen konserniyhtiö hyötyy koko konsernin vauraudesta. Käsite vaihtelee kuitenkin jäsenvaltiosta toiseen eikä tarjoa tarvittavaa oikeusvarmuutta. Tämän vuoksi on aiheellista määritellä, missä olosuhteissa rahoitustukea voidaan siirtää rajatylittävää toimintaa harjoittavan pankkialan konsernin eri yhtiöiden kesken tarkoituksena varmistaa koko konsernin rahoitusvakaus. Ryhmän yksiköiden keskinäisen rahoitustuen olisi oltava vapaaehtoista. On asianmukaista, että jäsenvaltiot eivät aseta suoraan tai välillisesti sijoittautumisvapauden käytön ehdoksi sitä, että on olemassa sopimus rahoitustuen antamisesta.
- (23) Rahoitusvakauden säilyttämiseksi on tärkeää, että toimivaltaiset viranomaiset kykenevät korjaamaan laitoksen rahoitus- ja taloustilanteen heikkenemisen ennen laitoksen päätymistä tilanteeseen, jossa viranomaisilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin laitoksen purkaminen. Tätä varten toimivaltaisille viranomaisille olisi myönnettävä valtuudet toimia varhaisessa vaiheessa, mukaan lukien valtuudet korvata laitoksen johto erityisjohtajalla; tämä toimisi kyseiseen laitokseen nähden painostuskeinona, joka saisi sen ryhtymään toimiin taloudellisen vakautensa palauttamiseksi ennalleen ja/tai liiketoimintansa tervehdyttämiseksi, jotta laitoksen elinkelpoisuus voidaan varmistaa varhaisessa vaiheessa. Erityisjohtajan olisi toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet ja edistettävä ratkaisuja laitoksen taloudellisen tilanteen korjaamiseksi. Erityisjohtajan asettamisella ei kuitenkaan saisi poiketa unionin tai kansalliseen yhtiölakiin perustuvista osakkaiden tai omistajien oikeuksista tai menettelyllisistä velvoitteista, ja siinä olisi noudatettava investointisuojaan liittyviä unionin ja

²³

EUVL L 331, 15.12.2010, s. 1.

jäsenvaltioiden kansainvälisiä velvoitteita. Varhaisten toimenpiteiden valtuuksiin tulisi sisällyttää luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 14 päivänä kesäkuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/48/EY²⁴ nojalla jo määritellyt valtuudet sellaisia olosuhteita varten, joissa ei ole kysymys varhaisista toimenpiteistä, sekä sellaisia muita tilanteita varten, jossa nämä valtuudet katsotaan tarpeellisiksi laitoksen taloudellisen vakauden ennalleen palauttamiseksi.

- (24) Kriisinratkaisukehyksessä olisi huolehdittava siitä, että kriisinratkaisuun asettaminen tapahtuu ajoissa ennen kuin finanssilaitoksen tase osoittaa sen olevan maksukyvytön ja ennen kuin kaikki pääoma on kokonaisuudessaan huvennut. Kriisinratkaisu olisi käynnistettävä, kun yritys ei ole enää elinkelpoinen tai ei todennäköisesti ole enää elinkelpoinen ja muut toimenpiteet ovat osoittautuneet riittämättömiksi kaatumisen ehkäisemiseksi. Sitä, ettei laitos täytä toimilupaedellytyksiä, ei saisi itsessään käyttää kriisinratkaisuun asettamisen perusteena, erityisesti jos laitos on tai todennäköisesti edelleen on elinkelpoinen. Laitoksen olisi katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, kun se rikkoo tai sen ennakoidaan rikkovan toimiluvan voimassaolon jatkamiselle asetettuja pääomavaatimuksia, koska se on kärsinyt tai todennäköisesti kärsii tappioita, joiden takia sen kaikki omat varat vähenevät olemattomiin tai merkittävästi; kun laitoksen varat ovat tai niiden ennakoidaan myöhemmin olevan pienemmät kuin sen velat; kun laitos ei kykene tai sen ennakoidaan olevan kykenemätön maksamaan velvoitteitaan eräpäivään mennessä; tai kun laitos pyytää poikkeuksellista julkista rahoitustukea. Sitä, että laitos tarvitsee maksuvalmiusapua keskuspankilta, ei saisi itsessään katsoa riittäväksi näytöksi siitä, että laitos ei kykene tai on lähitulevaisuudessa kykenemätön maksamaan velvoitteitaan eräpäivään mennessä. Rahoitusvakauden säilyttämiseksi, erityisesti systeemisen likviditeettivajeen tapauksessa, keskuspankkien tarjoamille maksuvalmiusjärjestelyille tai hiljattain liikkeeseen lasketuille veloille myönnetyt valtion takaukset eivät saisi käynnistää kriisinratkaisukehyksen käyttöä edellyttäen, että tietyt ehdot täyttyvät. Valtion takaustoimenpiteet olisi hyväksyttävä valtiontukipuitteiden mukaisesti, eivätkä ne saisi olla osa laajempaa tukipakettia, minkä lisäksi takaustoimenpiteiden käyttö olisi rajoitettava tiukasti ajallisesti. Kummassakin tapauksessa pankin on oltava maksukykyinen.
- (25) Kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksia olisi sovellettava myös holdingyhtiöihin, jos sekä holdingyhtiö että jokin tytäryhtiönä toimiva laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Lisäksi myös siinä tapauksessa, että holdingyhtiö ei ehkä ole lähellä kaatumista tai ei todennäköisesti kaadu, kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksia olisi sovellettava holdingyhtiöön, jos yksi tai useampi tytäryhtiönä toimiva luottolaitos tai sijoituspalveluyritys täyttää kriisinratkaisun ehdot ja kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien soveltaminen holdingyhtiöön on välttämätöntä yhden tai useamman siihen kuuluvan tytäryhtiön kriisinratkaisua tai koko konsernin kriisinratkaisua varten.
- (26) Mikäli yksittäinen laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, kansallisten viranomaisten käytettävissä olisi oltava vähimmäistasolla yhdenmukaistetut kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet. Niiden käytössä tulisi noudattaa yhteisiä edellytyksiä, tavoitteita ja yleisiä periaatteita. Kun kriisinratkaisuviranomainen on tehnyt päätöksen laitoksen asettamisesta kriisinratkaisuun, tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn käyttö olisi suljettava pois. Jäsenvaltioiden olisi voitava

²⁴ EUVL L 177, 30.6.2006, s. 1.

antaa kriisinratkaisuviranomaisille tässä direktiivissä niille annettujen valtuuksien ja välineiden lisäksi myös muita valtuuksia ja välineitä. Näiden lisävälineiden ja -valtuuksien käytön olisi oltava sopusoinnussa tässä direktiivissä vahvistettujen kriisinratkaisuperiaatteiden ja -tavoitteiden kanssa. Tällaisten välineiden tai valtuuksien käyttö ei saisi varsinkaan vaikuttaa rajatylittävää toimintaa harjoittavien konsernien tehokkaaseen kriisinratkaisuun, ja sen olisi varmistettava, että osakkeenomistajat ottavat kantaakseen tappioita.

- (27) Moraalikadon välttämiseksi maksukyvyttömän laitoksen olisi koostaan tai sidoksistaan riippumatta voitava poistua markkinoilta järjestelmähäiriöitä aiheuttamatta. Kaatuva laitos selvitetään periaatteessa tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä selvittäminen saattaa kuitenkin vaarantaa rahoitusvakauden, keskeyttää olennaisten palvelujen tarjonnan ja heikentää tallettajien suojaa. Tällöin kriisinratkaisuvälineiden käyttö on yleisen edun mukaista. Kriisinratkaisun tavoitteena olisi tämän vuoksi oltava olennaisten finanssipalvelujen jatkuvuuden varmistaminen, rahoitusjärjestelmän vakauden säilyttäminen, moraalikadon vähentäminen huolehtimalla siitä, että kaatuvat laitokset turvautuvat julkiseen rahoitustukeen mahdollisimman vähän, sekä tallettajien suojaaminen.
- (28) Maksukyvyttömän laitoksen likvidaatiota tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä olisi aina harkittava ennen kuin tehdään mahdollinen päätös laitoksen toiminnan jatkamisesta. Maksukyvyttömän laitoksen toiminnan jatkuvuutta olisi ylläpidettävä niin paljon kuin mahdollista yksityisin varoin. Tähän voidaan päästä joko myymällä laitos yksityisen sektorin ostajalle tai sulauttamalla se sellaiseen taikka tekemällä laitoksen velkaan alaskirjaus tai muuntamalla velka omaksi pääomaksi pääomapohjan vahvistamiseksi.
- (29) Käyttäessään kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia kriisinratkaisuviranomaisten olisi varmistettava, että osakkeenomistajat ja velkojat kantavat asianmukaisen osuuden tappioista, että johto vaihdetaan, että laitoksen kriisinratkaisun kustannukset karsitaan mahdollisimman vähiin ja että maksukyvyttömän laitoksen kaikkia samanarvoisia velkoja kohdellaan yhtäläisesti. Kun kriisinratkaisuvälineiden käyttöön liittyy valtiontuen myöntäminen, toimia olisi arvioitava sovellettavien valtiontukisääntöjen mukaisesti. Valtiontukea voi olla muun muassa kriisinratkaisu- tai talletussuojarahastojen käyttö apuna kaatuvien laitosten kriisinratkaisussa.
- (30) Osakkeenomistajien ja velkojen oikeuksien rajoitusten olisi oltava sopusoinnussa perusoikeuskirjan 52 artiklan kanssa. Tämän vuoksi kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä vain sellaisiin laitoksiin, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat, ja ainoastaan silloin, kun tämä on välttämätöntä rahoitusvakaustavoitteen vuoksi yleisen edun nimissä. Kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä erityisesti silloin, kun laitosta ei voida likvidoida tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, koska tämä vaarantaisi rahoitusjärjestelmän vakauden ja koska kriisinratkaisutoimet ovat välttämättömiä järjestelmän kannalta tärkeiden toimintojen siirtämiseksi ja jatkamiseksi nopeasti, ja silloin, kun ei voida kohtuudella turvautua mihinkään vaihtoehtoiseen yksityisen sektorin ratkaisuun, kuten nykyisiltä osakkeenomistajilta tai joltakin kolmannelta osapuolelta saatavaan pääomankorotukseen, joka riittäisi palauttamaan laitoksen täyden elinkelpoisuuden.
- (31) Puuttuminen omistusoikeuteen ei saisi olla suhteetonta. Näin ollen kyseeseen tulevat osakkeenomistajat ja velkojat eivät saisi kärsiä suurempia tappioita kuin niille olisi

aiheutunut, jos laitos olisi likvidoitu kriisinratkaisupäätöksen tekemisen ajankohtana. Siinä tapauksessa, että osa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoista siirtyy yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, jäljelle jäävä osa kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta olisi likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Laitoksen likvidaatiomenettelyyn jäävien osakkaiden ja velkojien suojelemiseksi heillä olisi oltava oikeus saada suorituksina saatavistaan likvidaatiomenettelyssä vähintään se, minkä he arvion mukaan olisivat saaneet, jos koko laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

- (32) Jotta suojattaisiin osakkaiden ja velkojien oikeus saada vähintään se, minkä he saisivat tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, olisi vahvistettava selkeät velvoitteet laitoksen varojen ja velkojen arvostusta varten ja varattava riittävästi aikaa, jotta voidaan asianmukaisesti arvioida kohtelu, jonka osakkaat ja velkojat olisivat saaneet, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tämän arvostuksen tekeminen olisi voitava aloittaa jo toimenpiteiden varhaisvaiheessa. Ennen kriisinratkaisutoimiin ryhtymistä olisi arvioitava laitoksen varojen ja velkojen arvo sekä kohtelu, jonka osakkaat ja velkojat saisivat tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tähän arvostukseen olisi voitava hakea muutosta tuomioistuimessa ainoastaan yhdessä kriisinratkaisupäätöksen kanssa. Lisäksi olisi velvoitettava tekemään kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen jälkeen jälkikäteisvertailu, jossa verrataan osakkaiden ja velkojien tosiasiallisesti saamaa kohtelua kohteluun, jonka he olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Jos todetaan, että osakkaat ja velkojat ovat saaneet suorituksina saatavistaan vähemmän kuin he olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, heillä olisi oltava oikeus saada kyseinen erotus. Kriisinratkaisutoimia edeltävästä arvostuksesta poiketen kyseisen vertailun tulokseen olisi voitava hakea muutosta erikseen kriisinratkaisupäätöksestä. Jäsenvaltioiden olisi voitava vapaasti päättää menettelystä, jonka mukaisesti ne maksavat mahdollisesti todetun erotuksen osakkaille ja velkojille. Tämä mahdollinen erotus olisi maksettava tämän direktiivin mukaisesti perustettavista rahoitusjärjestelyistä.
- (33) On tärkeää, että tappiot kirjataan laitoksen kaaduttua. Kaatuvien laitosten varojen ja vastuiden arvioinnissa olisi käytettävä ohjaavana periaatteena niiden markkina-arvoa hetkellä, jolloin kriisinratkaisuvälineet otetaan käyttöön, sikäli kuin markkinat toimivat asianmukaisesti. Kun markkinoiden toiminta on selvästi häiriintynyt, arvioinnissa voidaan käyttää varojen ja vastuiden asianmukaisesti perusteltua pitkän aikavälin taloudellista arvoa. Asian kiireellisyyden vuoksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus arvioida kaatuvan laitoksen varat ja vastuut pikaisesti. Arvion olisi oltava alustava siihen saakka, kun riippumaton arviointi on tehty.
- (34) Nopea toiminta on välttämätöntä markkinoiden luottamuksen säilyttämiseksi ja kriisin rajaamiseksi mahdollisimman suppeaksi. Kun laitoksen katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, kriisinratkaisuviranomaiset eivät saisi viivytellä. Olosuhteissa, joissa laitos voi kaatua, kriisinratkaisuviranomaisten olisi erityisesti ottaen huomioon tilanteen mahdollisen kiireellisyyden voitava ryhtyä kriisinratkaisutoimiin ilman, että ne velvoitetaan ensin käyttämään varhaisten toimien valtuuksia.
- (35) Kriisinratkaisuvälineet olisi otettava käyttöön ennen mahdollista laitokselle julkiselta sektorilta tulevaa pääomanlisäystä tai vastaavaa poikkeuksellista julkista

rahoitustukea. Tämä ei kuitenkaan saisi estää talletussuojajärjestelmistä tai kriisinratkaisurahastoista saatavien varojen käyttöä kriisinratkaisun rahoittamiseksi. Tällöin poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen tai kriisinratkaisurahastojen, mukaan lukien talletussuojajärjestelmät, käyttö apuna kaatuvien laitoksen kriisinratkaisussa olisi arvioitava sovellettavien valtioneuvoston päätösten mukaisesti.

- (36) Kriisinratkaisuvälineisiin olisi sisällytettävä mahdollisuus myydä liiketoiminta yksityiselle ostajalle, perustaa omaisuudenhoitoyhtiö, erottaa kaatuvan laitoksen kelvollinen omaisuus roskaomaisuudesta ja tehdä vaikeuksiin joutuneen laitoksen velkakirjojen arvon alaskirjaus.
- (37) Mikäli kriisinratkaisuvälineitä on käytetty järjestelmän kannalta tärkeiden palvelujen tai laitoksen elinkelpoisen liiketoiminnan siirtämiseen terveelle yhtiölle, esimerkiksi yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, laitoksen jäljelle jäävä osa olisi selvitettävä asianmukaisessa määräajassa ottaen huomioon kaatuneen laitoksen mahdollinen tarve tarjota palveluja tai tukea ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, jotta tämä pystyy jatkamaan siirron yhteydessä hankkimiaan toimintoja tai palveluja.
- (38) Turvautuessaan liiketoiminnan myyntiin viranomaisilla tulisi olla mahdollisuus myydä laitos tai osia sen liiketoiminnasta yhdelle tai useammalle ostajalle ilman osakkeenomistajien suostumusta. Myydessään liiketoimintaa viranomaisten olisi tehtävä järjestelyjä myydäkseen laitoksen tai osia sen liiketoiminnasta avoimella, läpinäkyvällä ja syrjimättömällä tavalla prosessissa pyrkien mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan myyntihinta.
- (39) Jotta suojattaisiin osakkaiden ja velkojien oikeus saada vähintään se, minkä he saisivat tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, varojen osittaisesta siirrosta saadun mahdollisen tuoton olisi koiduttava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen hyödyksi. Jos siirretään laitokset kaikki osakkeet tai sen kaikki varat, oikeudet ja velat, siirrosta saatavan mahdollisen tuoton olisi koiduttava kaatuneen laitoksen osakkeenomistajien hyödyksi. Tuottoa laskettaessa siitä olisi vähennettävä laitoksen kaatumisesta ja kriisinratkaisuprosessista aiheutuneet kustannukset.
- (40) Jotta liiketoiminta voitaisiin myydä oikea-aikaisesti ja suojata rahoitusvakautta, määräosuuden ostavan ostajan arviointi olisi tehtävä viipymättä poiketen direktiivissä 2006/48/EY vahvistetuista aikarajoista.
- (41) Kaatuneen laitoksen markkinointiin sekä mahdollisten ostajien kanssa ennen liiketoiminnan myyntiä käytäviin neuvotteluihin liittyviä tietoja voidaan todennäköisesti pitää järjestelmän kannalta tärkeitä. Rahoitusvakauden varmistamiseksi on tärkeää, että näiden tietojen julkistamista yleisölle, mitä edellytetään sisäpiirikaupoista ja markkinoiden manipuloinnista (markkinoiden väärinkäyttö) 28 päivänä tammikuuta 2003 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2003/6/EY²⁵, voidaan lykätä markkinoiden väärinkäyttöä estävässä järjestelmässä sallitun määräajan puitteissa laitoksen kriisinratkaisun suunnitteluun ja jäsentelyyn tarvittavan ajan.
- (42) Omaisuudenhoitoyhtiö on kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa oleva laitos, jonka päätarkoituksena olisi sen varmistaminen, että olennaisia finanssipalveluja

²⁵ EUVL L 96, 12.4.2003, s. 16.

tarjotaan maksukyvyttömän laitoksen asiakkaille vastakin ja että olennaiset finanssialan toiminnot toimivat edelleen. Omaisuudenhoitoyhtiötä olisi johdettava elinkelpoisuuden ja toiminnan jatkuvuuden pohjalta, ja se olisi palautettava markkinoille mahdollisimman nopeasti tai ajettava alas, jos se ei ole elinkelpoinen.

- (43) Varojen erottelun avulla viranomaisten tulisi pystyä siirtämään muita heikommin tuottavat tai arvoltaan alentuneet omaisuuserät erilliseen yksikköön. Tätä välinettä tulisi käyttää ainoastaan muiden välineiden kanssa, jotta estetään kaatuvan laitoksen aiheeton kilpailuetu.
- (44) Tehokkaassa kriisinratkaisujärjestelyssä olisi minimoitava kaatuvan laitoksen kriisinratkaisusta veronmaksajille aiheutuvat kustannukset. Siinä olisi myös varmistettava, että myös laajojen ja järjestelmän kannalta merkittävien laitosten kriisinratkaisusta voidaan huolehtia vaarantamatta rahoitusvakautta. Velkakirjojen arvon alaskirjauksella saavutetaan tämä tavoite varmistamalla, että laitoksen osakkaat ja velkojat kärsivät asianmukaiset tappiot ja kantavat asianmukaisen osan näistä kustannuksista. Tätä varten finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä on suositellut, että lakisääteiset valtuudet velkojen alaskirjauksiin sisällytettäisiin kriisinratkaisukehykseen täydentävänä vaihtoehtona muiden kriisinratkaisuvälineiden yhteydessä.
- (45) Jotta kriisinratkaisuviranomaiset voivat toimia riittävän joustavasti kohdentaakseen tappiot velkojille erilaisissa olosuhteissa, on aiheellista, että viranomaiset pystyvät käyttämään velkakirjojen arvon alaskirjausta sekä silloin, kun tavoitteena on huolehtia kaatuvan laitoksen kriisinratkaisusta toiminnan jatkuvuutta silmällä pitäen – mikäli laitoksen elinkelpoisuuden palauttaminen on realistinen tavoite – että silloin kun järjestelmän kannalta tärkeät palvelut siirretään omaisuudenhoitoyhtiöön ja laitoksen jäljelle jäävä osa lakkaa toimimasta ja alasajetaan.
- (46) Kun velkakirjojen arvon alaskirjausta käytetään kaatuvan laitoksen pääomapohjan vahvistamiseksi, jotta se pystyisi jatkamaan toimintaansa edelleen, velkakirjojen arvon alaskirjauksen avulla tapahtuvaan kriisinratkaisuun olisi aina liitettävä johdon vaihto sekä laitoksen ja sen toimintojen uudelleenjärjestely niin, että oikaistaan ongelmiin johtaneet syyt. Uudelleenjärjestely olisi toteutettava panemalla täytäntöön liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelma. Näiden suunnitelmien olisi soveltuvien osin oltava yhteensopivia rakenneuudistussuunnitelman kanssa, joka laitosten on toimitettava komissiolle unionin valtiontukikehyksen mukaisesti. Laitoksen pitkän aikavälin elinkelpoisuuden palauttamiseen tähtäävien toimenpiteiden lisäksi suunnitelmassa olisi erityisesti esitettävä toimenpiteet, joilla huolehditaan tuen vähentämisestä vähimpään tarvittavaan, taakanjaosta sekä kilpailun vääristymisen rajoittamisesta.
- (47) Velkakirjojen arvon alaskirjausta ei ole aiheellista käyttää saamisiin niiltä osin kuin niiden vakuudeksi on annettu pantti tai kiinnitys tai ne ovat muulla tavoin vakuudellisia. Jotta velkakirjojen arvon alaskirjaus saavuttaa tehokkaasti tavoitteensa, on suotavaa, että sitä käytetään kaatuvan laitoksen erinäisiin vakuudettomiin velkoihin mahdollisimman laajalti. On kuitenkin asianmukaista rajata tietyntaiset vakuudettomat velat alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle. Oikeusjärjestyksen perusteiden ja tehokkaan kriisinratkaisun vuoksi velkakirjojen arvon alaskirjausta ei pitäisi soveltaa

talletusten vakuusjärjestelmistä 30 päivänä toukokuuta 1994 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 94/19/EY²⁶ nojalla turvattuihin talletuksiin, kaatuvan laitoksen henkilöstön saataviin eikä kaupallisiin saataviin, jotka liittyvät laitoksen päivittäisessä toiminnassa välttämättömiin hyödykkeisiin ja palveluihin.

- (48) Velkakirjojen arvon alaskirjausvälinettä ei pitäisi käyttää talletajiin, joiden talletukset on suojattu talletussuojajärjestelmässä. Talletussuojajärjestelmä osallistuu kuitenkin kriisinratkaisuprosessin rahoitukseen siltä osin kuin siitä olisi jouduttu hyvittämään tallettajia. Velkakirjojen arvon alaskirjausta koskevien valtuuksien käyttö varmistaisi, että tallettajien talletukset ovat jatkuvasti heidän saatavillaan, mikä on pääsyy siihen, että talletussuojajärjestelmät on otettu käyttöön. Jos talletussuojajärjestelmien osallistumista ei otettaisi huomioon näissä tapauksissa, muodostaisi tämä aiheettoman edun suhteessa muihin velkoihin, joihin sovellettaisiin kriisinratkaisuviranomaisen valtuuksia.
- (49) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä velkakirjojen arvon alaskirjausta yleisesti niin, että säilytetään velkojen tasavertainen kohtelu ja lakisääteinen maksunsaantijärjestys sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön nojalla. Tappiot olisi ensin katettava omiin varoihin perustuvilla pääomainstrumenteilla ja kohdennettava osakkeenomistajiin joko mitätöimällä tai laimentamalla osakkeita voimakkaasti. Jos nämä instrumentit eivät riitä, etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia velkoja olisi muunnettava tai alaskirjattava. Lopuksi olisi muunnettava tai alaskirjattava ylimmän etuoikeusluokan velkoja, jos etuoikeusasemaltaan huonommat velat on muunnettu tai kirjattu alas kokonaisuudessaan.
- (50) Jotta vältettäisiin se, että laitokset strukturoivat velkansa alaskirjausvälineen tuloksekkuutta heikentävällä tavalla, on aiheellista edellyttää, että laitoksilla olisi oltava jatkuvasti sellaisista omista varoista, etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevien veloista ja etuoikeutetuista veloista, joihin velkakirjojen alaskirjausvälinettä voidaan soveltaa, muodostuva kokonaismäärä, joka ilmaistaan prosentteina laitoksen kaikista veloista ja jota ei lueta omiksi varoiksi direktiivissä 2006/48/EY tai direktiivissä 2006/49/EY tarkoitetulla tavalla. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös voitava edellyttää, että kyseinen prosenttiosuus muodostuu kokonaan tai osittain omista varoista ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevista veloista.
- (51) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tappiot voidaan kattaa täysimääräisesti rajoituksenalaisiin ensisijaisiin omiin varoihin (Additional Tier 1) kuuluvien instrumenttien ja toissijaisiin omiin varoihin (Tier 2) kuuluvien instrumenttien avulla liikkeeseenlaskijalaitoksen elinkyvyttömäksi toteamisen ajankohtana. Sen vuoksi olisi edellytettävä, että kriisinratkaisuviranomaiset alaskirjaavat silloin kyseiset instrumentit täysimääräisesti tai muuntavat ne rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin (Common Equity Tier 1) kuuluviksi instrumenteiksi, kun laitos todetaan elinkyvyttömäksi ja ennen kuin ryhdytään muihin kriisinratkaisutoimiin. Tässä yhteydessä elinkyvyttömäksi toteamisen hetkellä tarkoitetaan hetkeä, jolloin asiaankuuluva kansallinen viranomainen katsoo laitoksen täyttävän kriisinratkaisun edellytykset, tai jolloin viranomainen päättää, että laitos lakkaa olemasta elinkelpoinen ilman kyseisten pääomainstrumenttien alaskirjausta. Se, että viranomaiset alaskirjaavat

²⁶

EYVL L 135, 31.5.1994, s. 5–14.

tai muuntavat näitä instrumentteja tässä direktiivissä edellytetyissä olosuhteissa, on mainittava kyseistä instrumenttia sääntelevissä ehdoissa ja mahdollisissa esitteissä tai antia koskevissa asiakirjoissa, joita julkaistaan tai tarjotaan instrumenttien yhteydessä.

- (52) Varmistamalla laitoksen toiminnan jatkuvuuden velkakirjojen arvon alaskirjauksen on määrä maksimoida velkojen saatavien arvo, parantaa markkinoiden varmuutta ja palauttaa vastapuolten luottamus. Sijoittajien ja markkinavastapuolten luottamuksen varmistamiseksi ja alaskirjausvälineen vaikutuksen rajoittamiseksi vähimpään tarvittavaan on tarpeen sallia sen käyttö vasta 1 päivästä tammikuuta 2018 alkaen.
- (53) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava kaikki lakisääteiset valtuudet, joita voidaan käyttää eri yhdistelminä kriisinratkaisuvälineiden yhteydessä. Niihin olisi kuuluttava valtuudet siirtää kaatuvan laitoksen osakkeita tai varoja, oikeuksia tai velkoja toiselle yhtiölle, esimerkiksi toiselle laitokselle tai omaisuudenhoidoyhtiölle, valtuudet peruuttaa tai mitätöidä osakkeita taikka alaskirjata tai muuntaa vaikeuksiin joutuneen laitoksen velkoja, valtuudet vaihtaa johto ja valtuudet määrätä keskeyttämään väliaikaisesti saatavien maksaminen. Myös lisävaltuudet voivat olla tarpeen, kuten valtuudet vaatia olennaisten palvelujen jatkamista konsernin muilta osilta.
- (54) Ei ole tarpeen määrätä yksityiskohtaisesti niistä välineistä, joiden avulla kriisinratkaisuviranomaisten olisi puututtava maksukyvyttöömään laitokseen. Kriisinratkaisuviranomaisilla tulisi olla mahdollisuus valita määräysvallan haltuunotto joko puuttumalla suoraan laitoksen toimintaan tai täytäntöönpanomääräyksen avulla. Viranomaisten olisi tehtävä päätöksensä tapauksen mukaan. Jäsenvaltioiden välisen tehokkaan yhteistyön kannalta ei vaikuta välttämättömältä velvoittaa niitä käyttämään yhtenäistä mallia tässä vaiheessa.
- (55) Kriisinratkaisukehykseen olisi sisällytettävä menettelylliset vaatimukset, joilla varmistetaan, että kriisinratkaisutoimenpiteet annetaan asianmukaisesti tiedoksi ja julkaistaan. Koska kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia, tietoihin olisi ennen niiden julkistamista sovellettava tehokkaita luottamuksellisuusjärjestelyjä.
- (56) Kansallisilla viranomaisilla olisi oltava lisävaltuudet, joilla varmistetaan osakkeiden tai velkainstrumenttien ja varojen, oikeuksien ja vastuiden siirron tuloksellisuus. Näihin valtuuksiin olisi sisällytettävä valtuudet riisua kolmansien osapuolten oikeudet siirrettävistä instrumenteista tai varoista, valtuudet täyttää sopimuksia ja huolehtia siitä, että siirrettyjen varojen ja osakkeiden saaja jatkaa järjestelyjä. Työntekijöiden oikeuksia irtisanoa työsopimus ei tulisi rajoittaa. Osapuolen oikeutta purkaa sopimus muista syistä kuin pelkästään siksi, että uusi laitos tulee kaatuvan laitoksen sijaan, ei myöskään pitäisi rajoittaa. Kriisinratkaisuviranomaisilla tulisi niin ikään olla lisävaltuudet edellyttää, että laitoksen jäljelle jäänyt osa, joka likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti, tarjoaa palveluja, jotka ovat välttämättömiä sen laitoksen liiketoiminnan harjoittamiseksi, jolle varat tai osakkeet on siirretty liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoidoyhtiön käytön myötä.
- (57) Perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti asianosaisilla osapuolilla on oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja tehokkaihin oikeussuojakeinoin. Tämän vuoksi kriisinratkaisuviranomaisten tekemiin päätöksiin olisi voitava hakea muutosta oikeudessa. Koska tämän direktiivin on määrä kattaa erittäin kiireellisiä tilanteita ja

koska kriisinratkaisuviranomaisten päätösten täytäntöönpanon keskeyttäminen voi estää olennaisten toimintojen jatkuvuuden, on kuitenkin tarpeen edellyttää, että muutoksenhaun tai tuomioistuimen väliaikaisen päätöksen tekeminen ei voi keskeyttää kriisinratkaisupäätösten täytäntöönpanoa. Lisäksi jotta voitaisiin suojella kolmansia osapuolia, jotka ovat ostaneet kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoja, oikeuksia ja velkoja viranomaisten käyttämien kriisinratkaisuvaltuuksien myötä, ja jotta voitaisiin varmistaa finanssimarkkinoiden vakaus, tuomioistuinvalvonta ei saisi vaikuttaa mahdolliseen mitätöidyn päätöksen nojalla toteutettuun hallinnolliseen toimeen ja/tai transaktioon. Laittoman päätöksen korjaustoimet olisi tämän vuoksi rajattava korvauksen maksamiseen kyseeseen tulevien henkilöiden kärsimästä vahingosta.

- (58) Kriisinratkaisun tehokkuuden vuoksi ja toimivaltaristiriitojen välttämiseksi on aiheellista, ettei kaatuvassa laitoksessa aloiteta tai jatketa tavanomaista maksukyvyyttömyysmenettelyä niin kauan kuin kriisinratkaisuviranomainen käyttää kriisinratkaisuvaltuuksiaan tai kriisinratkaisuvälineitä. On niin ikään hyödyllistä ja välttämätöntä keskeyttää tiettyjen sopimusvelvoitteiden voimassaolo rajalliseksi ajaksi, jotta kriisinratkaisuviranomaisella on aikaa käyttää kriisinratkaisuvälineitä.
- (59) Jotta kriisinratkaisuviranomaisilla on varoja ja vastuuta yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle siirtäessään riittävästi aikaa yksilöidä siirrettävät sopimukset, on aiheellista asettaa oikeasuhtaisia rajoituksia vastapuolten oikeuksille sulkea, nopeuttaa tai muulla tavoin purkaa rahoitussopimuksia ennen siirron suorittamista. Tällainen rajoitus on välttämätön, jotta viranomaiset saavat oikean kuvan kaatuvan laitoksen taseesta ilman niitä arvon ja soveltamisalan muutoksia, joita laajamittainen sopimusten purkamisoikeuksien käyttö aiheuttaisi. Jotta vastapuolten sopimusperustaisiin oikeuksiin puuttuminen rajoittuisi vain välttämättömyyksiin, purkamisoikeuksien rajoittamista olisi käytettävä yksinomaan kriisinratkaisutoimen yhteydessä, ja oikeudet purkaa sopimus muiden laiminlyöntien, kuten maksun laiminlyönnin tai marginaalin realisoinnin, perusteella olisi säilytettävä ennallaan.
- (60) Kun kaatuvan laitoksen varoista, oikeuksista ja vastuista vain osa siirretään, perusteltujen pääomamarkkinajärjestelyjen säilyttämiseksi on aiheellista ottaa mukaan suojatoimia, joilla estetään toisiinsa liittyvien vastuiden, oikeuksien ja sopimusten pilkkominen. Tällaiset toisiinsa liittyviä sopimuksia koskevien valikoitujen käytäntöjen rajoitukset olisi ulotettava koskemaan myös saman vastapuolen kanssa tehtyjä sopimuksia, jotka on katettu vakuusjärjestelyin, omistusoikeuden siirtävin rahoitusvakuusjärjestelyin, kuittausjärjestelyin, sulkeutuvaan nettoutukseen perustuvien järjestelyin ja strukturoiduin rahoitusjärjestelyin. Kun suojatoimenpidettä käytetään, kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava velvollisuus siirtää kaikki suojattuun järjestelyyn kuuluvat toisiinsa liittyvät sopimukset tai jätettävä ne kaikki kriisinratkaisun jälkeen toimintaan jäävään pankkiin. Suojatoimenpiteillä olisi varmistettava, etteivät vaikutukset kohdistu direktiivissä 2006/48/EY tarkoitettuun nettoutussopimuksen avulla katettujen pääomariskien käsittelyyn.
- (61) Jos kriisinratkaisuviranomaiset aikovat siirtää ryhmän toisiinsa liittyviä sopimuksia ja kyseinen siirto ei voi olla pätevä kaikille ryhmään kuuluville sopimuksille, koska joihinkin sopimusten kattamaan oikeuksiin tai vastuisiin sovelletaan unionin ulkopuolisen alueen lainsäädäntöä, siirtoa ei tulisi tehdä. Kaikkien tämän säännön vastaisesti tehtyjen siirtojen olisi oltava mitättömiä.

- (62) Olisi varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on käytettävissään samat välineet ja valtuudet, joilla helpotetaan toimien yhteensovittamista rajatylittävää toimintaa harjoittavan konsernin kaaduttua, mutta ilmeisesti tarvitaan vielä lisätoimia yhteistyön edistämiseksi ja kansallisten reaktioiden hajanaisuuden ehkäisemiseksi. Kriisinratkaisuviranomaisia olisi vaadittava kuulemaan toisiaan ja tekemään yhteistyötä ratkaistessaan sidosyksiköiden kriisejä kriisinratkaisukollegioissa, jotta voidaan sopia koko konsernin kattavista ratkaisusuunnitelmista. Kriisinratkaisukollegioita olisi perustettava nykyisten valvontakollegioiden ympärille ottamalla niihin mukaan kriisinratkaisuviranomaisia ja mahdollistamalla tarvittaessa valtiovarainministeriöiden osallistuminen konserniyhtiöiden osalta. Kriisin ilmetessä kriisinratkaisukollegion tulisi tarjota foorumi tietojenvaihtoa ja kriisinratkaisutoimenpiteiden yhteensovittamista varten.
- (63) Rajatylittävää toimintaa harjoittavien konsernien kriisinratkaisussa olisi löydettävä sopiva tasapaino siten, että voidaan yhtäältä huolehtia menettelyistä, joissa otetaan huomioon tilanteen kiireellisyys ja mahdollistetaan tehokkaat, oikeudenmukaiset ja nopeat ratkaisut koko konsernille, ja toisaalta suojella rahoitusvakautta kaikissa jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii. Eri kriisinratkaisuviranomaisten olisi esitettävä näkemyksensä kriisinratkaisukollegiossa. Eri kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi valmisteltava konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamat kriisinratkaisutoimet ja keskusteltava niistä konsernin kriisinratkaisusuunnitelmien yhteydessä. Kriisinratkaisukollegioissa olisi otettava huomioon kaikkien niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten näkemykset, joissa konserni toimii, jotta voidaan mahdollisuuksien mukaan helpottaa nopeiden ja yhteisten päätösten tekoa. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen kriisinratkaisutoimissa olisi aina otettava huomioon vaikutus rahoitusvakauteen jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii. Tämä olisi varmistettava siten, että sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisilla, johon tytäryhtiö on sijoittautunut, on mahdollisuus vastustaa konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen päätöksiä ja perustella tätä paitsi kriisinratkaisutoimien ja -toimenpiteiden tarkoituksenmukaisuuteen liittyvillä syillä myös tarpeella suojata rahoitusvakautta kyseisessä jäsenvaltiossa. Mahdolliset erimielisyydet esimerkiksi siitä, onko rahoitusvakaus riittävästi turvattu kaikissa jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii, olisi saatettava EPV:n ratkaistaviksi. EPV:n olisi erityisesti varmistettava, että kriisinratkaisutoimesta tehtävässä lopullisessa päätöksessä otetaan riittävästi huomioon kaikkien kriisinratkaisuviranomaisten intressit rahoitusvakauden suojeluun unionissa ja kaikissa jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii.
- (64) Koko konsernin kattavan kriisinratkaisusuunnitelman laatimisella olisi helpotettava kriisinratkaisun yhteensovittamista, jolla saataneen aikaan parhaat tulokset konsernin kaikkien laitosten kannalta. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen olisi ehdotettava tätä kriisinratkaisusuunnitelmaa, ja sen olisi oltava kaikkia kriisinratkaisukollegion jäseniä sitova. Suunnitelmasta eri mieltä olevien kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava saattaa asia EPV:n ratkaistavaksi. EPV:n olisi voitava ratkaista erimielisyys arvioimalla, onko kyseisen jäsenvaltion riippumaton kansallinen toiminta tarpeen kansallisen rahoitusvakauden vuoksi ottaen huomioon toiminnan vaikutus rahoitusvakauteen muissa jäsenvaltioissa ja koko konsernin arvon maksimoinnin kannalta.
- (65) Kansallisia viranomaisia olisi kehotettava soveltamaan samaa välinettä konsernin kriisinratkaisusuunnitelman osana kriisinratkaisun edellytykset täyttäviin oikeussubjekteihin. Kansallisilla viranomaisilla ei pitäisi olla valtuuksia vastustaa

konsernitason sovellettuja kriisinratkaisuvälineitä, koska konsernit kuuluvat konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen vastuualueeseen, joka kattaa omaisuudenhoitoyhtiön käytön emoyhtiön tasolla, emoluottolaitoksen omaisuuden myynnin ja velkojen muuntamisen emoyhtiön tasolla. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisilla olisi niin ikään oltava valtuudet käyttää omaisuudenhoitoyhtiötä konsernitason (tarvittaessa hyödyntää myös taakanjakojärjestelyjä) konsernin vakauttamiseksi kokonaisuudessaan. Tytäryhtiöiden omistus voitaisiin siirtää omaisuudenhoitoyhtiöön tavoitteena myydä ne edelleen joko pakettina tai erikseen, kun markkinatilanne on suotuista. Lisäksi konsernitason kriisinratkaisuviranomaisella olisi oltava valtuudet käyttää velkakirjojen arvon alaskirjausta emoyhtiön tasolla.

- (66) Kansainvälisesti toimivien laitosten ja konsernien tehokas kriisinratkaisu edellyttää yhteistyösopimuksia unionin ja sen ulkopuolisten maiden kriisinratkaisuviranomaisten välillä. Yhteistyö helpottuu, jos kolmansien maiden kriisinratkaisujärjestelmät perustuvat finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmässä ja G20-maiden kesken kehitettyihin yhteisiin periaatteisiin ja lähestymistapoihin. Tätä tarkoitusta varten EPV:n olisi laadittava ja tehtävä hallinnollisia puitejärjestelyjä kolmansien maiden viranomaisten kanssa asetuksen N:o 1093/2010 33 artiklan mukaisesti ja kansallisten viranomaisten olisi tehtävä kahdenvälisiä järjestelyjä, joissa noudatetaan mahdollisimman pitkälti EPV:n puitejärjestelyjä. Tällaisten järjestelyjen kehittäminen niiden kansallisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa maailmanlaajuisesti toimivien yhtiöiden kriisien hallitusta ratkaisusta, olisi keino varmistaa kansainvälisiä konserneja koskevan suunnittelun, päätöksenteon ja koordinoinnin tehokkuus. EPV:n tehtäväksi olisi annettava myös kriisinratkaisuviranomaisten kolmansissa maissa toteuttamien toimenpiteiden tunnustaminen. Jäsenvaltioiden olisi vastattava EPV:n tunnustusta koskevien päätösten noudattamisesta.
- (67) Yhteistyön olisi koskettava sekä unionin tai kolmansien maiden konsernien tytäryhtiöitä että unionin tai kolmansien maiden laitosten sivuliikkeitä. Kolmansien maiden konsernien tytäryhtiöt ovat unioniin sijoittautuneita yrityksiä, minkä vuoksi niihin sovelletaan täysimääräisesti unionin lainsäädäntöä, myös tässä direktiivissä säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä. On kuitenkin tarpeen, että jäsenvaltioilla on oikeus soveltaa kriisinratkaisuvälineitä myös sellaisten laitosten sivuliikkeisiin, joiden pääkonttori on kolmannessa maassa, jos sivuliikkeeseen liittyvien kolmannen maan menettelyjen tunnustaminen ja soveltaminen vaarantaisivat unionin rahoitusvakauden tai jos unionin tallettajat eivät saisi tasapuolista kohtelua verrattuna kolmannen maiden talletajiin. Tästä syystä EPV:llä olisi oltava oikeus kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia kuultuaan kieltäytyä tunnustamasta kolmansien maiden menettelyjä, jotka liittyvät unionissa sijaitseviin kolmansien maiden laitosten sivuliikkeisiin.
- (68) On tilanteita, joissa käytettävien kriisinratkaisuvälineiden tehokkuus voi riippua laitoksen tai omaisuudenhoitoyhtiön lyhytaikaisen rahoituksen saatavuudesta, takauksien tarjoamisesta mahdollisille ostajille tai pääoman hankkimisesta omaisuudenhoitoyhtiölle. Vaikuttamatta keskuspankkien rooliin, joka niillä on rahoitusjärjestelmän maksuvalmiuden ylläpitäjinä myös häiriötilanteissa, on tärkeää, että jäsenvaltiot tekevät rahoitusjärjestelyjä niin, ettei näihin tarkoituksiin tarvittavia varoja tarvitse ottaa kansallisista talousarvioista. Finanssitoimialan tulisi kokonaisuudessaan rahoittaa rahoitusjärjestelmän vakautus.

- (69) Periaatteessa tulisi kerätä maksuosuuksia finanssialalta ennen yksittäistä kriisinratkaisutoimea ja sellaisista toimista riippumatta. Jos ennakoiva rahoitus ei riitä kattamaan tappioita tai rahoitusjärjestelyjen käytöstä aiheutuneita kustannuksia, olisi kerättävä lisävaroja kattamaan lisäkustannukset tai -tappiot.
- (70) Jotta varat saavuttaisivat kriittisen massan ja jotta voitaisiin välttää myötäsykliset vaikutukset, joita syntyisi, jos rahoitusjärjestelyissä nojaututtaisiin yksinomaan jälkikäteen suorittaviin osuuksiin systeemisen kriisin vallitessa, kansallisissa rahoitusjärjestelmissä etukäteen käytettävissä olevien varojen määrässä olisi saavutettava tietty tavoitetaso.
- (71) Jotta voidaan varmistaa rahoitusosuuksien oikeudenmukainen laskeminen ja tarjota kannustimia toimia pienemmällä riskillä, kansallisissa rahoitusjärjestelmissä olisi otettava huomioon luottolaitoksiin liittyvän riskin suuruus.
- (72) Lähellä kaatumista olevien finanssilaitosten kriisien tehokkaan ratkaisun varmistaminen unionissa on olennainen osa sisämarkkinoiden toteuttamista. Tällaisten laitosten kaatuminen vaikuttaa finanssivakauteen paitsi niillä markkinoilla, joilla se välittömästi toimii, myös koko unionin rahoitusmarkkinoilla. Rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden toteutus on lisännyt kansallisten finanssijärjestelmien keskinäistä vuorovaikutusta. Laitokset toimivat sijoittautumisjäsenvaltionsa ulkopuolella ja ovat kytköksissä toisiinsa pankkienvälisillä ja muilla markkinoilla, jotka ovat olennaisilta osin yleiseurooppalaisia. Tehokkaan rahoituksen varmistaminen näiden laitosten kriisinratkaisua varten yhtäläisin ehdoin kaikissa jäsenvaltioissa on sijoittautumisjäsenvaltioiden edun mukaista ja myös yleensä kaikkien jäsenvaltioiden edun mukaista, koska se takaa yhtäläiset kilpailuedellytykset ja parantaa unionin finanssialan sisämarkkinoiden toimintaa. Rahoitusjärjestelyjen eurooppalaisen järjestelmän perustamisella pitäisi voida varmistaa, että kaikkiin unionissa toimiviin laitoksiin sovelletaan yhtä tehokkaita kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä ja että ne edistävät osaltaan sisämarkkinoiden vakautta.
- (73) Jotta voitaisiin lujittaa rahoitusjärjestelyjen eurooppalaisen järjestelmän häiriönsietokykyä ja jotta rahoitus tulisi ensisijaisesti finanssialalta eikä julkisista talousarvioista, kansallisissa järjestelyissä olisi voitava tarpeen tullen lainata toisilta mailta.
- (74) Kansallisella tasolla perustettavien rahoitusjärjestelyjen olisi toimittava vastavuoroisesti konsernin kriisinratkaisussa. Jos kriisinratkaisutoimi takaa, että tallettajien talletukset ovat edelleen heidän käytettävissään, kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen liittyvien talletussuojajärjestelmien olisi vastattava enimmillään suojattujen talletusten määrään saakka niiden tappioiden määrästä, jotka olisivat koituneet niiden kannettaviksi, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
- (75) Jäsenvaltioilla olisi oltava harkintavalta päättää, voidaanko talletussuojajärjestelmiä käyttää myös järjestelyinä muiden kriisinratkaisutoimien rahoittamiseksi sen lisäksi, että niistä varmistetaan maksut tallettajille tai suojattujen talletusten jatkuva käyttö. Tätä joustoa ei saisi käyttää niin, että vaarannetaan talletussuojajärjestelmien rahoitus tai takeet suojattujen talletusten maksamisesta.

- (76) Mikäli talletukset siirretään luottolaitoksen kriisinratkaisun yhteydessä toiseen laitokseen, tallettajille ei tulisi tarjota direktiivissä 94/19/EY säädettyä tasoa parempaa vakuutuskatetta. Siksi kriisinratkaisun kohteena olevaan luottolaitokseen jääviin talletuksiin perustuvat saatavat olisi rajattava määrään, joka vastaa siirrettyjen varojen ja direktiivissä 94/19/EY säädetyn vakuutuskatteen erotusta. Mikäli siirretyt talletukset ovat vakuutuskatteen tasoa suuremmat, tallettaja ei voi vaatia talletussuojajärjestelmästä korvausta talletuksista, jotka jäävät kriisinratkaisun kohteena olevaan luottolaitokseen.
- (77) Ottamalla käyttöön rahoitusjärjestelyjä, joilla luodaan tässä direktiivissä tarkoitettu rahoitusjärjestelyjen eurooppalainen järjestelmä, pitäisi varmistaa koordinointi kansallisella tasolla kriisinratkaisuun käytettävissä olevien varojen käytössä.
- (78) Finanssipalvelualan teknisillä standardeilla olisi varmistettava johdonmukainen yhdenmukaistaminen sekä tallettajien, sijoittajien ja kuluttajien riittävä suojakaikkialla unionissa. Koska EPV:lla on pitkälle menevää erityisasiantuntemusta, olisi tehokasta ja asianmukaista antaa sen tehtäväksi laatia komissiolle toimitettavat luonnokset teknisiksi sääntely- ja täytäntöönpanostandardeiksi, joihin ei liity poliittisia valintoja.
- (79) Komission olisi hyväksyttävä EPV:n laatimat teknisten sääntelystandardien luonnokset delegoiduilla säädöksillä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.
- (80) Komissio olisi valtuutettava antamaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joissa tarkennetaan 'kriittisten toimintojen' ja 'ydinliiketoiminta-alueiden' määritelmät, tarkennetaan olosuhteet, joissa laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, tarkennetaan olosuhteet, joissa olisi sovellettava varojen erottelua, määritellään velat, jotka rajataan velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle, tarkennetaan olosuhteet, joissa rajaaminen velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle on tarpeen kriittisten toimintojen ja ydinliiketoiminta-alueiden jatkuvuuden varmistamiseksi, tarkennetaan perusteet, joiden mukaisesti määritetään laitoksilta edellytettävä hyväksyttävien velkojen vähimmäismäärä velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamiseksi, tarkennetaan olosuhteet, joissa velkakirjojen arvon alaskirjausta sovellettaessa olemassa olevia osakkeita olisi mitätöitävä ja velkoja olisi muunnettava osakkeiksi, tarkennetaan olosuhteet, joissa kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä ei tulisi tunnustaa, tarkennetaan lähemmin olosuhteet, joissa rahoitusjärjestelyjen tavoitetason olisi katsottava poikenneen merkittävästi alkuperäisestä tasosta, määritetään perusteet sille, miten rahoitusjärjestelyihin suoritettavia maksuosuuksia mukautetaan laitosten riskiprofiiliin, määritellään velvoitteet, joilla pyritään varmistamaan maksuosuuksien tosiasiallinen suorittaminen rahoitusjärjestelyihin, ja tarkennetaan olosuhteet, joissa eri maiden rahoitusjärjestelyt voivat lainata toisiltaan. On erityisen tärkeää, että komissio valmistelutyönsä aikana kuulee asianmukaisia osapuolia, myös asiantuntijoita.
- (81) On aiheellista, että tietyissä tapauksissa EPV tukee kansallisten viranomaisten käytäntöjen lähentämistä ensin ohjeilla ja että myöhemmässä vaiheessa komissio antaisi EPV:n ohjeiden soveltamisen avulla saavutetun lähentymisen perusteella delegoituja säädöksiä.

- (82) Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että Euroopan parlamentti ja neuvosto saavat ajoissa ja jatkuvasti tietoja asiaa koskevista asiakirjoista.
- (83) Euroopan parlamentti ja neuvosto voivat vastustaa delegoitua säädöstä kahden kuukauden kuluessa siitä, kun säädös on annettu tiedoksi. Euroopan parlamentin ja neuvoston olisi voitava ilmoittaa muille toimielimille, etteivät ne aio vastustaa säädöstä.
- (84) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklaa koskevassa julistuksessa, joka on Lissabonin sopimuksen hyväksyneen hallitustenvälisen konferenssin päätöisasiakirjan liitteenä, konferenssi pani merkille, että komissio aikoo vakiintuneen käytäntönsä mukaisesti jatkaa jäsenvaltioiden nimeämien asiantuntijoiden kuulemista valmistellessaan sellaisia rahoituspalvelualaa koskevia säädöksiä, jotka annetaan säädösvalan siirron nojalla.
- (85) Komissiolle olisi myös siirrettävä valta hyväksyä teknisiä täytäntöönpanostandardeja täytäntöönpanosäädöksillä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 291 artiklan ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti. EPV:lle olisi annettava tehtäväksi laatia komissiolle toimitettavat teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset.
- (86) Luottolaitosten tervehdyttämisestä ja likvidaatiosta 4 päivänä huhtikuuta 2001 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2001/24/EY²⁷ säädetään sellaisten luottolaitosten, joilla on sivuliikkeitä muussa jäsenvaltiossa kuin niiden sääntömääräisen kotipaikan sijaintivaltiossa, tervehdyttämistä ja likvidaatiota koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta kaikissa jäsenvaltioissa. Direktiivillä varmistetaan, että luottolaitoksen kaikkia varoja ja velkoja käsitellään yhdessä menettelyssä laitoksen kotijäsenvaltiossa riippumatta siitä, missä maassa ne sijaitsevat, ja että sivuliikkeen valtion velkojia kohdellaan samalla tavalla kuin emoyhtiön valtion velkojia; tehokkaan kriisinratkaisun mahdollistamiseksi direktiiviä 2001/24/EY olisi sovellettava myös silloin, kun käytetään kriisinratkaisun välineitä joko luottolaitoksiin tai muihin kriisinratkaisujärjestelmän kattamiin yhtiöihin. Direktiivi 2001/24/EY olisi sen vuoksi muutettava vastaavasti.
- (87) Unionin yhtiöoikeutta koskeviin direktiiveihin sisältyy pakottavia säännöksiä kyseisten direktiivien soveltamisalaan kuuluvien luottolaitosten osakkeenomistajien ja velkojien suojaamiseksi. Tilanteissa, joissa kriisinratkaisuviranomaisten on toimittava nopeasti, nämä säännöt voivat estää tehokkaan toiminnan ja kriisinratkaisun välineiden ja valtuuksien käytön, minkä vuoksi olisi säädettävä poikkeuksista. Sidosryhmien mahdollisimman suuren oikeusvarmuuden takaamiseksi poikkeukset olisi määriteltävä selvästi ja tarkasti, ja niitä olisi käytettävä ainoastaan yleisen edun nimissä, kun kriisinratkaisun käynnistävät edellytykset täyttyvät. Kriisinratkaisuvälineiden käytössä oletetaan, että tässä direktiivissä säädettyjä kriisinratkaisutavoitteita ja kriisinratkaisun edellytyksiä noudatetaan.
- (88) Niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 58 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöitä perustettaessa sekä niiden

²⁷ EYVL L 125, 5.5.2001, s. 15.

pääomaa säilytettäessä ja muutettaessa 13 päivänä joulukuuta 1976 annettuun toiseen neuvoston direktiiviin 77/91/ETY²⁸ sisältyy sääntöjä osakkeenomistajien oikeudesta päättää pääoman korotuksesta tai alentamisesta ja osallistua mahdollisiin uusiin osakeanteihin käteiskorvauksesta, velkojen suojaamisesta pääoman alentamisen yhteydessä ja yhtiökokouksen kokoon kutsumisesta huomattavan pääomanmenetyksen yhteydessä. Nämä säännöt voivat haitata kriisinratkaisuviranomaisten toiminnan riipeyttä, joten olisi säädettävä mahdollisuudesta poiketa niistä.

- (89) Osakeyhtiöiden sulautumisesta 5 päivänä huhtikuuta 2011 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2011/35/EU²⁹ vahvistetaan säännökset muun muassa sulautumisen hyväksymiselle jokaisen sulautumiseen osallistuvan yhtiön yhtiökokouksessa, sulautumissuunnitelmaa koskeville vaatimuksille, johdon kertomukselle ja asiantuntijalausunnolle sekä velkojen suojaamiselle. 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla osakeyhtiöiden jakautumisesta 17 päivänä joulukuuta 1982 annettu kuudes neuvoston direktiivi 82/891/ETY³⁰ sisältää vastaavat säännöt osakeyhtiöiden jakautumisesta. Pääomayhtiöiden rajatylittävistä sulautumisista 26 päivänä lokakuuta 2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/56/EY³¹ sisältää vastaavat säännöt pääomayhtiöiden rajatylittävistä sulautumisista. Olisi annettava säännökset näistä direktiiveistä poikkeamiseksi, jotta kriisinratkaisuviranomaisten riipeä toiminta tulee mahdolliseksi.
- (90) Julkisista ostotarjouksista 21 päivänä huhtikuuta 2004 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2004/25/EY³² sisältyy velvollisuus antaa pakollinen julkinen ostotarjous yhtiön kaikista osakkeista käypään hintaan direktiivissä määritellyllä tavalla, jos henkilö hankkii välittömästi tai välillisesti ja yksin tai yhdessä muiden kanssa toimien kyseisestä yhtiöstä tietyn prosenttiosuuden, joka antaa määräysvallan yhtiössä kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Pakollista ostotarjousta koskevan säännöksen tarkoituksena on suojata vähemmistöosakkaita määräysvallan vaihtuessa. Tällaisen kalliiksi tulevan velvollisuuden mahdollisuus voi kuitenkin karkottaa mahdollisia sijoittajia investoimasta kriisiytyneeseen laitokseen, jolloin kriisinratkaisuviranomaisten kyky hyödyntää kaikkia kriisinratkaisuvaltuuksiaan heikkenee. Pakollista ostotarjousta koskevasta säännöksestä olisi myönnettävä poikkeus kriisinratkaisuvaltuuksien käytön edellyttämässä laajuudessa, mutta pakollista ostotarjousta koskevaa säännöstä olisi sovellettava kriisinratkaisuprosessin jälkeen jokaiseen, joka hankkii määräysvallan kriisinratkaisun piiriin joutuneessa laitoksessa.
- (91) Osakkeenomistajien eräiden oikeuksien käyttämisestä julkisesti noteeratuissa yhtiöissä 11 päivänä heinäkuuta 2007 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2007/36/EY³³ säädetään yhtiökokousta koskevista osakkeenomistajien menettelyllisistä oikeuksista. Direktiivissä 2007/36/EY säädetään muun muassa siitä, kuinka paljon ennen yhtiökokousta kokouskutsu on lähetettävä, sekä yhtiökokouskutsun sisällöstä. Nämä säännöt voivat haitata kriisinratkaisuviranomaisten toiminnan riipeyttä, joten olisi säädettävä

²⁸ EYVL L 26, 31.1.1977, s. 1.

²⁹ EUVL L 110, 29.4.2011, s. 1.

³⁰ EYVL L 378, 31.12.1982, s. 47.

³¹ EUVL L 310, 25.11.2005, s. 1.

³² EUVL L 142, 30.4.2004, s. 12.

³³ EUVL L 184, 14.7.2007, s. 17.

mahdollisuudesta poiketa direktiivistä. Ennen kriisinratkaisua voidaan tarvita nopeaa pääoman korotusta, jollei laitos täytä tai todennäköisesti täytä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY vaatimuksia ja pääoman korotuksella todennäköisesti pystytään palauttamaan ennalleen rahoitustilanne ja välttämään kriisinratkaisukynnyksen ylittyminen. Tällaisessa tilanteessa olisi oltava mahdollisuus kutsua yhtiökokous koolle tavanomaista nopeammassa aikataulussa. Päätösvalta pääoman korotuksesta ja yhtiökokoukskutsun vähimmäisajan lyhentämisestä olisi joka tapauksessa säilytettävä osakkeenomistajilla. Olisi säädettävä poikkeuksesta direktiiviin 2007/36/EY tämän mekanismin perustamista varten.

- (92) Sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisusta vastaavat viranomaiset ovat edustettuina asetuksella (EU) N:o 1093/2010 perustetussa Euroopan finanssivalvontajärjestelmässä ja että EPV:llä on tarvittava asiantuntemus tässä direktiivissä säädettyjen tehtävien hoitamiseksi, asetusta (EU) N:o 1093/2010 olisi muutettava siten, että asetuksessa vahvistettu toimivaltaisten viranomaisten määritelmä kattaa myös tässä direktiivissä määritellyt kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset. Kriisinratkaisuviranomaisten sisällyttäminen toimivaltaisiin viranomaisiin asetuksen N:o 1093/2010 nojalla vastaa EPV:lle asetuksen N:o 1093/2010 25 artiklan nojalla annettuja tehtäviä myötävaikuttaa ja osallistua aktiivisesti tervehdyttämis- ja kriisinratkaisusuunnitelmien kehittämiseen ja yhteensovittamiseen ja pyrkiä helpottamaan kaatuvien laitosten ja erityisesti rajojen yli toimivien konsernien kriisinratkaisua.
- (93) Sen varmistamiseksi, että laitokset, niiden liikkeenjohdosta vastaavat johtajat ja niiden hallintoelinten jäsenet noudattavat tästä direktiivistä johtuvia velvoitteita ja että niitä kohdellaan samalla tavoin koko unionissa, jäsenvaltiot olisi velvoitettava säätämään hallinnollisista seuraamuksista ja toimenpiteistä, jotka ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Sen vuoksi jäsenvaltioiden vahvistamien hallinnollisten seuraamusten ja toimenpiteiden olisi täytettävä tietyt keskeiset vaatimukset, jotka koskevat sitä, kenelle seuraamuksia määrätään, seuraamusten soveltamisessa huomioon otettavia kriteerejä, seuraamusten julkistamista sekä keskeisiä seuraamusvaltuuksia ja hallinnollisten taloudellisten seuraamusten suuruutta.
- (94) Tässä direktiivissä käsitellään sekä hallinnollisia seuraamuksia että hallinnollisia toimenpiteitä, jotta mukana olisivat kaikki toimet, joita sovelletaan rikkomuksen jälkeen ja joilla pyritään estämään uudet rikkomukset, riippumatta siitä, pidetäänkö niitä kansallisessa lainsäädännössä seuraamuksina vai toimenpiteinä.
- (95) Tämä direktiivi ei saisi rajoittaa mahdollisia rikosoikeudellisiin seuraamuksiin liittyviä jäsenvaltioiden lainsäädännön säännöksiä.
- (96) Jäsenvaltiot ovat selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman³⁴ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.

³⁴ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (97) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustettuja oikeuksia, vapauksia ja periaatteita, varsinkin omistusoikeutta, oikeutta tehokkaasiin oikeussuojakeinoihin ja oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja oikeutta puolustukseen,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

SOVELTAMISALA, MÄÄRITELMÄT JA VIRANOMAISET

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt ja menettelyt seuraavien laitosten elvytystä ja kriisinratkaisua varten:

- a) luottolaitokset ja sijoituspalveluyritykset;
- b) finanssilaitokset, jotka ovat luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen taikka c ja d alakohdassa tarkoitetun yhtiön tytäryhtiöitä ja kuuluvat emoyhtiönsä konsolidoidun valvonnan piiriin direktiivin 2006/48/EY V osaston 2 luvun 2 jakson 1 alajaksossa tarkoitetulla tavalla;
- c) finanssialan holdingyhtiöt, finanssialan sekaholdingyhtiöt ja monialan holdingyhtiöt;
- d) jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivat finanssialan holdingyhtiöt, unionissa emoyhtiönä toimivat finanssialan holdingyhtiöt, jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivat finanssialan sekaholdingyhtiöt ja unionissa emoyhtiönä toimivat finanssialan sekaholdingyhtiöt;
- e) unionin ulkopuolella sääntömääräistä kotipaikkaansa pitävien laitosten sivuliikkeet tässä direktiivissä säädettyjen erityisedellytysten mukaisesti.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'kriisinratkaisulla' laitoksen uudelleenjärjestelyä, jotta voidaan varmistaa sen olennaisten toimintojen jatkuvuus, säilyttää rahoitusvakaus ja palauttaa koko laitoksen tai sen osan elinkelpoisuus;

- 2) 'luottolaitoksella' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 1 kohdassa määriteltyä luottolaitosta;
- 3) 'sijoituspalveluyrityksellä' direktiivin 2006/49/EY 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määriteltyä sijoituspalveluyritystä, johon sovelletaan mainitun direktiivin 9 artiklassa vahvistettua perustamispääomavaatimusta;
- 4) 'finanssilaitoksella' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 5 kohdassa määriteltyä rahoituslaitosta;
- 5) 'tytäryhtiöllä' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 13 kohdassa määriteltyä tytäryhtiötä;
- 6) 'emoyhtiöllä' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 12 kohdassa määriteltyä emoyritystä;
- 7) 'konsolidoidulla valvonnalla' sellaisen konsernin konsolidoituun taloudelliseen tilanteeseen perustuvaa valvontaa, johon sovelletaan direktiivin 2006/48/EY V osaston 2 luvun 2 jakson I alajaksossa tarkoitettua konsolidoitua valvontaa tai mainitun direktiivin 73 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua alakonsolidointia;
- 8) 'finanssialan holdingyhtiöllä' finanssilaitosta, jonka tytäryhtiöt ovat joko yksinomaan tai pääasiassa laitoksia tai finanssilaitoksia, jonka tytäryhtiöistä ainakin yksi on laitos ja joka ei ole direktiivin 2002/87/EY 2 artiklan 15 kohdassa tarkoitettu finanssialan sekaholdingyhtiö;
- 9) 'finanssialan sekaholdingyhtiöllä' direktiivin 2002/87/EY 2 artiklan 15 kohdassa määriteltyä finanssialan sekaholdingyhtiötä;
- 10) 'monialan holdingyhtiöllä' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 20 kohdassa määriteltyä monialan holdingyhtiötä tai direktiivin 2006/49/EY 3 artiklan 3 kohdan b alakohdassa määriteltyä monialan holdingyhtiötä;
- 11) 'jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivalla finanssialan holdingyhtiöllä' finanssialan holdingyhtiötä, joka ei itse ole samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen laitoksen tai samassa jäsenvaltiossa perustetun finanssialan holdingyhtiön tai finanssialan sekaholdingyhtiön tytäryhtiö;
- 12) 'unionissa emoyhtiönä toimivalla finanssialan holdingyhtiöllä' emoyhtiönä toimivaa finanssialan holdingyhtiötä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen laitoksen tytäryhtiö tai minkään jossakin jäsenvaltiossa perustetun finanssialan holdingyhtiön tai finanssialan sekaholdingyhtiön tytäryhtiö;
- 13) 'jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivalla finanssialan sekaholdingyhtiöllä' finanssialan sekaholdingyhtiötä, joka ei itse ole samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen laitoksen tai samassa jäsenvaltiossa perustetun finanssialan holdingyhtiön tai finanssialan sekaholdingyhtiön tytäryhtiö;
- 14) 'unionissa emoyrityksenä toimivalla finanssialan sekaholdingyhtiöllä' emoyrityksenä toimivaa finanssialan sekaholdingyhtiötä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen luottolaitoksen tytäryhtiö tai minkään jossakin jäsenvaltiossa perustetun finanssialan holdingyhtiön tai finanssialan sekaholdingyhtiön tytäryhtiö;
- 15) 'kriisinratkaisutavoitteilla' 26 artiklan 2 kohdassa eriteltyjä tavoitteita;

- 16) 'sivuliikkeellä' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 3 kohdassa määriteltyä sivukonttoria;
- 17) 'kriisinratkaisuviranomaisella' jäsenvaltion 3 artiklan mukaisesti nimeämää viranomaista;
- 18) 'kriisinratkaisuvälineellä' liiketoiminnan myyntiä, omaisuudenhoitoyhtiön käyttöä, varojen erottelua tai velkakirjojen arvon alaskirjausta;
- 19) 'kriisinratkaisuvaltuuksilla' 56 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia;
- 20) 'toimivaltaisella viranomaisella' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 4 kohdassa määriteltyä tai direktiivin 2006/49/EY 3 artiklan 3 kohdan c alakohdassa määriteltyä toimivaltaista viranomaista;
- 21) 'toimivaltaisilla ministeriöillä' valtiovarainministeriöitä tai muita ministeriöitä, jotka vastaavat talouteen, finanssialaan ja talousarvioon liittyvistä päätöksistä kansallisten toimivaltuuksien mukaisesti;
- 22) 'määräysvallalla' emoyhtiön ja sen tytäryhtiön välistä suhdetta sellaisena kuin se on määritelty direktiivin 83/349/ETY 1 artiklassa, tai vastaavaa suhdetta luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ja yrityksen välillä;
- 23) 'laitoksella' luottolaitosta tai sijoituspalveluyritystä;
- 24) 'johdolla' henkilöitä, jotka tosiasiallisesti johtavat luottolaitoksen liiketoimintaa direktiivin 2006/48/EY 11 artiklan mukaisesti;
- 25) 'konsernilla' emoyhtiötä ja sen tytäryhtiöitä;
- 26) 'poikkeuksellisella julkisella rahoitustuella' Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, jota myönnetään laitoksen elinkelpoisuuden, likviditeetin tai vakavaraisuuden säilyttämiseksi tai palauttamiseksi ennalleen;
- 27) 'konserniyhtiöllä' konserniin kuuluvaa oikeussubjektia;
- 28) 'elvytyssuunnitelmalla' laitoksen 5 artiklan mukaisesti laatimaa ja ylläpitämää suunnitelmaa;
- 29) 'kriittisillä toiminnoilla' toimintaa, palveluja ja toimintoja, joiden keskeytyminen todennäköisesti aiheuttaisi talouden tai finanssimarkkinoiden häiriintymisen yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa;
- 30) 'ydinliiketoiminta-alueella' niitä liiketoiminta-alueita ja niihin liittyviä palveluja, jotka edustavat laitokselle olennaista tulon, voiton tai franchise-arvon lähdettä;
- 31) 'konsolidointiryhmän valvojalla' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 48 kohdassa määriteltyä toimivaltaista viranomaista, joka vastaa konsolidoidusta valvonnasta;
- 32) 'omilla varoilla' direktiivin 2006/48/EY V osaston 2 luvussa tarkoitettuja omia varoja;

- 33) 'kriisinratkaisuedellytyksillä' 27 artiklan 1 kohdassa eritellyjä edellytyksiä;
- 34) 'kriisinratkaisutoimella' päätöstä viedä laitos kriisinratkaisuun 27 artiklan nojalla taikka jonkin kriisinratkaisuvälineen tai yhden tai useamman kriisinratkaisuvaltuuden soveltamista laitokseen;
- 35) 'kriisinratkaisusuunnitelmalla' asiaankuuluvan kriisinratkaisuviranomaisen 9 artiklan mukaisesti laitokselle laatimaa suunnitelmaa;
- 36) 'konsernin kriisinratkaisulla' :
- a) kriisinratkaisutoimen käynnistämistä emoyhtiön tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan laitoksen tasolla tai
 - b) kriisinratkaisuviranomaisten suorittaman kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käytön yhteensovittamista suhteessa kriisinratkaisuedellytykset täyttäviin konserniyhtiöihin;
- 37) 'konsernin kriisinratkaisusuunnitelmalla' konsernin kriisinratkaisua varten 11 ja 12 artiklan mukaisesti laadittua suunnitelmaa;
- 38) 'konsernitason kriisinratkaisuviranomaisella' sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaista, jossa konsolidointiryhmän valvoja sijaitsee;
- 39) 'kriisinratkaisukollegiolla' kollegiota, joka on perustettu 80 artiklan mukaisesti huolehtimaan 12, 13 ja 83 artiklassa edellytetyistä tehtävistä;
- 40) 'tavanomaisella maksukyvyttömyysmenettelyllä' kaikkia velkoja koskevaa maksukyvyttömyysmenettelyä, jossa velallinen menettää osittain tai kokonaan määräysvallan ja jossa nimitetään selvittäjä ja jota yleensä sovelletaan laitoksiin kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja joko erityisesti kyseisiin laitoksiin tai yleisesti kaikkiin luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin;
- 41) 'velkainstrumenteilla', joita 56 artiklan d, i, l ja m alakohdassa, joukkovelkakirjoja ja muuta siirrettävissä olevaa velkaa sekä mitä tahansa instrumenttia, joka synnyttää velkaa, jolla velka tunnustetaan tai joka antaa oikeuden hankkia velkainstrumentteja;
- 42) 'jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivalla laitoksella' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 14 kohdassa määriteltyä jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivaa luottolaitosta tai direktiivin 2006/49/EY 3 artiklan f alakohdassa määriteltyä jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivaa sijoituspalveluyritystä;
- 43) 'unionissa emoyhtiönä toimivalla laitoksella' direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 16 kohdassa määriteltyä unionissa emoyrityksenä toimivaa luottolaitosta tai direktiivin 2006/49/EY 3 artiklan g alakohdassa määriteltyä unionissa emoyrityksenä toimivaa sijoituspalveluyritystä;
- 44) 'omia varoja koskevilla vaatimuksilla' direktiivin 2006/48/EY 75 artiklan vaatimuksia;
- 45) 'valvontakollegioilla' direktiivin 2006/48/EY 131 a artiklan nojalla perustettuja valvontakollegioita;

- 46) 'unionin valtioneuvoston' Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklalla perustettua kehystä sekä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan tai 106 artiklan 4 kohdan nojalla laadittuja tai hyväksyttyjä asetuksia;
- 47) 'likvidaatiolla' laitoksen omaisuuden rahaksi muuttamista;
- 48) 'varojen erottelulla' kriisinratkaisuviranomaisen siirtovaltuuksia käyttäen suorittamaa kriisinratkaisuedellytykset täyttävän laitoksen varojen ja oikeuksien siirtoa erilliselle varainhoitoyhtiölle 36 artiklan mukaisesti;
- 49) 'velkakirjojen arvon alaskirjauksella' kriisinratkaisuviranomaisen suorittamaa alaskirjausta ja muuttamista koskevien valtuuksien käyttöä kriisinratkaisuedellytykset täyttävän laitoksen velkoihin 37 artiklan mukaisesti;
- 50) 'liiketoiminnan myynnillä' kriisinratkaisuviranomaisen suorittamaa kriisinratkaisun edellytykset täyttävän laitoksen omistusinstrumenttien tai varojen, oikeuksien tai velkojen siirtoa ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö, 32 artiklan mukaisesti;
- 51) 'omaisuudenhoitoyhtiön käytöllä' valtuuksia siirtää kriisinratkaisuedellytykset täyttävän laitoksen varat, oikeudet ja velat omaisuudenhoitoyhtiölle 34 artiklan mukaisesti;
- 52) 'omaisuudenhoitoyhtiöllä' oikeushenkilöä, joka on kokonaan yhden tai useamman julkisviranomaisen (joka voi olla myös kriisinratkaisuviranomainen) omistuksessa ja joka on perustettu ottamaan vastaan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varat, oikeudet ja velat kokonaan tai osittain joidenkin tai kaikkien sen palvelujen ja toimintojen hoitamiseksi;
- 53) 'omistusinstrumenteilla' osakkeita, omistusoikeuteen keskinäisissä yhteisöissä oikeuttavia instrumentteja, osakkeiksi tai omistusinstrumenteiksi muunnettavia tai tällaisen osto-oikeuden antavia instrumentteja sekä omistusyhteyttä osakkeisiin tai omistusinstrumentteihin edustavia instrumentteja;
- 54) 'siirtovaltuuksilla' 56 artiklan 1 kohdan c, d tai e alakohdassa eriteltyjä oikeuksia siirtää osakkeita, muita omistusinstrumentteja, velkainstrumentteja, varoja, oikeuksia tai velkoja tai näiden yhdistelmiä kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta vastaanottajalle;
- 55) 'keskusvastapuolella' oikeushenkilöä, joka on kaupan vastapuolten välissä yksillä tai useammilla finanssimarkkinoilla ja toimii jokaiseen myyjään nähden ostajana ja jokaiseen ostajaan nähden myyjänä;
- 56) 'johdannaisilla' Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY³⁵ liitteessä I olevassa C osassa olevassa 4–10 kohdassa lueteltuja rahoitusvälineitä;

³⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1).

- 57) 'alaskirjausta ja muuntamista koskevilla valtuuksilla' 56 artiklan 1 kohdan f–l alakohdassa eriteltyjä valtuuksia;
- 58) 'vakuudellisella velalla' velkaa, jonka osalta velkojan oikeus maksuun on taattu omaisuudella, sitoumuksella, panttivakuudella tai vakuusjärjestelyillä, mukaan lukien repo-operaatioista ja muista omistusoikeuden siirtävistä vakuusjärjestelyistä johtuvat velat;
- 59) 'rajoituksenalaisiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvilla instrumenteilla' (Additional Tier 1 instruments) pääomainstrumentteja, jotka katsotaan omiksi varoiksi direktiivin 2006/48/EY 57 artiklan c alakohdan mukaisesti;
- 60) 'kokonaismäärällä' kokonaismäärää, joka hyväksyttävistä veloista on kriisinratkaisuviranomaisen arvion mukaan alaskirjattava tai muunnettava 41 artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- 61) 'rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvilla instrumenteilla' (Common Equity Tier 1 instruments) pääomainstrumentteja, jotka katsotaan omiksi varoiksi direktiivin 2006/48/EY 57 artiklan a alakohdan mukaisesti;
- 62) 'hyväksyttävillä veloilla' niitä laitoksen velkoja, joita ei ole rajattu alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle 38 artiklan 2 kohdan nojalla;
- 63) 'talletussuojajärjestelmällä' talletusten vakuusjärjestelmää, jonka jäsenvaltio on perustanut ja hyväksynyt direktiivin 94/19/EY 3 artiklan mukaisesti;
- 64) 'toissijaisiin omiin varoihin kuuluvilla instrumenteilla' (Tier 2 instruments) pääomainstrumentteja, jotka katsotaan omiksi varoiksi direktiivin 2006/48/EY 56 artiklan f ja h alakohdan mukaisesti;
- 65) 'kyseeseen tulevilla pääomainstrumenteilla' IV osaston III luvun 5 ja 6 jakson soveltamiseksi rajoituksenalaisiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvia instrumentteja ja toissijaisiin omiin varoihin kuuluvia instrumentteja;
- 66) 'muuntokurssilla' kerrointa sille, kuinka moneksi kantaosakkeeksi tiettyyn luokkaan kuuluva velka muunnetaan käyttäen perustana joko jotakin kyseiseen luokkaan kuuluvaa yksittäistä instrumenttia tai velkasaatavan arvoyksikköä;
- 67) 'kyseeseen tulevilla velkojalla' velkojaa, jonka saatava koskee velkaa, joka vähennetään tai muunnetaan osakkeiksi alaskirjausta tai muuntamista koskevia valtuuksia käyttäen;
- 68) 'kyseeseen tulevilla osakkeenomistajalla' osakasta, jonka osakkeet mitätöidään 56 artiklan 1 kohdan j alakohdassa mainittuja valtuuksia käyttäen;
- 69) 'asianomaisella viranomaisella' 54 artiklan mukaisesti yksilöityä jäsenvaltion viranomaista, joka kyseisen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön nojalla vastaa 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen toteamusten tekemisestä;
- 70) 'asianomaisella emoyhtiönä toimivalla laitoksella' jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivaa laitosta, unionissa emoyhtiönä toimivaa laitosta, finanssialan holdingyhtiötä, finanssialan sekaholdingyhtiötä, monialan holdingyhtiötä,

jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivaa finanssialan holdingyhtiötä, unionissa emoyhtiönä toimivaa finanssialan holdingyhtiötä, jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivaa finanssialan sekaholdingyhtiötä tai unionissa emoyhtiönä toimivaa finanssialan sekaholdingyhtiötä, johon velkakirjojen arvon alaskirjausta sovelletaan;

- 71) 'vastaanottajalla' yhtiötä, jolle osakkeet, muut omistusinstrumentit, velkainstrumentit, varat, oikeudet tai velat taikka näiden yhdistelmä siirretään kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta;
- 72) 'pankkipäivällä' muita päiviä kuin lauantaita, sunnuntaita ja laitoksen kotijäsenvaltiossa vietettäviä yleisiä vapaapäiviä;
- 73) 'sopimuksen purkamisoikeudella' oikeutta purkaa sopimus sopimuksessa määritellyn tai sitä varten määritellyn laiminlyönnin yhteydessä, ja se sisältää kaikki velvoitteiden nopeutusta, sulkeutumista, kuittausta tai nettoutusta koskevat liitännäisoikeudet ja sopimuksen osapuolen maksuvelvoitetta lykkäävät tai muuttavat tai sen lakkauttavat liitännäismääräykset;
- 74) 'kriisinratkaisun kohteena olevalla laitoksella' laitosta, finanssilaitosta, finanssialan holdingyhtiötä, finanssialan sekaholdingyhtiötä, monialan holdingyhtiötä, jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivaa finanssialan holdingyhtiötä, unionissa emoyhtiönä toimivaa finanssialan holdingyhtiötä, jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimivaa finanssialan sekaholdingyhtiötä tai unionissa emoyhtiönä toimivaa finanssialan sekaholdingyhtiötä, jonka suhteen kriisinratkaisutoimi toteutetaan;
- 75) 'kotimaan tytäryhtiönä toimivalla laitoksella' laitosta, joka on sijoittautunut johonkin jäsenvaltioon ja joka on kolmannen maan laitoksen tai finanssialan holdingyhtiön tytäryhtiö;
- 76) 'unionissa emoyhtiönä toimivalla yrityksellä' unionissa emoyhtiönä toimivaa laitosta, unionissa emoyhtiönä toimivaa finanssialan holdingyhtiötä tai unionissa emoyhtiönä toimivaa finanssialan sekaholdingyhtiötä;
- 77) 'kolmannen maan laitoksella' yksikköä, jonka sääntömääräinen kotipaikka on kolmannessa maassa, joka on kyseisen kolmannen maan lainsäädännön nojalla saanut toimiluvan tai valtuutuksen harjoittaa direktiivin 2006/48/EY liitteessä I tai direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevassa A osassa lueteltuja toimintoja;
- 78) 'kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyllä' kolmannen maan lainsäädännön mukaista toimea, jonka tarkoituksena on kolmannen maan laitoksen kaatumisen hallinta ja joka tuloksiltaan vastaa tässä direktiivissä tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia;
- 79) 'kotimaan sivuliikkeellä' jäsenvaltioon sijoittautunutta kolmannen maan laitoksen sivuliikettä;
- 80) 'asiaankuuluvalla kolmannen maan viranomaisella' kolmannen maan viranomaista, jonka tehtävät vastaavat tehtäviä, joista kriisinratkaisuviranomaiset tai toimivaltaiset viranomaiset huolehtivat tämän direktiivin nojalla;
- 81) 'konsernitason rahoitusjärjestelyllä' konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion rahoitusjärjestelyä tai -järjestelyjä;

- 82) 'back-to-back-sopimuksella' kahden konserniyhtiön välillä tehtyä sopimusta, jolla siirretään kokonaan tai osittain toisesta, yhden kyseisistä konserniyhtiöistä ja kolmansien osapuolten välillä tehdystä sopimuksesta johtuva riski;
- 83) 'konsernin sisäisellä takauksella' sopimusta, jolla yksi konserniin kuuluvista yhtiöistä takaa toisen konserniyhtiön velvoitteet jollekin ulkopuoliselle taholle.

Kun tässä direktiivissä viitataan asetukseen (EU) N:o 1093/2010, kriisinratkaisuviranomaiset katsotaan kyseisen asetuksen soveltamiseksi sen 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuiksi toimivaltaisiksi viranomaisiksi.

Siirretään komissiolle valta antaa 103 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joissa tarkennetaan 29 ja 30 kohdassa esitetyt 'kriittisten toimintojen' ja 'ydinliiketoiminta-alueiden' määritelmät tämän direktiivin yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi.

3 artikla

Kriisinratkaisusta vastaavien viranomaisten nimeäminen

1. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai useampi kriisinratkaisuviranomainen, jolla on valtuudet käyttää kriisinratkaisuvälineitä ja kriisinratkaisuvaltuuksia.
2. Kriisinratkaisuviranomaisten on oltava hallintoviranomaisia.
3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat olla direktiiveissä 2006/48/EY ja 2006/49/EY tarkoitettuja toimivaltaisia valvontaviranomaisia, keskuspankkeja, toimivaltaisia ministeriöitä tai muita hallintoviranomaisia edellyttäen, että jäsenvaltiot saattavat voimaan tarpeelliset säännöt ja järjestelyt, joilla vältetään eturistiriidat direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY nojalla harjoitettavien valvontatehtävien tai asiaankuuluvien viranomaisen muiden tehtävien ja tämän direktiivin nojalla harjoitettavien kriisinratkaisuviranomaisten tehtävien kesken. Jäsenvaltioiden on erityisesti varmistettava, että yhtäältä kriisinratkaisutehtävät ja toisaalta asiaankuuluvan viranomaisen valvonta- tai muut tehtävät erotetaan toisistaan toimivaltaisten viranomaisten, keskuspankin, toimivaltaisen ministeriöiden tai muiden hallintoviranomaisten sisällä.
4. Mikäli kriisinratkaisuviranomainen ja direktiivin 2006/48/EY nojalla toimivaltainen viranomainen ovat eri yksiköitä, jäsenvaltion on vaadittava, että ne tekevät tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisupäätösten valmistelussa, suunnittelussa ja soveltamisessa.
5. Mikäli 1 kohdan nojalla nimetty viranomainen ei ole jäsenvaltion toimivaltainen ministeriö, nimetyn viranomaisen on tehtävä tämän direktiivin nojalla tehtävät päätökset toimivaltaista ministeriötä kuultuaan.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdan nojalla nimetyillä viranomaisilla on kriisinratkaisutoimenpiteiden soveltamiseen tarvittava asiantuntemus, voimavarat ja toimintakapasiteetti ja että ne kykenevät käyttämään valtuuksiaan kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamisen edellyttämää nopeutta ja joustavuutta osoittaen.

7. Mikäli jäsenvaltio nimeää useamman kuin yhden viranomaisen käyttämään kriisinratkaisuvälineitä ja kriisinratkaisuvaltuuksia, sen on jaettava tehtävät ja vastuut yksiselitteisesti näiden viranomaisten kesken, varmistettava asianmukainen yhteensovittaminen viranomaisten kesken ja nimettävä niistä yksi yhteysviranomaiseksi muiden jäsenvaltioiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa tehtävää yhteistyötä ja yhteensovittamista varten.
8. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava Euroopan pankkiviranomaiselle (EPV) kriisinratkaisuviranomaiseksi ja yhteysviranomaiseksi nimeämänsä kansallinen viranomainen tai viranomaiset ja tarvittaessa niiden erityiset tehtävät ja vastualueet. EPV julkaisee luettelon kyseisistä kriisinratkaisuviranomaisista.

II OSASTO

VARAUTUMINEN

I LUKU

ELVYTYKSEN JA KRIISINRATKAISUN SUUNNITTELU

1 JAKSO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

4 artikla

Yksinkertaistetut velvoitteet tiettyjä laitoksia varten

1. Ottaen huomioon vaikutuksen, joka laitoksen kaatumisella voi olla finanssimarkkinoihin, muihin laitoksiin ja rahoitusolosuhteisiin johtuen sen liiketoiminnan luonteesta, sen koosta tai sen sidoksista muihin laitoksiin tai yleensä finanssijärjestelmään, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset ja kriisinratkaisuviranomaiset määrittelevät, missä määrin seuraavia tekijöitä sovelletaan laitoksiin:
- a) 5, 7, 9 ja 11 artiklassa tarkoitettu elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat;
 - b) laitoksilta 5 artiklan 5 kohdan ja 10 ja 11 artiklan mukaisesti edellytettävien tietojen sisältö ja yksityiskohdat.
2. Siirretään komissiolle valta antaa 103 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joissa tarkennetaan 1 kohdassa tarkoitettut perusteet, joilla arvioidaan 1 kohdan

mukaisesti laitoksen kaatumisen vaikutus finanssimarkkinoihin, muihin laitoksiin ja rahoitusolosuhteisiin.

3. Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on ilmoitettava EPV:lle siitä, miten ne ovat soveltaneet 1 kohdassa tarkoitettua vaatimusta laitoksiin omalla lainkäyttöalueellaan. EPV raportoi komissiolle viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2018 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen täytäntöönpanosta. EPV raportoi komissiolle erityisesti siitä, onko vaatimuksen täytäntöönpanossa eroja kansallisella tasolla.

2 JAKSO

ELVYTYKSEN SUUNNITTELU

5 artikla

Elvytyssuunnitelmat

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokainen laitos laatii elvytyssuunnitelman, jossa varaudutaan siihen, että laitoksen johto tai jokin konserniyhtiö palauttaa laitoksen rahoituslaitanteen ennalleen sen merkittävän heikkenemisen jälkeen, ja että laitos ylläpitää tällaista suunnitelmaa. Elvytyssuunnitelmat on katsottava direktiivin 2006/48/EY 22 artiklassa tarkoitetuksi päätöksenteko-, ohjaus- ja valvontajärjestelmäksi.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitokset päivittävät elvytyssuunnitelmansa ainakin vuosittain tai jokaisen sellaisen laitoksen oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, liiketoimintaan tai rahoituslaitanteeseen kohdistuneen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti tai edellyttää muutosta elvytyssuunnitelmaan. Toimivaltaiset viranomaiset voivat edellyttää, että laitokset päivittävät elvytyssuunnitelmansa tätä useammin.
3. Elvytyssuunnitelmissa ei saa olettaa poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen saatavuutta tai vastaanottamista, mutta niihin on sisällytettävä tarvittaessa selvitys siitä, miten ja milloin laitos hakeutuisi keskuspankin järjestelyjen piiriin ongelmatilanteessa ja millaiset vakuudet sillä olisi käytettävissä.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että liitteessä olevassa A jaksossa luetellut tiedot sisältävät elvytyssuunnitelmiin.
5. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että laitokset esittävät elvytyssuunnitelmissa asianmukaiset edellytykset ja menettelyt, joilla ne varmistavat elvytystoimien kohtuukaikaisen täytäntöönpanon, sekä useita eri toimintavaihtoehtoja elvytystä varten. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että laitokset testaavat elvytyssuunnitelmiaan useissa vakavuudeltaan vaihtelevissa finanssialan stressiskenaarioissa, mukaan lukien koko järjestelmän kattavat tapahtumat sekä yhtiö- ja konsernikohtaiset ongelmatilanteet.

6. EPV laatii Euroopan järjestelmäriskikomiteaa (EJRK) kuullen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 25 artiklan 3 kohdan mukaisesti teknisten standardien luonnoksia, joissa tarkennetaan tämän artiklan 5 kohdan soveltamiseksi käytettävät eri skenaariot.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

7. EPV laatii luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa tarkennetaan 4 kohdassa tarkoitettuun elvytysuunnitelmassa esitettävät tiedot.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

6 artikla

Elvytysuunnitelmien arviointi

1. Jäsenvaltioiden on velvoitettava laitokset toimittamaan elvytysuunnitelmat toimivaltaisen viranomaisen tarkastettaviksi.
2. Toimivaltaisten viranomaisten on tarkastettava kyseiset suunnitelmat ja arvioitava, täyttääkö kukin suunnitelma 5 artiklassa esitetyt vaatimukset ja seuraavat arviointiperusteet:
 - a) suunnitelmassa ehdotettujen järjestelyjen täytäntöönpano todennäköisesti palauttaa ennalleen laitoksen elinkelpoisuuden ja taloudellisen vakauden ottaen huomioon laitoksen toteuttamat tai toteutettaviksi suunnitellut varautumistoimenpiteet;
 - b) suunnitelma tai yksittäiset vaihtoehdot voitaisiin panna tehokkaasti täytäntöön myös vaikeassa rahoitustilanteessa aiheuttamatta merkittävää haittaa finanssijärjestelmälle myöskään siinä tapauksessa, että muut laitokset panevat elvytysuunnitelmansa täytäntöön saman ajanjakson aikana.
3. Mikäli toimivaltaiset viranomaiset arvioivat, että elvytysuunnitelmassa on puutteita tai mahdollisia täytäntöönpanon esteitä, niiden on ilmoitettava arvionsa laitokselle ja vaadittava laitosta toimittamaan kolmen kuukauden kuluessa tarkistettu suunnitelma, josta käy ilmi, millä tavoin kyseiset puutteet tai esteet on ratkaistu.
4. Jos laitos jättää tarkistetun elvytysuunnitelman toimittamatta tai jos toimivaltainen viranomainen katsoo, ettei tarkistetussa elvytysuunnitelmassa ole korjattu riittävässä

määrin sen alkuperäisessä arviossaan toteamia puutteita ja mahdollisia esteitä, toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että laitos toteuttaa tarpeellisiksi katsomansa toimenpiteet, joilla varmistetaan, että puutteet ja esteet poistetaan. Direktiivin 2006/48/EY 136 artiklan nojalla mahdollisesti vaadittavien toimenpiteiden lisäksi toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia laitosta toteuttamaan erityisesti toimia, joiden tarkoituksena on

- a) edistää laitoksen riskiprofiilin parantamista;
 - b) vahvistaa pääomapohjaa kohtuullisessa ajassa;
 - c) tehdä muutoksia yrityksen strategiaan;
 - d) tehdä muutoksia rahoitusstrategiaan ydinliiketoiminta-alueiden ja kriittisten toimintojen häiriönsietokyvyn parantamiseksi;
 - e) tehdä muutoksia laitoksen päätöksenteko-, ohjaus- ja valvontarakenteeseen.
5. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa eritellään seikat, jotka toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetun arvioinnin tekemiseksi.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

7 artikla

Konsernin elvytyssuunnitelmat

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että emoyhtiöt tai direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan nojalla konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvat laitokset laativat ja toimittavat konsolidointiryhmän valvojalle konsernin elvytyssuunnitelman, joka sisältää elvytyssuunnitelman koko konsernille, mukaan lukien 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitetut yhtiöt, sekä elvytyssuunnitelman kullekin konserniin kuuluvalla laitoksella.
2. Konsolidointiryhmän valvojan on välitettävä konsernin elvytyssuunnitelmat direktiivin 2006/48/EY 131 a artiklassa tarkoitetuille asiaankuuluville toimivaltaisille viranomaisille ja EPV:lle.
3. Konsernin elvytyssuunnitelmassa on tähdättävä koko konsernin tai siihen kuuluvan yksittäisen laitoksen vakauttamiseen sen jouduttua ongelmatilanteeseen, jotta voidaan puuttua ongelmien syihin tai poistaa ne ja palauttaa konsernin tai laitoksen rahoitustilanne ennalleen.

Konsernin elvytyssuunnitelmaan on sisällytettävä järjestelyt yhteensovittamisen ja johdonmukaisuuden varmistamiseksi toimenpiteissä, jotka toteutetaan emoyhtiön tai

konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan laitoksen tasolla ja 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettujen yhtiöiden tasolla ja toisaalta yksittäisten laitosten tasolla.

4. Konsernin elvytys suunnitelmaan on sisällytettävä 5 artiklassa tarkoitetut koko konsernia ja kutakin konserniyhtiötä koskevat seikat ja järjestelyt. Siihen on tapauksen mukaan sisällytettävä myös mahdolliset järjestelyt konsernin sisäistä rahoitustukea varten, joka on hyväksytty mahdollisen konsernin rahoitustukea koskevan, 16 artiklan mukaisesti tehdyn sopimuksen mukaisesti.
5. Konsolidointiryhmän valvojan on varmistettava, että emoyhtiö tai 1 kohdassa tarkoitettu konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluva laitos esittävät elvytystoimintavaihtoehtot 5 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuja skenaarioita varten.

Konsernin elvytys suunnitelmassa on yksilöitävä, onko kussakin skenaariossa esteitä elvytystoimenpiteiden täytäntöönpanolle konsernissa ja onko nopealle omien varojen siirrolle tai velkojen tai varojen takaisinmaksulle konsernin sisällä olennaisia käytännöllisiä tai oikeudellisia esteitä.

6. Emoyhtiön tai 1 kohdassa tarkoitetun konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan laitoksen johdon ja konserniin kuuluvien laitosten johdon on hyväksyttävä konsernin elvytys suunnitelma ennen sen toimittamista konsolidointiryhmän valvojalle.

8 artikla

Konsernien elvytys suunnitelmien arviointi

1. Konsolidointiryhmän valvojan on tarkastettava konsernin elvytys suunnitelma, mukaan lukien konserniin kuuluvien yksittäisten laitosten elvytys suunnitelmat, ja arvioitava, missä määrin se täyttää 6 ja 7 artiklassa vahvistetut vaatimukset ja arviointiperusteet. Arviointi on tehtävä 6 artiklan ja tämän artiklan säännösten mukaista menettelyä noudattaen.

Konsolidointiryhmän valvojan on toteutettava konsernin elvytys suunnitelman, mukaan lukien konserniin kuuluvien yksittäisten laitosten elvytys suunnitelmat, tarkastus ja arviointi kuultuaan direktiivin 2006/48/EY 131 a artiklassa tarkoitettuja toimivaltaisia viranomaisia ja yhteistyössä näiden kanssa. Tämän direktiivin 6 artiklan 2 kohdan nojalla tehtävä konsernin elvytys suunnitelman tarkastus ja arviointi ja tarvittaessa tämän direktiivin 6 artiklan 4 kohdan nojalla esitettävä toimenpidevaatimus on tehtävä direktiivin 2006/48/EY 131 a artiklassa tarkoitettujen viranomaisten yhteispäätöksinä.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on pyrittävä saamaan aikaan yhteinen päätös neljän kuukauden kuluessa.

Jolleivät toimivaltaiset viranomaiset tee yhteistä päätöstä neljän kuukauden kuluessa, konsolidointiryhmän valvojan on tehtävä oma päätöksensä konsernin elvytys suunnitelman tarkastuksesta ja arvioinnista tai 6 artiklan 4 kohdan nojalla vaadituista toimenpiteistä. Päätös on esitettävä asiakirjassa, joka sisältää täysin perustellun päätöksen, ja siinä olisi otettava huomioon muiden toimivaltaisten viranomaisten neljän kuukauden määräajan kuluessa ilmaisemat kannat ja varaukset.

Konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava päätös konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan laitoksen emoyhtiölle ja muille toimivaltaisille viranomaisille.

EPV voi omasta aloitteestaan auttaa toimivaltaisia viranomaisia pääsemään sopimukseen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti.

3. Jos toimivaltainen viranomainen on tyytymätön konsernin elvytysuunnitelmaa koskevaan arvioon tai toimeen, jonka emoyhtiön tai laitoksen edellyttäisiin toteuttavan kyseisen arvion perusteella tämän direktiivin 6 artiklan 2 ja 4 kohdan mukaisesti, se voi saattaa asian EPV:n ratkaistavaksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti. Asiaa ei voida saattaa EPV:n ratkaistavaksi neljän kuukauden määräajan päättymisen tai yhteisen päätöksen tekemisen jälkeen.
4. EPV tekee päätöksensä kuukauden kuluessa, ja 3 kohdassa tarkoitettu neljän kuukauden määräaika katsotaan asetuksessa (EU) N:o 1093/2010 tarkoitetuksi sovitteluajaksi.
5. Jos toimivaltainen viranomainen on saattanut asian EPV:n ratkaistavaksi 3 kohdan mukaisesti, konsolidointiryhmän valvojan on lykättävä päätöstään, kunnes EPV on tehnyt mahdollisen päätöksensä. Konsolidointiryhmän valvojan tämän jälkeen tekemän päätöksen on oltava EPV:n päätöksen mukainen.

3 JAKSO

KRIISINRATKAISUN SUUNNITTELU

9 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelmat

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on toimivaltaisia viranomaisia kuultuaan laadittava kriisinratkaisusuunnitelma jokaiselle laitokselle, joka ei kuulu konserniin, johon sovelletaan konsolidoitua valvontaa direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan nojalla. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on varauduttava kriisinratkaisutoimiin, jotka kriisinratkaisu- ja toimivaltaiset viranomaiset voivat toteuttaa, mikäli laitos täyttää kriisinratkaisun edellytykset.
2. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on otettava huomioon useita eri skenaarioita, mukaan lukien se, että vaikeudet aiheuttanut tapahtuma voi olla epäsystemaattinen tai ilmetä laajemman finanssialan epävakauden tai koko järjestelmää koskevien tapahtumien aikana. Kriisinratkaisusuunnitelmassa ei saa olettaa poikkeuksellista julkista rahoitustukea sen ohella, että käytetään 91 artiklan mukaisesti perustettuja rahoitusjärjestelyjä.
3. Kriisinratkaisusuunnitelmat on tarkistettava ja tarvittaessa päivitettävä ainakin vuosittain ja jokaisen sellaisen laitoksen oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, liiketoimintaan tai rahoitustilanteeseen kohdistuneen olennaisen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelman tehokkuuteen.

4. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on esitettävä vaihtoehdot IV osastossa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien soveltamiseksi laitokseen. Siinä on esitettävä:
- a) tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osista;
 - b) tiivistelmä laitokseen edellisten sitä koskevien kriisinratkaisutietojen toimittamisen jälkeen kohdistuneista olennaisista muutoksista;
 - c) sen osoittaminen, miten kriittiset toiminnot ja ydinliiketoiminta-alueet voidaan tarvittavissa määrin erotella oikeudellisesti ja taloudellisesti muista toiminnoista niiden jatkuvuuden varmistamiseksi laitoksen kaaduttua;
 - d) arvio suunnitelman jokaisen olennaisen osatekijän täytäntöön panemiseksi tarvittavasta ajasta;
 - e) yksityiskohtainen kuvaus 13 artiklan mukaisesti tehdystä purkamismahdollisuuden arvioinnista;
 - f) kuvaus 14 artiklan nojalla edellytettävistä toimenpiteistä, joilla korjataan tai poistetaan 13 artiklan mukaisesti tehdyn arvioinnin perusteella todetut purkamismahdollisuuden esteet;
 - g) kuvaus prosesseista, joilla määritetään laitoksen kriittisten toimintojen, ydinliiketoiminta-alueiden ja varojen arvo ja markkinoitavuus;
 - h) yksityiskohtainen kuvaus järjestelyistä, joilla varmistetaan, että 11 artiklan nojalla edellytetyt tiedot ovat ajan tasalla ja aina kriisinratkaisuviranomaisten käytettävissä;
 - i) kriisinratkaisuviranomaisen selvitys siitä, miten kriisinratkaisun vaihtoehdot voitaisiin rahoittaa olettamatta, että niihin myönnetään poikkeuksellista julkista rahoitustukea;
 - j) yksityiskohtainen kuvaus erilaisista kriisinratkaisustrategioista, joita voidaan soveltaa erilaisten skenaarioiden mukaisesti;
 - k) kuvaus kriittisistä keskinäisistä riippuvuussuhteista;
 - l) analyysi suunnitelman vaikutuksista muihin konsernin laitoksiin;
 - m) kuvaus vaihtoehdoista maksu- ja selvityspalvelujen ja muiden infrastruktuurien jatkuvan käytön ylläpitämiseksi;
 - n) tiedotusvälineille ja yleisölle tiedottamista koskeva suunnitelma.
5. EPV laatii EJRK:ta kuultuaan luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään eri skenaarioita kaatumisen varalta 2 kohdan soveltamiseksi.
- EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

10 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelmiin tarvittavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet vaatia laitoksilta kaikki kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseksi ja täytäntöön panemiseksi tarvittavat tiedot. Kriisinratkaisuviranomaisilla on erityisesti oltava valtuudet vaatia muiden tietojen ohella liitteessä olevassa B jaksossa määritellyt tiedot ja selvitykset.
2. Asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä yhteistyötä kriisinratkaisuviranomaisten kanssa tarkistaakseen, ovatko 1 kohdassa tarkoitettut tiedot osin tai kokonaisuudessaan jo saatavilla. Mikäli tiedot ovat saatavilla, toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava kyseiset tiedot kriisinratkaisuviranomaisille.
3. EPV laatii teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset vakiomuotoisten lomakkeiden, mallien ja menettelyjen laatimiseksi tietojen toimittamista varten.

EPV toimittaa teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

11 artikla

Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset laativat konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmiin on sisällytettävä sekä suunnitelma emoyhtiön tasolla tai direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan nojalla konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan laitoksen tasolla tapahtuvaa kriisinratkaisua varten että tämän direktiivin 9 artiklan mukaisesti laaditut kriisinratkaisusuunnitelmat yksittäisiä tytäryhtiöinä toimiva laitoksia varten. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmiin on direktiivin 2001/24/EY säännöksiä noudattaen sisällytettävä myös suunnitelmat 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettujen yhtiöiden kriisinratkaisua varten ja suunnitelmat sellaisten laitosten kriisinratkaisua varten, joilla on sivuliikkeitä muissa jäsenvaltioissa
2. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelma on laadittava 10 artiklan nojalla toimitettujen tietojen perusteella.
3. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa on

- a) esitettävä kriisinratkaisutoimet koko konsernia tai sen osaa varten, mukaan lukien yksittäiset tytäryhtiöt, käyttäen 1 artiklan d alakohdassa tarkoitettuihin yhtiöihin, emoyhtiöön ja tytäryhtiöinä toimiviin laitoksiin kohdistuvia kriisinratkaisutoimia ja tytäryhtiöinä toimiviin laitoksiin kohdistuvia yhteensovitetuja kriisinratkaisutoimia 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa skenaarioissa;
- b) tarkasteltava, missä määrin kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia voitaisiin käyttää yhteensovitetusti unionissa sijaitseviin konserniyhtiöihin, mukaan lukien toimenpiteet, joiden avulla kolmatta osapuolta voidaan kannustaa ostamaan konserni kokonaisuudessaan taikka erikseen liiketoiminta-alueita tai konsernin eri yhtiöiden tuottamia toimintoja tai yksittäisiä konserniyhtiöitä sekä tunnistaa yhteensovitetun kriisinratkaisun mahdolliset esteet;
- c) yksilöitävä yhteistyö- ja koordinoitijärjestelyt kolmansien maiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa, sikäli kuin konserniin sisältyy näihin kolmansiin maihin perustettuja yhtiöitä;
- d) yksilöitävä konsernin kriisinratkaisun edistämistä helpottavat toimet kriisinratkaisun edellytysten täytyessä, myös yksittäisten toimintojen tai liiketoiminta-alueiden oikeudellinen ja taloudellinen erottelu;
- e) yksilöitävä konsernin kriisinratkaisutoimien rahoitusmahdollisuudet ja esitettävä tarvittaessa periaatteet rahoitusvastuun jakamiseksi eri jäsenvaltioissa olevien rahoituslähteiden kesken. Suunnitelmassa ei saa olettaa poikkeuksellista julkista rahoitustukea sen ohella, että käytetään 91 artiklan mukaisesti perustettuja rahoitusjärjestelyjä. Kyseiset periaatteet on vahvistettava tasapuolisin ja tasapainoisin perustein ja niissä on erityisesti otettava huomioon kriisinratkaisun taloudellinen vaikutus kyseeseen tulevista jäsenvaltioista sekä valvontavaltuuksien jakautuminen eri toimivaltaisten viranomaisten välillä.

12 artikla

Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmia koskeva vaatimus ja menettely

1. Emoyhtiöiden ja direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan nojalla konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvien laitosten on toimitettava tämän direktiivin 11 artiklan mukaisesti edellytettävät tiedot konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle. Nämä tiedot on toimitettava emoyhtiöstä tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvasta laitoksesta sekä kaikista konsernin jäseninä olevista oikeushenkilöistä. Direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan nojalla konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvien laitosten on toimitettava tämän direktiivin 11 artiklan nojalla edellytettävät tiedot myös 1 artiklan c ja d alakohdissa tarkoitetuista yhtiöistä.

Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on välitettävä tämän kohdan mukaisesti toimitetut tiedot EPV:lle, tytäryhtiöinä toimivien laitosten kriisinratkaisuviranomaisille, direktiivin 2006/48/EY 130 ja 131 a artiklassa tarkoitetuille asiaankuuluville toimivaltaisille viranomaisille sekä niiden

jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisille, joihin 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitetut yhtiöt ovat sijoittautuneet.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernitason kriisinratkaisuviranomaiset laativat konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat ja ylläpitävät niitä kriisinratkaisukollegioissa yhdessä 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja asiaankuuluvia toimivaltaisia viranomaisia kuullen. Konsernin kriisinratkaisuviranomainen voi oman harkintansa mukaisesti ottaa konsernin kriisinratkaisusuunnitelmien laadintaan ja ylläpitämiseen mukaan kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisia, joiden lainkäyttöalueilla konserni on perustanut tytäryhtiöitä, finanssialan holdingyhtiöitä tai direktiivin 2006/48/EY 42 a artiklassa tarkoitettuja merkittäviä sivukonttoreita.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat päivitetään ainakin vuosittain ja jokaisen sellaisen laitoksen tai konsernin oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, liiketoimintaan tai rahoitustilanteeseen kohdistuneen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelmiin tai edellyttää niihin muutoksia.
4. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelman on oltava muodoltaan konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen ja muiden asiaankuuluvien kriisinratkaisuviranomaisten yhteinen päätös. Kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä yhteinen päätös neljän kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona konsernitason kriisinratkaisuviranomainen välittää 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetut tiedot.

Jollei tällaista yhteispäätöstä saada aikaan kriisinratkaisuviranomaisten kesken neljän kuukauden määräajassa, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä oma päätöksensä. Päätös on esitettävä asiakirjassa, joka sisältää täysin perustellut päätökset ja jossa on otettava huomioon muiden toimivaltaisten viranomaisten neljän kuukauden määräajan kuluessa ilmaisemat kannat ja varaukset. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava päätös emoyhtiöille tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvalla laitoksella sekä muille kriisinratkaisuviranomaisille.

EPV voi omasta aloitteestaan auttaa toimivaltaisia viranomaisia pääsemään sopimukseen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti.

5. Kriisinratkaisuviranomainen, joka on tyytymätön johonkin konsernin kriisinratkaisusuunnitelman seikkaan, voi saattaa asian EPV:n ratkaistavaksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti. Asiaa ei voida saattaa EPV:n ratkaistavaksi neljän kuukauden määräajan päättymisen tai yhteisen päätöksen tekemisen jälkeen.
6. EPV tekee päätöksen kuukauden kuluessa, ja neljän kuukauden määräaika katsotaan mainitussa asetuksessa tarkoitetuksi sovitteluajaksi. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen tämän jälkeen tekemän päätöksen on oltava EPV:n päätöksen mukainen.
7. Jos jokin asiaankuuluvista kriisinratkaisuviranomaisista on saattanut asian EPV:n ratkaistavaksi 5 kohdan mukaisesti, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä päätöstään, kunnes EPV on tehnyt mahdollisen päätöksensä.

II LUKU

PURKAMISMAHDOLLISUUDEN ARVIOINTI JA ENNALTA EHKÄISEVÄT VALTUUDET

13 artikla

Purkamismahdollisuuden arviointi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat toimivaltaisia viranomaisia kuullen, missä määrin laitokset ja konsernit ovat purkamiskelpoisia olettamatta, että tähän myönnetään poikkeuksellista julkista rahoitustukea sen ohella, että käytetään 91 artiklan mukaisesti perustettuja rahoitusjärjestelyjä. Laitos tai konserni katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos kriisinratkaisuviranomainen pystyy uskottavasti joko selvittämään sen tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttamaan sen kriisinratkaisun soveltaen eri kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia laitokseen ja konserniin niin, ettei tästä aiheudu merkittäviä haitallisia seurauksia sen jäsenvaltion finanssijärjestelmille, jossa laitos sijaitsee, olipa kyse laajemmasta finanssialan epävakauksesta tai koko järjestelmän kattavista tapahtumista, ottaen huomioon talous ja rahoitusvakaus kyseisessä jäsenvaltiossa, muissa jäsenvaltioissa tai unionissa ja tähdäten siihen, että laitoksen tai konsernin kriittisten toimintojen jatkuvuus varmistetaan joko erottamalla ne muista toiminnoista, joko siksi että tämä voidaan toteuttaa helposti ja nopeasti, tai muusta syystä.
2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetun purkamismahdollisuuksien arvioinnin yhteydessä kriisinratkaisuviranomaisten on arvioitava ainakin liitteessä olevassa C jaksossa eriteltyt seikat.
3. EPV laatii EJRK:ta kuullen teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa tarkennetaan seikat, joita 2 kohdassa tarkoitetussa laitosten tai konsernien purkamismahdollisuuksien arvioinnissa on tarkasteltava. EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.
4. Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut teknisten sääntelystandardien luonnokset asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

14 artikla

Valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa 13 artiklan mukaisesti tehdyn purkamismahdollisuuksien arvioinnin perusteella, että laitoksen purkamismahdollisuuksille on mahdollisia olennaisia esteitä, se ilmoittaa asiasta laitokselle kirjallisesti.

2. Laitoksen on neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona se vastaanottaa 1 kohdan mukaisesti annetun ilmoituksen, ehdotettava kriisinratkaisuviranomaiselle toimenpiteitä, joilla puututaan ilmoituksessa yksilöityihin esteisiin tai poistetaan ne. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaisia viranomaisia kuultuaan arvioitava, voidaanko näillä toimenpiteillä puuttua tehokkaasti kyseisiin esteisiin tai poistaa ne.
3. Mikäli kriisinratkaisuviranomainen arvioi, etteivät laitoksen 2 kohdan mukaisesti ehdottamat toimenpiteet tosiasiaissa pienennä tai poista kyseisiä esteitä, kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaisia viranomaisia kuultuaan yksilöitävä vaihtoehtoisia toimenpiteitä, joilla tavoite voidaan saavuttaa, ja ilmoitettava nämä toimenpiteet kirjallisesti laitokselle.
4. Edellä olevan 3 kohdan soveltamiseksi kriisinratkaisuviranomainen voi esittää muun muassa seuraavia toimenpiteitä, sikäli kuin ne ovat tarpeellisia ja oikeasuhteisia purkamismahdollisuuksien esteiden vähentämiseen tai poistamiseen kyseisessä tapauksessa:
 - a) laitosta vaaditaan laatimaan (joko konsernin sisällä tai kolmansien osapuolten kanssa) palvelusopimuksia, joilla hoidetaan kriittisten taloudellisten toimintojen tai palvelujen tarjoaminen;
 - b) laitosta vaaditaan rajoittamaan yksittäisten riskien tai kokonaisriskin enimmäismäärää;
 - c) vaaditaan kriisinratkaisun kannalta merkityksellisiä erityisiä tai yleisiä tietoja;
 - d) laitosta vaaditaan luopumaan tietyistä varoista;
 - e) laitosta vaaditaan rajoittamaan tai lopettamaan yksittäisiä nykyisiä tai ehdotettuja toimintoja;
 - f) rajoitetaan uusien liiketoiminta-alueiden tai tuotteiden kehitystä tai myyntiä tai estetään ne;
 - g) vaaditaan muutoksia laitoksen oikeudellisiin tai toiminnallisiin rakenteisiin tarkoituksena vähentää monitahoisuutta sen varmistamiseksi, että kriittiset toiminnot voidaan erotella oikeudellisesti ja taloudellisesti muista toiminnoista kriisinratkaisuvälineitä käyttäen;
 - h) velvoitetaan emoyhtiö perustamaan jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimiva finanssialan holdingyhtiö tai unionissa emoyhtiönä toimiva finanssialan holdingyhtiö;
 - i) velvoitetaan emoyhtiö tai 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettu yhtiö laskemaan liikkeeseen 39 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja velkainstrumentteja tai lainoja;
 - j) sikäli kuin laitos on monialan holdingyhtiön tytäryhtiö, velvoitetaan kyseinen monialan holdingyhtiö perustamaan erillinen finanssialan holdingyhtiö valvomaan laitosta, jos tämä on tarpeen laitoksen kriisinratkaisun edistämiseksi ja sen välttämiseksi, että IV osastossa eriteltyjen kriisinratkaisuvälineiden ja

-valtuuksien käyttö vaikuttaa haitallisesti konsernin muihin kuin rahoituksellisiin osiin.

5. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa perustaa 1 kohdassa tarkoitettua esteitä koskevaa toteamustaan tekijöihin, jotka eivät ole laitoksen hallittavissa, mukaan lukien kriisinratkaisuviranomaisen toiminta- ja rahoitusvalmiudet.
6. Edellä olevan 1 tai 3 kohdan nojalla tehtävän ilmoituksen on täytettävä seuraavat vaatimukset:
 - a) siinä on perusteltava kyseisen arvioinnin tai toteamuksen syyt;
 - b) siinä on ilmoitettava, millä tavoin kyseinen arviointi tai toteamus täyttää 9 artiklassa esitetyn oikeasuhtaisen soveltamisen vaatimuksen.
7. Ennen kuin kriisinratkaisuviranomaiset yksilöivät 3 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, niiden on otettava asianmukaisesti huomioon näiden toimenpiteiden mahdollinen vaikutus finanssijärjestelmän vakauteen toisissa jäsenvaltioissa.
8. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa tarkennetaan, missä olosuhteissa 4 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä voidaan soveltaa.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

15 artikla

Valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne: konsernin käsittely

1. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten ja tytäryhtiöiden kriisinratkaisuviranomaisten on asiaankuuluvia toimivaltaisia viranomaisia kuultuaan neuvoteltava keskenään kriisinratkaisukollegiossa ja toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet, jotta voidaan saada aikaan yhteispäätös 14 artiklan 3 kohdan mukaisesti yksilöityjen toimenpiteiden soveltamisesta.
2. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on asetuksen (EU) N:o 1093/2010 25 artiklan 1 kohdan mukaisesti yhteistyössä konsolidointiryhmän valvojan ja EPV:n kanssa laadittava asiaa koskeva kertomus ja lähetettävä se emoyhtiöille tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvalla laitoksella ja tytäryhtiöiden kriisinratkaisuviranomaisille. Kertomus on laadittava toimivaltaisia viranomaisia kuullen, ja siinä on käsiteltävä olennaisia esteitä kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien tehokkaalle käytölle konserniin. Kertomuksessa on lisäksi mahdollisesti suositeltava toimenpiteitä, jotka viranomaisten mukaan ovat välttämättömiä tai asianmukaisia näiden esteiden poistamiseksi.

3. Emoyhtiö tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluva laitos voi neljän kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona se on vastaanottanut tällaisen ilmoituksen, toimittaa huomautuksensa ja ehdottaa konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle vaihtoehtoisia toimenpiteitä kertomuksessa yksilöityjen esteiden korjaamiseksi.
4. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava emoyhtiön tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan laitoksen mahdollisesti ehdottamat toimenpiteet konsolidointiryhmän valvojalle, EPV:lle ja tytäryhtiöiden kriisinratkaisuviranomaisille. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten ja tytäryhtiöiden kriisinratkaisuviranomaisten on toimivaltaisia viranomaisia kuullen tehtävä kaikkensa, jotta kriisinratkaisukollegiossa saadaan aikaan yhteinen päätös olennaisten esteiden yksilöimisestä ja tarvittaessa emoyhtiön tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan laitoksen ehdottamien toimenpiteiden ja viranomaisten vaatimien toimenpiteiden arvioinnista esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi.
5. Yhteiseen päätökseen on päästävä neljän kuukauden kuluessa kertomuksen toimittamisesta. Päätöksen on oltava perusteltu ja se on esitettävä asiakirjassa, joka konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava emoyhtiölle tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvalla laitoksella.

EPV voi omasta aloitteestaan auttaa kriisinratkaisuviranomaisia pääsemään sopimukseen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti.

6. Jollei yhteispäätöstä tehdä neljän kuukauden kuluessa 1 ja 2 kohdassa tarkoitetun kertomuksen lähetyspäivästä, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä oma päätöksensä 14 artiklan 3 kohdan nojalla koko konserniin kohdistettavista toimenpiteistä.

Päätös on esitettävä asiakirjassa, joka sisältää täydet perustelut ja jossa on otettava huomioon muiden kriisinratkaisuviranomaisten neljän kuukauden määräajan kuluessa ilmaiset kannat ja varaukset. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on lähetettävä päätös emoyhtiölle tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvalla laitoksella.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua päätöstä on pidettävä lopullisena, ja toimivaltaisten viranomaisten on sovellettava sitä asianomaisissa jäsenvaltioissa.

Jos jokin asiaankuuluvista kriisinratkaisuviranomaisista on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään ja odotettava päätöstä, jonka EPV voi tehdä mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti. EPV tekee päätöksen kuukauden kuluessa, ja neljän kuukauden määräaika katsotaan mainitussa asetuksessa tarkoitetuksi sovitteluajaksi. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen tämän jälkeen tekemän päätöksen on oltava EPV:n päätöksen mukainen. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös.

III LUKU

KONSERNIN SISÄINEN RAHOITUSTUKI

16 artikla

Konsernin rahoitustukisopimus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jäsenvaltiossa emoyhtiönä toimiva laitos, unionissa emoyhtiönä toimiva laitos tai 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettu yhtiö ja sen tytäryhtiöt, jotka ovat emoyhtiön valvonnan piiriin kuuluvia laitoksia tai finanssilaitoksia, voivat tehdä sopimuksen rahoitustuen tarjoamisesta toiselle, rahoitusvaikeuksiin joutuneelle sopimuksen osapuolelle, kunhan tässä luvussa vahvistetut edellytykset täyttyvät.
2. Sopimus voi
 - a) kattaa yhden tai useamman konsernin tytäryhtiön ja sisältää rahoitustukea konsernin emoyhtiöltä tytäryhtiöille, tytäryhtiöiltä emoyhtiölle, sopimuksen osapuolina olevien konsernin tytäryhtiöiden välillä tai minkä tahansa edellä mainittujen yhdistelmän;
 - b) sisältää rahoitustukea, joka on muodoltaan lainaa, takauksien asettamista tai omaisuuden tarjoamista käytettäväksi vakuutena tuensaajan ja kolmannen tahon välisessä järjestelyssä tai mikä tahansa edellä mainittujen yhdistelmä.
3. Jos tytäryhtiö suostuu sopimuksen määräysten nojalla tarjoamaan rahoitustukea emoyhtiölle, sopimukseen on sisällytettävä emoyhtiön vastavuoroinen suostumus tarjota rahoitustukea kyseiselle tytäryhtiölle.
4. Sopimuksessa on määriteltävä sopimuksen nojalla tehtävän järjestelyn yhteydessä maksettava vastike tai esitettävä periaatteet vastikkeen laskemiseksi.
5. Sopimus voidaan tehdä vain, jos valvontaviranomaisen mukaan yksikään osapuolista ei riko tai ei todennäköisesti riko ehdotetun sopimuksen tekohetkellä direktiivissä 2006/48/EY säädettyjä pääomaan tai maksuvalmiuteen liittyviä vaatimuksia eikä siihen kohdistu maksukyvyttömyyden riskiä.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sopimuksesta johtuvia oikeuksia, saamia tai oikeustoimia voivat ajaa vain sopimuksen osapuolet eivätkä kolmannet osapuolet.

17 artikla

Ehdotetun sopimuksen viranomaistarkastus ja sovittelu

1. Emoyhtiöiden ja direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan nojalla konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvien laitosten on toimitettava konsolidointiryhmän valvojalle

hakemus ehdotetun konsernin rahoitustukisopimuksen sallimiseksi. Hakemukseen on sisällytettävä ehdotetun sopimuksen teksti, ja siinä on yksilöitävä sopimuksen osapuoleksi pyrkivät konserniyhtiöt.

2. Konsolidointiryhmän valvojan on myönnettävä lupa, jos ehdotetun sopimuksen määräykset sopivat yhteen 19 artiklassa esitettyjen rahoitustuen edellytysten kanssa.
3. Konsolidointiryhmän valvojan on välitettävä hakemus viipymättä kunkin sopimuksen osapuoleksi pyrkivän tytäryhtiön toimivaltaiselle viranomaiselle.
4. Toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä kaikkensa, jotta yhteinen päätös siitä, ovatko ehdotetun sopimuksen määräykset yhdenmukaiset 19 artiklassa esitettyjen rahoitustuen ehtojen kanssa, voidaan tehdä neljän kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona konsolidointiryhmän valvoja on vastaanottanut hakemuksen. Yhteispäätös on esitettävä asiakirjassa, joka sisältää täysin perustellun päätöksen ja jonka konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava hakijalle.
5. Jollei toimivaltaisten viranomaisten kesken saada aikaan yhteispäätöstä neljän kuukauden kuluessa, konsolidointiryhmän valvojan on tehtävä oma päätöksensä hakemuksesta. Päätös on esitettävä asiakirjassa, joka sisältää täydet perustelut ja jossa on otettava huomioon muiden toimivaltaisten viranomaisten neljän kuukauden määräajan kuluessa ilmaiset kannat ja varaukset. Konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava päätös hakijalle ja muille toimivaltaisille viranomaisille.
6. Jos jokin asiaankuuluvista toimivaltaisista viranomaisista on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, konsolidointiryhmän valvojan on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. Neljän kuukauden määräaikaa pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV tekee päätöksensä kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös.

18 artikla

Osakkeenomistajien hyväksyntä ehdotetulle sopimukselle

1. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että toimivaltaisten viranomaisten hyväksynnän saanut sopimusehdotus annetaan jokaisen sopimuksen osapuoleksi pyrkivän konserniyhtiön yhtiökokouksen hyväksyttäväksi. Sopimus koskee vain niitä osapuolia, joiden yhtiökokouksessa sopimus on hyväksytty.
2. Jos jäsenvaltiot käyttävät 1 kohdassa annettua vaihtoehtoa, niiden on vaadittava, että konsernin rahoitustukisopimuksen nojalla jokaisen sopimuksen osapuoleksi tulevan konserniyhtiön osakkeenomistajat myöntävät direktiivin 2006/48/EY 11 artiklassa tarkoitettulle kullekin johdolle luvan tehdä päätöksen siitä, että yhtiö tarjoaa rahoitustukea sopimuksen määräysten nojalla ja tässä luvussa esitettyjen edellytysten mukaisesti. Tällöin ei tarvita uutta osakkeenomistajien hyväksyntää eikä erityistä kokousta sopimuksen mukaisesti toteutetulle yksittäiselle järjestelylle.

3. Jokaisen sopimukseen liittyneen yhtiön johdon on annettava osakkeenomistajille vuosittain kertomus sopimuksen toiminnasta ja sopimuksen nojalla mahdollisesti tehtyjen päätösten täytäntöönpanosta.

19 artikla

Konsernin rahoitustuen edellytykset

1. Rahoitustukea voidaan tarjota konsernin rahoitustukisopimuksen nojalla vain, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
- a) on kohtuulliset odotukset siitä, että tarjotun tuen avulla ratkaistaan tukea saavan yhtiön rahoitusvaikeudet;
 - b) rahoitustuen tarjoamisen tarkoituksena on koko konsernin rahoitusvakauden säilyttäminen tai palauttaminen;
 - c) rahoitustukea tarjotaan vastikkeellisesti;
 - d) johdon käytettävissä rahoitustuen myöntämistä koskevan päätöksen tekohetkellä olevien tietojen perusteella on kohtuullisen varmaa, että tukea saava yhtiö maksaa takaisin lainan tai suorittaa vastikkeen asianmukaiseen hintaan;
 - e) rahoitustuki ei vaaranna tukea tarjoavan yhtiön maksuvalmiutta tai vakavaraisuutta eikä sen vuoksi muodosta uhkaa rahoitusvakaudelle;
 - f) tukea tarjoava yhtiö täyttää tuen tarjoamishetkellä ja tuen tarjoamisen jälkeenkin omia varoja koskevat vaatimukset ja mahdolliset direktiivin 2006/48/EY 136 artiklan 2 kohdan nojalla asetettavat vaatimukset.

2. EPV laatii teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset, joissa tarkennetaan 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset.

EPV toimittaa teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa EPV:n toimittamat tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

20 artikla

Päätös rahoitustuen tarjoamisesta

Päätöksen konsernin rahoitustuen tarjoamisesta sopimuksen mukaisesti tekee direktiivin 2006/48/EY 11 artiklassa tarkoitettu rahoitustukea tarjoavan yhtiön johto. Kyseisen päätöksen on oltava perusteltu, ja siinä on mainittava ehdotetun rahoitustuen tarkoitus. Erityisesti päätöksessä on osoitettava,

- a) miten rahoitustuen avulla säilytetään tai palautetaan ennalleen koko konsernin rahoitusvakaus;
- b) ettei rahoitustuki ylitä rahoitustukea tarjoavan oikeushenkilön rahoituskykyä;
- c) että rahoitustukea tarjoava yhtiö täyttää vastakin omia varoja koskevat vaatimukset ja mahdolliset direktiivin 2006/48/EY 136 artiklan 2 kohdan nojalla asetetut vaatimukset.

21 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten vastustamisoikeus

1. Rahoitustuen tarjontaa harkitsevan yhtiön johdon on ennen tuen tarjoamista konsernin rahoitustukisopimuksen nojalla ilmoitettava asiasta toimivaltaiselle viranomaiselleen ja EPV:lle. Ilmoituksessa on annettava ehdotetusta tuesta yksityiskohtaiset tiedot.
2. Toimivaltainen viranomainen voi kahden vuorokauden kuluessa siitä päivästä, jona se on vastaanottanut ilmoituksen, estää rahoitustuen tarjoamisen tai rajoittaa sitä 19 artiklan mukaisesti, jolleivät konsernin rahoitustuen tarjoamisen edellytykset täyty. Toimivaltaisen viranomaisen on perusteltava rahoitustuen kieltämistä tai sen rajoittamista koskeva päätöksensä.
3. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava rahoitustuen kieltämistä tai sen rajoittamista koskevasta päätöksestään välittömästi EPV:lle, konsolidointiryhmän valvojalle ja direktiivin 2006/48/EY 131 a artiklassa mainituille toimivaltaisille viranomaisille.
4. Mikäli konsolidointiryhmän valvoja tai toimivaltainen viranomainen, jonka vastuualueeseen tukea saava yhtiö kuuluu, vastustaa päätöstä kieltää rahoitustuki tai rajoittaa sitä, se voi saattaa asian EPV:n ratkaistavaksi ja pyytää siltä apua asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti. Siinä tapauksessa EPV voi toimia kyseisellä artiklalla saamiensa valtuuksien mukaisesti. Asetuksen 1093/2010 39 artiklan 1 kohdassa säädetystä aikarajasta poiketen EPV tekee mahdollisen päätöksen asetuksen 1093/2010 19 artiklan 3 kohdan nojalla 48 tunnin kuluessa.
5. Jollei toimivaltainen viranomainen kiellä tai rajoita rahoitustukea 2 kohdassa ilmoitetussa määräajassa, rahoitustukea voidaan tarjota toimivaltaiselle viranomaiselle ilmoitettujen ehtojen mukaisesti.

22 artikla

Julkistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitokset, jotka 16 artiklan nojalla ovat tehneet konsernin rahoitustukisopimuksen, julkistavat kuvauksen sopimuksesta ja sen osapuolina olevien yhtiöiden nimet sekä päivittävät nämä tiedot ainakin vuosittain.

Tässä sovelletaan direktiivin 2006/48/EY 145–149 artiklaa.

2. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään 1 kohdassa tarkoitetun kuvauksen muoto ja sisältö. EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.
3. Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut teknisten sääntelystandardien luonnokset asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

III OSASTO

VARHAINEN PUUTTUMINEN ASIAAN

23 artikla

Varhaisen asiaan puuttumisen toimenpiteet

1. Jos laitos ei täytä tai todennäköisesti rikkoo direktiivin 2006/48/EY vaatimuksia, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset voivat toteuttaa direktiivin 2006/48/EY 136 artiklassa tarkoitettujen toimenpiteiden ohella erityisesti seuraavat toimenpiteet:
 - a) laitoksen johtoa vaaditaan toteuttamaan yksi tai useampi elvytysuunnitelmassa esitetystä järjestelyistä ja toimenpiteistä;
 - b) laitoksen johtoa vaaditaan tutkimaan tilanne, yksilöimään toimenpiteet mahdollisesti todettujen ongelmien ratkaisemiseksi sekä laatimaan toimintaohjelma ongelmien ratkaisemiseksi sekä aikataulu sen täytäntöönpanolle;
 - c) laitoksen johtoa vaaditaan kutsumaan koolle tai, mikäli johto ei toteuta tätä vaatimusta, kutsutaan suoraan kokoon laitoksen osakkaiden yhtiökokous, jolle ehdotetaan esityslista ja esitetään tiettyjen päätösten tekemistä;
 - d) laitoksen johtoa vaaditaan erottamaan ja korvaamaan uudella yksi tai useampi johtokunnan jäsen tai toimitusjohtaja, mikäli kyseiset henkilöt direktiivin 2006/48/EY 11 artiklan nojalla todetaan soveltumattomiksi hoitamaan tehtäviään;
 - e) laitoksen johtoa vaaditaan laatimaan suunnitelma neuvottelemiseksi velkojen uudelleenjärjestelystä yrityksen joidenkin velkojien tai yrityksen kaikkien velkojien kanssa;
 - f) hankitaan muun muassa paikan päällä tehtävin tarkastuksin kaikki tarvittavat tiedot laitoksen kriisinratkaisun valmistelemiseksi, mukaan lukien arvioinnin tekeminen laitoksen varoista ja veloista;

- g) otetaan yhteyttä mahdollisiin ostajiin laitoksen kriisinratkaisun valmistelemiseksi noudattaen 33 artiklan 2 kohdassa vahvistettuja edellytyksiä ja 77 artiklassa vahvistettuja luottamuksellisuutta koskevia säännöksiä.
2. EPV laatii teknisten täytäntöönpanostandardien luonnoksia, jotta voidaan varmistaa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden yhdenmukainen soveltaminen.

EPV toimittaa teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

24 artikla

Poikkeustoimenpiteenä nimetty johto

1. Jos laitoksen rahoitustilanne heikkenee merkittävästi tai jos lakeja, määräyksiä tai sääntöjä rikotaan vakavasti tai todetaan vakavia hallinnollisia sääntöjenvastaisuuksia eivätkä muut 23 artiklassa tarkoitettut toimenpiteet riitä kääntämään kehitystä päinvastaiseen suuntaan, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset voivat nimetä erityisjohtajan korvaamaan laitoksen johdon. Toimivaltaisten viranomaisten on julkistettava erityisjohtajan nimitys. Jäsenvaltioiden on lisäksi varmistettava, että erityisjohtajalla on tarvittavat pätevyyydet, kyvyt ja taidot huolehtia tehtävistään.
2. Erityisjohtajalla on oltava laitoksen johtamiseen kaikki laitoksen yhtiöjärjestykseen ja kansalliseen lainsäädäntöön perustuvat valtuudet, mukaan lukien valtuudet hoitaa kaikkia laitoksen johtamiseen liittyviä hallinnollisia tehtäviä. Erityisjohtaja voi kuitenkin käyttää valtuuksia kutsua kokoon laitoksen yhtiökokous ja antaa esityslista ainoastaan toimivaltaisen viranomaisen ennalta antaman luvan nojalla.
3. Erityisjohtajalla on oltava sääntömääräinen velvollisuus toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet ja edistää ratkaisuja, joilla voidaan korjata laitoksen rahoitustilanne ja palauttaa ennalleen sen liiketoiminnan ja organisaation johtaminen terveiden ja varovaisten liikeperiaatteiden mukaisesti. Tätä velvollisuutta on tarvittaessa sovellettava ensisijaisena suhteessa kaikkiin muihin laitoksen yhtiöjärjestyksestä tai kansallisesta lainsäädännöstä johtuviin johdon velvollisuuksiin, jos ne ovat ristiriitaisia. Kyseisiin ratkaisuihin voivat kuulua pääoman korotus, laitoksen omistusrakenteen tervehdyttäminen tai rahoituksellisesti ja organisatorisesti terveiden laitosten suorittamat ostot.
4. Toimivaltaiset viranomaiset voivat asettaa rajoituksia erityisjohtajan toiminnalle tai vaatia, että tietyille erityisjohtajan toimille tarvitaan toimivaltaisen viranomaisen ennalta myöntämä lupa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat erottaa erityisjohtajan milloin tahansa.
5. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että erityisjohtaja laatii nimittävälle toimivaltaiselle viranomaiselle kertomuksia laitoksen talous- ja rahoitustilanteesta sekä hänen

tehtäviensä hoidon aikana tekemistään toimista toimivaltaisen viranomaisen määräämin välein sekä erityisjohtajan nimityskauden alussa ja lopussa.

6. Erityistä johtoa saadaan käyttää enintään vuoden ajan. Kautta voidaan poikkeuksellisesti jatkaa, mikäli erityisjohtajan nimityksen edellytykset edelleen täyttyvät. Toimivaltaisen viranomaisen on oltava määritettävä, ovatko edellytykset asianmukaisia erityisjohtajan tehtävän jatkamiseksi, ja perusteltava tällainen päätös osakkeenomistajille.
7. Jollei 1–6 kohdan säännöksistä muuta johdu, erityisjohtajan nimittäminen ei vaikuta unionin ja kansalliseen yhtiölakiin perustuviin osakkaiden ja omistajien oikeuksiin.
8. Erityisjohtajan nimitystä ei voida katsoa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2002/47/EY³⁶ tarkoitetuksi täytäntöönpanoon oikeuttavaksi tapahtumaksi tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 98/26/EY³⁷ tarkoitetuksi maksukyvyttömyysmenettelyksi.

25 artikla

Varhaisen asiaan puuttumisen toimenpiteiden ja erityisjohtajan nimityksen koordinointi konsernien osalta

1. Mikäli edellytykset vaatimusten asettamiselle emoyhtiönä toimivalle laitokselle, direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan nojalla konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvalla laitoksella tai jollekin sen tytäryhtiöistä tämän direktiivin 23 artiklan nojalla tai erityisjohtajan nimittämiselle niille tämän direktiivin 24 artiklan nojalla täyttyvät, toimivaltaisen viranomaisen, joka aikoo toteuttaa toimenpiteen mainittujen artiklojen mukaisesti, on ilmoitettava aikeestaan valvontakollegiossa muille asiaankuuluville toimivaltaisille viranomaisille ja EPV:lle.
2. Konsolidointiryhmän valvojan ja muiden asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten on harkittava, onko tarpeen toteuttaa toimenpiteitä 23 artiklan nojalla tai nimetä erityinen johtaja 24 artiklan nojalla muissa konserniyhtiöissä ja onko toteutettavien toimenpiteiden yhteensovittaminen suotavaa. Konsolidointiryhmän valvojan ja muiden asiaankuuluvien viranomaisten on harkittava, voitaisiinko jollain vaihtoehtoisella toimenpiteellä todennäköisemmin palauttaa ennalleen yksittäisten yhtiöiden elinkelpoisuus ja säilyttää koko konsernin taloudellinen vakaus. Mikäli useampi kuin yksi toimivaltainen viranomainen aikoo nimetä erityisjohtajan konsernin sidosyksiköille, viranomaisten on harkittava, olisiko aiheellisempaa nimittää sama henkilö kaikkien tarkastelun kohteena olevien yhtiöiden tai koko konsernin erityisjohtajaksi, jotta olisi helpompaa ratkaista, miten koko konsernin taloudellinen vakaus voidaan palauttaa.

Arvion on oltava muodoltaan konsolidointiryhmän valvojan ja muiden asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten yhteispäätös. Yhteispäätös on saatava aikaan viiden vuorokauden kuluessa 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen antopäivästä.

³⁶ EYVL L 168, 27.6.2002, s. 43.

³⁷ EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45.

Yhteispäätöksen on oltava perusteltu, ja se on esitettävä asiakirjassa, joka konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava emoyhtiölle tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvalla laitoksella.

3. EPV voi omasta aloitteestaan auttaa toimivaltaisia viranomaisia pääsemään sopimukseen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti.
4. Jollei yhteistä päätöstä tehdä viiden päivän kuluessa, konsolidointiryhmän valvoja ja tytäryhtiöiden valvonnasta vastuussa olevat toimivaltaiset viranomaiset voivat tehdä erillisiä päätöksiä.
5. Kunkin toimivaltaisen viranomaisen päätöksen on oltava perusteltu. Päätöksessä on otettava huomioon muiden toimivaltaisten viranomaisten viiden päivän määräajan kuluessa esittämät kannat ja varaukset sekä päätöksen mahdollinen vaikutus rahoitusvakauteen muissa jäsenvaltioissa. Konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava päätökset emoyhtiölle tai konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvalla laitoksella ja kussakin tapauksessa toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava päätös tytäryhtiöille.

Jos jokin asiaankuuluvista toimivaltaisista viranomaisista on saattanut asian viiden päivän määräaikaan mennessä EPV:n ratkaistavaksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, konsolidointiryhmän valvojan ja muiden toimivaltaisten viranomaisten on lykättävä päätöksiään, kunnes EPV on mahdollisesti tehnyt päätöksensä mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ja niiden on tehtävä päätöksensä EPV:n päätöksen mukaisesti. Viiden päivän määräaikaa pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV tekee päätöksensä viiden päivän kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun viiden päivän määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös.

6. Toimivaltaisten viranomaisten on kuultava EPV:tä ennen kuin ne tekevät omat päätöksensä 4 kohdan nojalla. Päätöksessä on otettava huomioon EPV:n lausunto ja selitettävä kaikki merkittävät poikkeamat kyseisestä lausunnosta.

IV OSASTO

KRIISINRATKAISU

I LUKU

TAVOITTEET, EDELLYTYKSET JA YLEISET PERIAATTEET

26 artikla

Kriisinratkaisutavoitteet

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia käyttäessään otettava huomioon kriisinratkaisun tavoitteet ja valittava ne välineet ja valtuudet, joiden avulla parhaiten voidaan saavuttaa kunkin yksittäistapauksen kannalta merkitykselliset tavoitteet.
2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisun tavoitteet ovat:
 - a) varmistaa kriittisten toimintojen jatkuvuus;
 - b) välttää merkittävien haittojen aiheutuminen rahoitusvakaudelle, muun muassa estämällä häiriöiden leviäminen ja ylläpitämällä markkinakuria;
 - c) suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen tukeen on mahdollisimman vähäistä;
 - d) välttää tarpeeton arvon tuhoutuminen ja pyrkiä mahdollisimman alhaisiin kriisinratkaisun kustannuksiin;
 - e) suojata direktiivin 94/19/EY soveltamisalaan kuuluvia tallettajia ja direktiivin 97/9/EY soveltamisalaan kuuluvia sijoittajia;
 - f) suojata asiakasvaroja ja asiakkaiden omaisuutta.
3. Jollei tämän direktiivin säännöksistä muuta johdu, kaikki kriisinratkaisutavoitteet ovat yhtä merkittäviä ja kriisinratkaisuviranomaisten on luotava niiden välille asianmukainen tasapaino kunkin yksittäistapauksen luonteen ja olosuhteiden mukaisesti.

Kriisinratkaisun edellytykset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat 1 artiklan a alakohdassa tarkoitettua laitosta koskevan kriisinratkaisutoimen ainoastaan, kun kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) toimivaltainen viranomainen tai kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu;
 - b) ottaen huomioon aika ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella ennakoida, että laitoksen kaatuminen on estettävissä asianmukaisessa määräajassa muulla toimella, esimerkiksi yksityisen sektorin toimella tai valvontatoimella, kuin kriisinratkaisutoimella;
 - c) kriisinratkaisutoimi on 3 kohdan mukaisesti yleisen edun kannalta välttämätön.
2. Edellä olevan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi laitoksen katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, jos siihen liittyy yksi tai useampi seuraavista olosuhteista:
 - a) laitos rikkoo tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella ennakoida lähitulevaisuudessa rikkovan toimiluvan voimassaolon jatkamiselle asetettuja pääomavaatimuksia siten, että toimivaltaisen viranomaisen olisi perusteltua peruuttaa lupa, koska laitos on kärsinyt tai todennäköisesti kärsii tappioita, joiden takia sen kaikki omat varat vähenevät olemattomiin tai merkittävästi;
 - b) laitoksen varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella ennakoida lähitulevaisuudessa olevat pienemmät kuin sen velat;
 - c) laitos ei kykene tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella ennakoida lähitulevaisuudessa olevan kykenemätön maksamaan velvoitteitaan eräpäivään mennessä;
 - d) laitos pyytää poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta kuitenkin tapauksia, joissa laitos rahoitusvakauden säilyttämiseksi pyytää
 - i) valtion takausta keskuspankkien tarjoamille maksuvalmiusjärjestelyille pankkien vakioehtojen mukaisesti (järjestelylle on asetettu täysi vakuus, jonka arvoa alennetaan sen laadun ja markkina-arvon perusteella, ja keskuspankki perii tuensaajalta sakkokorkoa); tai
 - ii) valtion takausta hiljattain liikkeeseen lasketuille veloille vakavan häiriön korjaamiseksi jäsenvaltion taloudessa.

Takaukset on kummassakin i) ja ii) alakohdassa mainitussa tapauksessa rajoitettava vakavaraisiin finanssilaitoksiin, ne eivät saa olla osa laajempaa tukipakettia, ne on hyväksyttävä valtiontukisääntöjen mukaisesti ja niitä saa käyttää enintään kolmen kuukauden ajan.

3. Edellä olevan 1 kohdan c alakohdan soveltamiseksi kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos sillä saavutetaan yksi tai useampi 26 artiklassa määritetty kriisinratkaisutavoite, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella laitoksen tai emoyhtiön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.
4. Valvonta- ja kriisinratkaisukäytäntöjen lähentämiseksi EPV antaa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeita, joiden avulla voidaan tulkita niitä erilaisia olosuhteita, joissa laitoksen katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan. EPV laatii nämä ohjeet viimeistään tämän direktiivin 115 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistettuna päivänä.
5. Ottaen soveltuvin osin huomioon EPV:n ohjeiden soveltamisesta saadun kokemuksen komissio hyväksyy 103 artiklan nojalla delegoituja säädöksiä, joiden tarkoituksena on tarkentaa olosuhteet, joissa laitoksen on katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan.

28 artikla

Kriisinratkaisun edellytykset finanssilaitoksille ja holdingyhtiöille

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimen 1 artiklan b alakohdassa tarkoitettulle finanssilaitokselle tai yritykselle, kun 27 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät sekä finanssilaitoksen tai yrityksen osalta että konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan emoyhtiönä toimivan laitoksen osalta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettulle yhtiölle, kun 27 artiklan 1 kohdan mukaiset edellytykset täyttyvät sekä 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettun yhtiön osalta että yhden tai useamman laitoksena toimivan tytäryhtiön osalta.
3. Jos monialan holdingyhtiön tytäryhtiönä toimivat laitokset ovat suoraan tai välillisesti välitason finanssiholdingyhtiön omistuksessa, jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernin kriisinratkaisuun tarkoitettut kriisinratkaisutoimet toteutetaan välitason finanssiholdingyhtiölle eikä monialan holdingyhtiölle.
4. Jollei 3 kohdan säännöksistä muuta johdu ja 1 kohdan säännöksistä poiketen kriisinratkaisuviranomaiset voivat huolimatta siitä, ettei 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettu yhtiö täytä 27 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, toteuttaa kriisinratkaisutoimen 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettulle yhtiölle, jos yksi tai useampi laitoksena toimivista tytäryhtiöistä täyttää 27 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetyt edellytykset ja jos toimi on tarpeen 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettulle yhtiölle, jotta yhden tai useamman tytäryhtiönä toimivan laitoksen tai koko konsernin kriisinratkaisusta voidaan huolehtia.

Kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset käyttäessään kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia toteuttavat kaikki asianmukaiset toimet sen takaamiseksi, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan seuraavia periaatteita noudattaen:
 - a) tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojat vastaavat tappioista osakkeenomistajien jälkeen tämän direktiivin nojalla määritellyn saataviensa ensisijaisuusjärjestyksen mukaisesti;
 - c) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen ylimmät johtajat vaihdetaan;
 - d) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen ylimmät johtajat vastaavat tappioista oikeassa suhteessa henkilökohtaiseen vastuuseensa, joka heillä on siviili- tai rikosoikeuden nojalla laitoksen kaatumisesta;
 - e) samaan luokkaan kuuluvia velkojia kohdellaan yhtäläisellä tavalla, jollei tässä direktiivissä muuten säädetä;
 - f) velkojille ei aiheudu suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos laitos olisi ajettu alas tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
2. Jos laitos on konserniyhtiö, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia tavalla, joka minimoi sidosyksiköille ja koko konsernille aiheutuvat vaikutukset sekä haitalliset vaikutukset rahoitusvakauteen unionissa ja erityisesti maissa, joissa konserni toimii.
3. Jäsenvaltioiden on kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia käyttäessään soveltuvin osin varmistettava, että unionin valtiontukikehystä noudatetaan.

II LUKU

ARVOSTUS

Ennalta tehtävä arvostus

1. Ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista ja erityisesti 31, 34, 36, 41, 42 ja 65 artiklan säännöksiä sovellettaessa on kriisinratkaisuviranomaisten varmistettava, että laitoksen varojen ja velkojen oikeudenmukaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuviranomaisesta, ja laitoksesta. Arvostukselle on saatava kriisinratkaisuviranomaisen hyväksyntä. Jos

riippumaton arvostus ei kiireellisissä olosuhteissa ole mahdollinen, laitoksen varojen ja velkojen arvostuksen voivat tehdä kriisinratkaisuviranomaiset.

2. Unionin valtiontukikehyksen soveltamista rajoittamatta edellä olevassa 1 kohdassa vaaditun arvostuksen on soveltuvin osin perustuttava varovaisiin ja realistisiin oletuksiin, mukaan lukien maksukyvyttömyysaste ja tappioiden laajuus, ja sen tavoitteena on oltava lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan laitoksen varojen ja velkojen markkina-arvon arvioiminen siten, että kaikki mahdolliset tappiot otetaan kriisinratkaisuvälineiden soveltamisessa huomioon. Jos tiettyjen varojen tai velkojen markkinat eivät kuitenkaan toimi asianmukaisesti, arvostuksessa voidaan ottaa huomioon kyseisten varojen tai velkojen pitkän aikavälin taloudellinen arvo. Arvostuksessa ei saa olettaa poikkeuksellista julkista tukea laitokselle riippumatta siitä, onko sitä tosiasiassa myönnetty.
3. Arvostusta on täydennettävä seuraavilla laitoksen kirjanpidosta saatavilla tiedoilla:
 - a) päivitetty tase ja selvitys laitoksen talous- ja rahoitustilanteesta;
 - b) esitys, jossa analysoidaan ja arvioidaan varojen arvo;
 - c) luettelo laitoksen kirjanpitoon merkityistä maksamattomista veloista sekä vastaavat luottotiedot ja luokka sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisessa saatavien ensisijaisuusjärjestyksessä;
 - d) luettelo varoista, joita laitos pitää hallussaan kolmansien osapuolen lukuun, joilla on omistusoikeus kyseisiin varoihin.
4. Arvostuksessa on ilmoitettava velkojen jaottelu luokkiin sen mukaan, mikä on niiden järjestys sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisessa saatavien ensisijaisuusluokituksessa, ja arvioitava kohtelu, jonka kunkin luokan saatavien voidaan ennakoida saavan likvidaatiomenettelyssä.
5. Jos kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa 3 ja 4 kohdan vaatimuksia, riippumattoman henkilön tai kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä arvostus 2 kohdan vaatimusten mukaisesti. Arvostus on katsottava alustavaksi, kunnes kriisinratkaisuviranomainen on tehnyt arvostuksen, jossa on noudatettu kaikkia tämän artiklan vaatimuksia. Tämä lopullinen arvostus voidaan tehdä erikseen tai yhdessä 66 artiklassa tarkoitetun arvostuksen kanssa.
6. Arvostuksen on oltava erottamaton osa päätöstä kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käyttämisestä. Arvostusta ei voida riitauttaa tuomioistuimessa erikseen vaan ainoastaan yhdessä päätöksen kanssa 78 artiklan säännösten mukaisesti.
7. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa tarkennetaan seuraavat perusteet tämän artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 66 artiklan soveltamiseksi:
 - a) missä olosuhteissa henkilö on riippumaton sekä kriisinratkaisuviranomaisesta että laitoksista, ja
 - b) missä olosuhteissa voidaan katsoa, ettei riippumattoman henkilön tekemä arviointi ole mahdollinen;

- c) mitä menetelmiä käytetään lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan laitoksen varojen ja velkojen markkina-arvon arvioimiseen;
- d) missä olosuhteissa voidaan katsoa, etteivät tiettyjen varojen tai velkojen markkinat toimi asianmukaisesti;
- e) mitä menetelmiä käytetään lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan laitoksen varojen ja velkojen pitkän aikavälin taloudellisen arvon arvioimiseen.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

III LUKU

KRIISINRATKAISUVÄLINEET

I JAKSO

YLEISET PERIAATTEET

31 artikla

Kriisinratkaisuvälineitä koskevat yleiset periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittavat valtuudet soveltaa kriisinratkaisutoimia laitokseen, finanssilaitokseen tai 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettuun yhtiöön, joka täyttää sovellettavat kriisinratkaisun edellytykset.
2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettut kriisinratkaisuvälineet ovat seuraavat:
 - a) liiketoiminnan myynti;
 - b) omaisuudenhoitoyhtiön käyttö;
 - c) varojen erottelu;
 - d) velkakirjojen arvon alaskirjaus.
3. Jollei 4 kohdasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa kriisinratkaisuvälineitä yksittäin tai yhdistelmänä.

4. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa varojen erottelua ainoastaan toisen kriisinratkaisuvälineen kanssa.
5. Kun sovelletaan 2 kohdan a, b tai c kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja kun siirretään osa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoista, oikeuksista tai veloista, laitoksen jäljelle jäävä osa on selvitettävä tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä määräajassa, jossa otetaan asianmukaisesti huomioon laitoksen mahdollinen tarve tarjota palveluja tai tukea 58 artiklan nojalla, jotta siirron saaja pystyy jatkamaan siirron yhteydessä hankkimiaan toimintoja tai palveluja.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansallista maksukyvyttömyyslainsäädäntöä, joka koskee velkojia vahingoittavien oikeustointen pätemättömyyttä tai peräytymistä, ei sovelleta sellaisiin varoihin, oikeuksiin tai velkoihin, jotka siirretään kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta toiseen yksikköön kriisinratkaisuvälinettä tai -valtuutta käyttämällä.
7. Jäsenvaltioita ei estetä antamasta kriisinratkaisuviranomaisille lisävaltuuksia, joita voidaan käyttää laitoksen täyttäessä kriisinratkaisun edellytykset, edellyttäen etteivät lisävaltuudet heikennä tehokasta konsernin kriisinratkaisua ja että ne ovat sopusoinnussa 26 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisutavoitteiden ja 29 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisua koskevien yleisten periaatteiden kanssa.

2 JAKSO

LIIKETOIMINNAN MYYNTI

32 artikla

Liiketoiminnan myynti

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö,
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikki tai tietyt varat, oikeudet taikka velat;
 - c) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikki tai jotkin varat, oikeudet ja velat minä tahansa yhdistelmänä.

Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettu siirto on toteutettava ilman kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajien tai minkään muun kolmannen osapuolen kuin ostajan suostumusta ja noudattamatta yhtiöoikeus- tai arvopaperilainsäädännössä asetettuja menettelyllisiä vaatimuksia, joita muussa tapauksessa sovellettaisiin.

2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettu siirto on tehtävä kaupallisin ehdoin olosuhteet huomioon ottaen ja unionin valtiontukikehyksen mukaisesti.
3. Jos siirretään osa laitoksen varoista, mahdollisen siirrosta saatavan tuoton on koiduttava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen hyödyksi.

Jos siirretään laitokset kaikki osakkeet tai muut omistusinstrumentit tai sen kaikki varat, oikeudet ja velat, mahdollisen siirrosta saatavan tuoton on koiduttava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajien hyödyksi, joilta on riisuttu niiden oikeudet.

Jäsenvaltioiden on laskettava tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tuotto siten, että siitä vähennetään kriisinratkaisuprosessin yhteydessä aiheutuneet hallinnolliset ja muut kustannukset, myös 92 artiklan nojalla tehdyistä rahoitusjärjestelyistä aiheutuneet kustannukset.
4. Kriisinratkaisuviranomaisten on toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet, jotta siirto voidaan tehdä tämän artiklan 2 kohdan mukaisesti kaupallisin ehdoin, jotka vastaavat 30 artiklan mukaisesti tehtyä oikeudenmukaista ja realistista arvostusta olosuhteet huomioon ottaen.
5. Myydessään liiketoimintaa kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää siirtovaltuutta useammin kuin kerran, jotta kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeita tai muita omistusinstrumentteja tai tapauksen mukaan varoja, oikeuksia tai velkoja voidaan siirtää lisää.
6. Liiketoiminnan myynnin jälkeen kriisinratkaisuviranomaiset voivat ostajan suostumuksella käyttää siirtovaltuuksia ostajalle siirrettyihin osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin tai tapauksen mukaan varoihin, oikeuksiin tai velkoihin, jotta omaisuutta voidaan siirtää takaisin kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen.
7. Ostajalla on oltava asianmukainen lupa suorittaa toiminnot tai palvelut, jotka se hankkii 1 kohdassa tarkoitetun siirron nojalla.
8. Direktiivin 2006/48/EY 19 artiklan 1 kohdasta poiketen tapauksissa, joissa osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirto liiketoiminnan myynnissä johtaisi direktiivin 2006/48/EY 19 artiklan 1 kohdassa mainitun kaltaisen määräosuuden hankkimiseen tai lisäämiseen, toimivaltaisten jäsenvaltioiden on tehtävä kyseisessä artiklassa vaadittu arviointi ajoissa, jotta liiketoiminnan myynti ei viivästy ja jotta kriisinratkaisutoimella saavutetaan asiaankuuluvat kriisinratkaisutavoitteet.
9. Liiketoiminnan myynnin nojalla tehtyihin siirtoihin, joissa siirretään osa mutta ei kaikki laitoksen varoista, oikeuksista tai veloista, on sovellettava V luvussa määriteltyjä omaisuuden osittaista siirtoa koskevia suojatoimia.
10. Direktiiveissä 2006/48/EY ja 2004/39/EY säädettyjen palvelujen tarjoamista toisessa jäsenvaltiossa koskevan oikeuden ja toiseen jäsenvaltioon sijoittautumista koskevan oikeuden käyttämiseksi ostajan katsotaan jatkavan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen toimintaa ja se voi käyttää edelleen mitä tahansa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, oikeuksien tai velkojen suhteen, mukaan luettuina oikeudet maksu- ja selvitysjärjestelmien jäsenyyteen ja järjestelmiin pääsyyn.

11. Kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajilla tai velkojilla ja muilla kolmansilla osapuolilla, joiden omaisuutta, oikeuksia tai velkoja ei ole siirretty, ei ole minkäänlaisia oikeuksia siirrettyihin varoihin, oikeuksiin tai velkoihin nähden eikä näihin liittyviä oikeuksia.

33 artikla

Liiketoiminnan myynti: menettelylliset vaatimukset

1. Jollei 3 kohdasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisen on liiketoimintaa myydessään markkinoitava laitos tai sen varat, oikeudet ja velat, jotka se aikoo siirtää, tai tehtävä järjestelyitä tällaista myyntiä varten. Yhdistellyt oikeudet, varat ja velat voidaan myydä erikseen.
2. Rajoittamatta unionin valtioneuvoston suositusta soveltamista soveltuvien osien on 1 kohdassa tarkoitettua myyntiä noudatettava seuraavia perusteita:
 - a) myynti tapahtuu mahdollisimman läpinäkyvästi ottaen huomioon olosuhteet ja erityisesti tarve säilyttää rahoitusvakaus;
 - b) myynti ei suosi eikä syrji ketään mahdollista ostajaa;
 - c) myyntiin ei liity minkäänlaista eturistiriitaa;
 - d) myynti ei tuota epäoikeudenmukaista etua mahdolliselle ostajalle;
 - e) myyntiä otetaan huomioon tarve toteuttaa kriisinratkaisutoimi nopeasti;
 - f) myyntiä pyritään mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan sen kohteena olevien varojen ja velkojen myyntihinta.

Tässä kohdassa vahvistetut periaatteet eivät estä kriisinratkaisuviranomaista etsimästä tietynkaltaisia mahdollisia ostajia.

Laitoksen myynnin julkistamista, jota tavanomaisesti edellytettäisiin direktiivin 2003/6/EY 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti, voidaan lykätä direktiivin 2003/6/EY 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat myydä liiketoimintaa noudattamatta 1 kohdassa vahvistettuja vaatimuksia, jos ne katsovat, että kyseisten vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentäisi yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista ja erityisesti jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaatumisesta aiheutuu merkittävä uhka rahoitusvakaudelle tai että se pahentaa tätä uhkaa; ja
 - b) myyntivaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentäisi liiketoiminnan myynnin tuloksellisuutta pyrittäessä poistamaan mainittu uhka tai saavuttamaan 26 artiklan 2 kohdan b alakohdassa määritelty kriisinratkaisutavoite.

4. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa tarkennetaan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetut merkittävän uhan aiheuttavat konkreettiset olosuhteet ja 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetut liiketoiminnan myynnin tuloksellisuuteen liittyvät tekijät.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

3 JAKSO

OMAISUUDENHOITOYHTIÖN KÄYTTÖ

34 artikla

OmaisuuDENhoitoyhtiön käyttö

1. OmaisuuDENhoitoyhtiön käyttämiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikki tai tietyt varat, oikeudet taikka velat sekä nämä varat, oikeudet ja velat minä tahansa yhdistelmänä omaisuudENhoitoyhtiölle ilman kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajien tai mahdollisen kolmannen osapuolen suostumusta ja noudattamatta yhtiöoikeus- tai arvopaperilainsäädännössä säädettyjä menettelyllisiä vaatimuksia, joita tavanomaisesti sovellettaisiin.
2. Lukuun ottamatta tapauksia, joissa 37 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamiseksi sovelletaan velkakirjojen arvon alaskirjausta, omaisuudENhoitoyhtiön käytön soveltamiseksi omaisuudENhoitoyhtiön on oltava oikeushenkilö, joka on kokonaan yhden tai useamman viranomaisen (joka voi olla myös kriisinratkaisuviranomainen) omistuksessa ja joka perustetaan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikkien tai joidenkin toimintojen jatkamista ja kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikkien tai joidenkin varojen ja velkojen hallussapitoa varten.

Velkakirjojen arvon alaskirjaus 37 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamiseksi ei saa vaikuttaa kriisinratkaisuviranomaisen kykyyn käyttää määräysvaltaa omaisuudENhoitoyhtiössä tarvittavissa määrin, jotta kriisinratkaisu voidaan toteuttaa ja kriisinratkaisutavoitteet saavuttaa.
3. Kriisinratkaisuviranomaisen on omaisuudENhoitoyhtiötä käyttäessään varmistettava, että omaisuudENhoitoyhtiölle siirrettyjen velkojen kokonaisarvo ei ylitä kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta siirrettyjen tai muista lähteistä peräisin olevien oikeuksien ja varojen kokonaisarvoa.
4. OmaisuuDENhoitoyhtiön käyttäessään kriisinratkaisuviranomainen voi siirtää mitä tahansa laitoksen varoja, oikeuksia ja velkoja, joiden siirron se katsoo aiheelliseksi yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi.

5. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat omaisuudenhoitoyhtiötä käyttäessään
- a) siirtää oikeuksia, varoja ja velkoja kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta omaisuudenhoitoyhtiöön useammin kuin kerran; ja
 - b) siirtää oikeudet, varat ja velat omaisuudenhoitoyhtiöstä takaisin kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen, edellyttäen että 6 kohdassa määritellyt ehdot täyttyvät.
 - c) siirtää oikeuksia, varoja ja velkoja omaisuudenhoitoyhtiöstä kolmannelle osapuolelle.
6. Kriisinratkaisuviranomaiset saavat siirtää oikeudet, varat ja velat omaisuudenhoitoyhtiöstä takaisin kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen vain, kun
- a) mahdollisuus siirtää takaisin tietyt oikeudet, varat tai velat mainitaan nimenomaisesti siinä instrumentissa, jonka nojalla 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettu siirto on tehty; tai
 - b) kyseiset tietyt oikeudet, varat tai velat eivät tosiasiallisesti kuulu niiden oikeuksien, varojen tai velkojen luokkiin, jotka on määritelty instrumentissa, jonka nojalla 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettu siirto on tehty, tai täytä tällaisille oikeuksille, varoille ja veloille asetettuja ehtoja.
- Kummassakin a ja b alakohdassa tarkoitettussa tapauksessa takaisinsiirto tehdään kyseisessä instrumentissa kyseistä tarkoitusta varten määritellyssä määräajassa ja mahdollisten muiden ehtojen mukaisesti.
7. Omaisuudenhoitoyhtiön käytön nojalla tehtyihin siirtoihin, joissa siirretään osa mutta ei kaikki laitoksen varoista, oikeuksista tai veloista, on sovellettava IV luvussa määritellyjä omaisuuden osittaista siirtoa koskevia suojatoimia.
8. Direktiiveissä 2006/48/EY ja 2004/39/EY säädettyjen palvelujen tarjoamista toisessa jäsenvaltiossa koskevan oikeuden ja toiseen jäsenvaltioon sijoittautumista koskevan oikeuden käyttämiseksi omaisuudenhoitoyhtiön katsotaan jatkavan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen toimintaa ja se voi käyttää edelleen mitä tahansa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, oikeuksien tai velkojen suhteen, mukaan luettuina oikeudet maksu- ja selvitysjärjestelmien jäsenyyteen ja järjestelmiin pääsyyn.
9. Kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajilla tai velkojilla ja muilla kolmansilla osapuolilla, joiden omaisuutta, oikeuksia tai velkoja ei ole siirretty omaisuudenhoitoyhtiöön, ei ole oikeuksia omaisuudenhoitoyhtiöön tai sen omaisuuteen nähden eikä näihin liittyviä oikeuksia.

OmaisuuDENhoitoyhtiön toiminta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että omaisuudenhoitoyhtiön toiminnassa noudatetaan seuraavia säännöksiä:
 - a) kriisinratkaisuviranomainen määrittelee omaisuudenhoitoyhtiön perustamisasiakirjojen sisällön;
 - b) kriisinratkaisuviranomainen nimittää omaisuudenhoitoyhtiön hallituksen, hyväksyy sen jäsenten palkat ja palkkiot sekä määrittelee asianmukaiset vastuualueet;
 - c) omaisuudenhoitoyhtiölle annetaan tapauksen mukaan toimilupa direktiivin 2006/48/EY tai direktiivin 2004/39/EY nojalla, ja sillä on oltava sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukainen toimilupa suorittaa toimintoja tai palveluja, jotka se hankkii tämän direktiivin 56 artiklassa tarkoitetun siirron yhteydessä;
 - d) omaisuudenhoitoyhtiö täyttää tapauksen mukaan direktiivissä 2006/48/EY, direktiivissä 2006/49/EY ja direktiivissä 2004/39/EY asetetut vaatimukset ja siihen sovelletaan mainituissa direktiiveissä säädettyä valvontaa.
2. Jollei unionin tai jäsenvaltioiden kilpailusääntöjen mukaisesti asetetuista rajoituksista muuta johdu, omaisuudenhoitoyhtiötä on johdettava pitäen silmällä sitä, että laitos, sen varat, oikeudet tai velat voidaan myydä yhdelle tai useammalle yksityiseltä sektorilta tulevalle ostajalle asianmukaisissa olosuhteissa ja 5 kohdassa määritellyssä määräajassa.
3. Kriisinratkaisuviranomaisen on lopetettava omaisuudenhoitoyhtiön toiminta, jos sitä koskee jokin seuraavista tilanteista:
 - a) omaisuudenhoitoyhtiö sulautuu toisen laitoksen kanssa;
 - b) kolmas osapuoli hankkii enemmistöosuuden omaisuudenhoitoyhtiön pääomasta;
 - c) muu henkilö ottaa vastuulleen kaikki tai lähes kaikki sen varat, oikeudet tai velat;
 - d) jäljempänä 5 tai 6 kohdassa täsmennetty määräaika päättyy.
4. Kun omaisuudenhoitoyhtiö tai sen varat taikka velat pyritään myymään, jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitos tai kyseiset varat taikka velat myydään avoimella ja läpinäkyvällä tavalla ja ettei myynti suosi eikä syrji ketään mahdollista ostajaa.

Myynti on toteutettava kaupallisin ehdoin olosuhteet huomioon ottaen ja unionin valtioneuvoston mukaisesti.

5. Jos mikään 3 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitetuista olosuhteista ei päde, kriisinratkaisuviranomaisen on lopetettava omaisuudenhoitoyhtiön toiminta kahden vuoden kuluttua päivästä, jona kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta on tehty viimeinen siirto omaisuudenhoitoyhtiötä käyttäen.
6. Kriisinratkaisuviranomainen voi pidentää 5 kohdassa tarkoitettua määräaikaa enintään kolmella yhden vuoden lisämääräajalla, kun
 - a) pidennyksellä todennäköisesti mahdollistetaan jokin 3 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitetuista olosuhteista; tai
 - b) pidennys on tarpeen keskeisten pankki- tai finanssipalvelujen jatkuvuuden takaamiseksi.
7. Kun omaisuudenhoitoyhtiön toiminta lopetetaan 3 kohdan c ja d alakohdassa mainituissa olosuhteissa, omaisuudenhoitoyhtiö ajetaan alas ja likvidoidaan.

Edellä olevassa 3 kohdassa tarkoitettua omaisuudenhoitoyhtiön lopettamisesta syntyneen mahdollisen tuoton on koiduttava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen hyödyksi.

Jäsenvaltiot voivat vähentää tuotosta kriisinratkaisuprosessin yhteydessä aiheutuneet hallinnolliset ja muut kustannukset.
8. Jos omaisuudenhoitoyhtiötä käytetään useamman kuin yhden laitoksen varojen ja velkojen siirtämiseen, 7 kohdassa tarkoitettu velvoite koskee kustakin laitoksesta siirrettyjen varojen ja velkojen likvidointia, ei itse omaisuudenhoitoyhtiötä.

4 JAKSO

VAROJEN EROTTELU

36 artikla

Varojen erottelu

1. Varojen erottelemiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varat, oikeudet tai velat erilliseen varainhoitoyhtiöön.
2. Varojen erottelun soveltamiseksi on erillisen varainhoitoyhtiön oltava oikeushenkilö, joka on kokonaan yhden tai useamman viranomaisen, joka voi olla myös kriisinratkaisuviranomainen, omistuksessa.
3. Kriisinratkaisuviranomaisen on nimitettävä varainhoitajia hoitamaan erilliseen varainhoitoyhtiöön siirrettyjä varoja, jotta niiden arvo voidaan maksimoida mahdollisen myynnin yhteydessä tai muussa tapauksessa varmistaa, että liiketoiminta ajetaan alas hyvässä järjestyksessä.

4. Kriisinratkaisuviranomaiset saavat käyttää 1 kohdassa määriteltyjä varainsiirtovaltuuksia vain, jos tilanne kyseisten varojen markkinoilla on sellainen, että finanssimarkkinoille voisi aiheutua haittaa kyseisten varojen likvidoinnista tavanomaisessa maksukyvyyttämenettelyssä.
5. Varojen erottelua soveltaessaan kriisinratkaisuviranomaisten on 30 artiklassa vahvistettujen periaatteiden ja unionin valtioneuvoston mukaisesti määriteltävä vastike, jota vastaan varoja siirretään erilliseen varainhoitoyhtiöön.
6. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat
 - a) siirtää varoja, oikeuksia tai velkoja kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta erilliseen varainhoitoyhtiöön useammin kuin kerran; siirtää varat, oikeudet tai velat takaisin erillisestä varainhoitoyhtiöstä kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen, edellyttäen että 7 kohdassa määritellyt ehdot täyttyvät.
7. Kriisinratkaisuviranomaiset saavat siirtää oikeudet, varat tai velat takaisin erillisestä varainhoitoyhtiöstä kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen vain, kun
 - a) mahdollisuus siirtää takaisin tietyt oikeudet, varat tai velat mainitaan nimenomaisesti siinä instrumentissa, jonka nojalla 6 kohdan a alakohdassa tarkoitettu siirto on tehty; tai
 - b) kyseiset tietyt oikeudet, varat tai velat eivät tosiasiallisesti kuulu niiden oikeuksien, varojen tai velkojen luokkiin, jotka on määritelty instrumentissa, jonka nojalla 6 kohdan a alakohdassa tarkoitettu siirto on tehty, tai täytä tällaisille oikeuksille, varoille ja veloille asetettuja ehtoja;

Kummassakin a ja b alakohdassa tarkoitettussa tapauksessa takaisinsiirto tehdään kyseisessä instrumentissa kyseistä tarkoitusta varten määritellyssä määräajassa ja mahdollisten muiden ehtojen mukaisesti.
8. Kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen ja erillisen varainhoitoyhtiön välillä tehtäviin siirtoihin on sovellettava tässä direktiivissä määriteltyjä omaisuuden osittaista siirtoa koskevia suojatoimia.
9. Kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajilla tai velkojilla ja muilla kolmansilla osapuolilla, joiden omaisuutta, oikeuksia tai velkoja ei ole siirretty erilliseen varainhoitoyhtiöön, ei ole oikeuksia erilliseen varainhoitoyhtiöön, sen omaisuuteen tai sen johtajiin nähden eikä näihin liittyviä oikeuksia.
10. Edellä olevan 3 kohdan mukaisesti nimitettyjen varainhoitajien tavoitteisiin ei liity minkäänlaista velvollisuutta tai vastuuta kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajiin nähden, eivätkä varainhoitajat ole osakkeenomistajille vastuussa toimista, jotka ne toteuttavat tai jättävät toteuttamatta osana tehtäviensä suorittamista tai väitettyä suorittamista, jollei toimien toteuttamiseen tai toteuttamatta jättämiseen liity kansallisessa lainsäädännössä tarkoitettua törkeää huolimattomuutta tai vakavaa väärinkäytöstä.
11. EPV laatii asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeita, joiden avulla voidaan edistää valvonta- ja kriisinratkaisukäytäntöjen lähentämistä

määrittämällä, milloin tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesta varojen tai velkojen likvidaatiosta voisi tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti aiheutua haittaa finanssimarkkinoille. EPV laatii nämä ohjeet viimeistään tämän direktiivin 115 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistettuna päivänä.

12. Ottaen soveltuvien osin huomioon EPV:n ohjeiden soveltamisesta saadun kokemuksen komissio hyväksyy 103 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joiden tarkoituksena on tarkentaa olosuhteet, joissa tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesta varojen tai velkojen likvidaatiosta voisi aiheutua haittaa finanssimarkkinoille.

5 JAKSO

VELKAKIRJOJEN ARVON ALASKIRJAUS

1 ALAJAKSO

VELKAKIRJOJEN ARVON ALASKIRJAUKSEN TAVOITE JA SOVELTAMISALA

37 artikla

Velkakirjojen arvon alaskirjaus

1. Velkakirjojen arvon alaskirjauksen toteuttamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on 56 artiklan 1 kohdan f–l alakohdassa määritellyt kriisinratkaisuvalltuudet.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa velkakirjojen arvon alaskirjausta joko
 - a) kriisinratkaisun edellytykset täyttävän laitoksen pääoman vahvistamiseen riittävässä määrin, jotta voidaan palauttaa laitoksen kyky noudattaa toimiluvan ehtoja ja suorittaa toiminnot, joita varten se on saanut toimiluvan direktiivin 2006/48/EY tai direktiivin 2004/39/EY nojalla; tai
 - b) omaisuudenhoitoyhtiöön siirrettävien saatavien tai velkainstrumenttien pääoman muuntamiseen omaksi pääomaksi tai vähentämiseen, jotta omaisuudenhoitoyhtiölle olisi tarjottavana pääomaa.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset kirjaavat velkakirjojen arvon alas 2 kohdan a alakohdassa mainittuun tarkoitukseen vain, jos kyseisen välineen ja 47 artiklassa vaaditun liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman mukaisesti toteutettujen toimenpiteiden avulla voidaan tosiasiallisesti sekä saavuttaa asiaankuuluvat kriisinratkaisutavoitteet että palauttaa laitoksen taloudellinen vakaus ja pitkän aikavälin elinkelpoisuus.

Jos ensimmäisessä alakohdassa vahvistettu edellytys ei täyty, jäsenvaltioiden on soveltuvin osin sovellettava jotain 31 artiklan 2 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettua kriisinratkaisuvälinettä ja tämän artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua velkakirjojen arvon alaskirjausta.

38 artikla

Velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisala

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velkakirjojen arvon alaskirjausta voidaan soveltaa laitoksen kaikkiin sellaisiin velkoihin, joita ei ole rajattu kyseisen välineen soveltamisalan ulkopuolelle 2 kohdan mukaisesti.
2. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa käyttää alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia seuraaviin velkoihin:
 - a) talletukset, jotka on taattu direktiivin 94/19/EY nojalla;
 - b) vakuudelliset velat;
 - c) velat, jotka aiheutuvat siitä, että laitoksen hallussa on asiakasvaroja tai asiakkaan rahaa, tai varainhoitosuhteesta laitoksen (varainhoitaja) ja toisen henkilön (edunsaaja) välillä;
 - d) velat, joiden alkuperäinen juoksuaika on vähemmän kuin yksi kuukausi;
 - e) velat, joiden edunsaajana on jokin seuraavista:
 - i) työntekijä kertyneen palkan, eläke-etuuden tai muun kiinteän palkkion osalta, lukuun ottamatta missä tahansa muodossa maksettuja muuttuvia palkkioita;
 - ii) kaupallinen velkoja, joka tarjoaa laitokselle sen jokapäiväisen toiminnan kannalta keskeisiä tavaroita ja palveluja, mukaan lukien IT-palvelut, yleishyödylliset palvelut sekä tilojen vuokraus, huolto ja ylläpito;
 - iii) vero- ja sosiaaliturvaviranomainen, edellyttäen että kyseiset velat ovat etuoikeutettuja sovellettavan maksukyvyyttömyyslainsäädännön nojalla.

Tämän kohdan a ja b alakohta ei estä kriisinratkaisuviranomaisia soveltamasta näitä valtuuksia tilanteen mukaan sellaisen velan, jonka vakuudeksi on annettu pantti tai kiinnitys, tai muun vakuudellisen velan siihen osaan, jota vakuutena käytettyjen varojen, pantin tai kiinnityksen taikka muun vakuuden arvo ei riitä kattamaan. Jäsenvaltiot voivat rajata neuvoston direktiivin 85/611/ETY³⁸ 22 artiklan 4 kohdassa

³⁸

Neuvoston direktiivi 85/611/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja

määritellyt katetut joukkovelkakirjalainat tämän säännöksen soveltamisalan ulkopuolelle.

Tämän 2 kohdan c alakohta ei estä kriisinratkaisuviranomaisia soveltuvin osin käyttämästä näitä valtuuksia siihen osaan talletuksesta, joka ylittää mainitussa direktiivissä määritellyn katon.

3. Kun kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat kirjaavat velkakirjojen arvon alas, ne voivat rajata alaskirjausta ja muuntamista koskevien valtuuksien soveltamisalan ulkopuolelle velat, jotka aiheutuvat johdannaisista, jotka eivät kuulu 2 kohdan d alakohdan soveltamisalaan, jos tällainen soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen on tarpeen tai tarkoituksenmukaista 26 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa määriteltyjen tavoitteiden saavuttamiseksi.
4. Siirretään komissiolle valta antaa 103 artiklan nojalla delegoituja säädöksiä, joissa tarkennetaan lähemmin
 - a) edellä olevan 2 kohdan d alakohdan kattamat erityiset velkaluokat;
 - b) sekä olosuhteet, joissa soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen on tarpeen tai tarkoituksenmukaista 26 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa määriteltyjen tavoitteiden saavuttamiseksi, ottaen huomioon
 - i) johdannaispositioiden sulkemisesta koko järjestelmälle aiheutuvat vaikutukset, jotta voidaan soveltaa velkakirjojen arvon alaskirjausta;
 - ii) keskusvastapuolen toiminnalle aiheutuvat vaikutukset siitä, että velkakirjojen arvon alaskirjausta sovelletaan velkoihin, jotka johtuvat keskusvastapuolen selvittämistä johdannaisista; ja
 - iii) vaikutukset, joita velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisesta johdannaisista johtuviin velkoihin aiheutuu kyseisten johdannaisten vastapuolten riskienhallinnalle.

hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2008/18/EY.

2 ALAJAKSO

HYVÄKSYTTÄVIÄ VELKOJA KOSKEVA VÄHIMMÄISVAATIMUS

39 artikla

Vähimmäisvaatimus veloista, joihin sovelletaan alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että laitoksilla on jatkuvasti riittävästi sellaisia omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja, joita ei lueta direktiivin 2006/48/EY V osaston 2 luvun 1 jaksossa tai direktiivin 2006/49/EY IV luvussa tarkoitetuiksi omiksi varoiksi ja joiden kokonaismäärä ilmaistaan prosentteina laitoksen kaikista veloista.
2. Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat velkainstrumentit ja lainat, joita ei lueta rajoituksenalaisiksi ensisijaisiksi omiksi varoiksi tai toissijaisiksi omiksi varoiksi, voidaan sisällyttää 1 kohdassa tarkoitettuun hyväksyttävien velkojen kokonaismäärään vain, jos ne täyttävät seuraavat edellytykset:
 - a) instrumentit on laskettu liikkeeseen, ja ne ovat kokonaan maksettuja;
 - b) mikään seuraavista ei ole ostanut instrumentteja:
 - i) laitos tai sen tytäryhtiöt;
 - ii) yritys, johon laitoksella on omistusyhteys, kun laitos pitää hallussaan suoraan tai välillisesti määräysvallan kautta vähintään 20:tä prosenttia yrityksen äänioikeuksista tai pääomasta;
 - c) laitos ei ole rahoittanut suoraan tai välillisesti instrumenttien ostoa;
 - d) instrumenteilla ei ole laitoksen kanssa samaan konserniin kuuluvan yhtiön antamaa vakuutta tai takausta;
 - e) instrumenttien alkuperäinen juoksuaika on vähintään yksi vuosi.
3. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettun kokonaismäärän vähimmäistaso määritetään seuraavien perusteiden mukaisesti:
 - a) tarve varmistaa, että laitoksen kriisi voidaan ratkaista soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä, tarvittaessa myös velkakirjojen arvon alaskirjausta, kriisinratkaisutavoitteiden mukaisesti;
 - b) tarve varmistaa, että laitoksella on tarvittaessa riittävästi hyväksyttäviä velkoja sen varmistamiseksi, että jos velkojen alaskirjausta sovellettaisiin, laitoksen rajoituksettomien ensisijaisten omien varojen suhde voitaisiin palauttaa tarvittavalle tasolle, jolla laitos nauttisi riittävästä markkinaluottamuksesta sekä kykenisi edelleenkin täyttämään toimiluvulle asetetut ehdot ja suorittamaan

toiminnot, joita varten sille on myönnetty toimilupa direktiivin 2006/48/EY tai direktiivin 2006/49/EY nojalla;

- c) laitoksen koko, liiketoimintamalli ja riskiprofiili;
 - d) se, missä määrin talletussuojajärjestelmästä voitaisiin rahoittaa kriisinratkaisua 99 artiklan mukaisesti;
 - e) se, missä määrin laitoksen kaatuminen vaikuttaisi haitallisesti rahoitusvakauteen, jos kriisi leviäisi muihin laitoksiin johtuen laitoksen keskinäisestä riippuvuudesta muiden laitosten tai finanssijärjestelmän kanssa.
4. Jollei 40 artiklan säännöksistä muuta johdu, laitosten on noudatettava tämän artiklan 2 kohdan vaatimuksia laitospohjaisesti.
- Jollei 40 artiklan säännöksistä muuta johdu, konserniin kuuluvien muiden yhtiöiden velkoja ei saa sisällyttää tämän artiklan 1 kohdassa vahvistettuun kokonaismäärään.
5. Kriisinratkaisuviranomaisten on vaadittava ja todennettava, että laitokset ylläpitävät 1 kohdassa säädettyä kokonaismäärää, ja tehtävä 4 kohdan nojalla mahdollisesti tehtävät päätökset kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisen ja ylläpitämisen yhteydessä.
6. Kriisinratkaisuviranomaisten on ilmoitettava EPV:lle vähimmäismäärästä, jonka ne ovat määrittäneet kullekin laitokselle lainkäyttöalueellaan. EPV raportoi komissiolle 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen täytäntöönpanosta viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2018. EPV raportoi komissiolle erityisesti siitä, onko vaatimuksen täytäntöönpanossa eroja kansallisella tasolla.
7. Komissio hyväksyy 103 artiklan nojalla delegoiduilla säädöksillä toimenpiteitä, joilla tarkennetaan 3 kohdan a–e alakohdan perusteet ja mahdolliset laitosten eri luokat ja niihin liittyvät prosenttivälit.

40 artikla

Vähimmäisvaatimuksen soveltaminen konserneihin

1. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat päättää soveltaa 39 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaista vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin pohjalta konserneihin, jotka kuuluvat konsolidoidun valvonnan piiriin, edellyttäen että seuraavat edellytykset täyttyvät:
- a) 39 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu prosenttimäärä lasketaan konsernin velkojen ja omien varojen konsolidoidun määrän perusteella;
 - b) 39 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut velkainstrumentit tai lainat laskee liikkeeseen emoyhtiö tai 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettu yhtiö;
 - c) emoyhtiö tai 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettu yhtiö jakaa riittävästi ja oikeasuhteisesti 39 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen velkainstrumenttien tai lainojen liikkeeseen laskemisella kootut varat luottojen muodossa tytäryhtiönä toimivien laitosten kesken;

- d) kunkin tytäryhtiönä toimivan laitoksen on täytettävä 39 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vähimmäisvaatimus. Poiketen siitä, mitä 39 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, emoyhtiön tai 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitetun yhtiön velat on kuitenkin sisällytettävä siihen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen kokonaismäärään, jota tytäryhtiön on ylläpidettävä 39 artiklan 1 kohdan nojalla;
- e) jos konsernitason kriisinratkaisuviranomainen tai tapauksen mukaan muu toimivaltainen viranomainen soveltaa velkakirjojen arvon alaskirjausta emoyhtiöön tai 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhtiöön, tytäryhtiöiden kriisinratkaisuviranomaisten on soveltuvin osin sovellettava velkakirjojen arvon alaskirjausta ensin velkoihin, joita tytäryhtiöillä on emoyhtiöön tai 1 artiklan c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhtiöön nähden, ja sen jälkeen tarvittaessa mahdollisiin muihin tytäryhtiön hyväksyttäviin velkoihin.
2. Edellä olevan 1 kohdassa tarkoitettua päätöstä tehdessään kriisinratkaisuviranomaisten on otettava huomioon konsernin toimintojen jäsentely ja erityisesti se, missä määrin rahoitusta, maksuvalmiutta ja riskiä hallinnoidaan keskitetysti.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä tämän artiklan 1 kohdan nojalla päätös vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta konsolidoinnin pohjalta laatiessaan ja ylläpitäessään kriisinratkaisusuunnitelmia tämän direktiivin 9 artiklan nojalla. Kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä päätös vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta direktiivin 2006/48/EY 125 ja 126 artiklan mukaisesti konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluihin konserneihin konsolidoinnin pohjalta tämän direktiivin 12 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

3 ALAJAKSO

VELKAKIRJOJEN ARVON ALASKIRJAUKSEN TÄYTÄNTÖÖNPANO

41 artikla

Velkakirjojen arvon alaskirjausmäärän arviointi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kirjatessaan velkakirjojen arvon alas kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat 30 artiklan vaatimusten mukaisen arvostuksen perusteella kokonaismäärän, jolla hyväksyttävien velkojen arvoa on vähennettävä tai muunnettava.
2. Kun kriisinratkaisuviranomaiset kirjaavat velkakirjojen arvon alas 37 artiklan 2 kohdan a alakohdan soveltamiseksi, tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa arvioinnissa on määritettävä määrä, jolla hyväksyttävien velkojen arvoa on vähennettävä kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen rajoituksettomien ensisijaisten omien varojen suhteen palauttamiseksi, sekä määrä, jonka kriisinratkaisuviranomainen katsoo tarpeelliseksi, jotta markkinoiden luottamus

laitokseen säilyisi riittävänä ja jotta laitos voisi edelleen täyttää toimilupaehdot ja jatkaa toimintoja, joihin sillä on toimilupa direktiivien 2006/48/EY ja 2004/39/EY nojalla.

3. Kriisinratkaisuviranomaisten on luotava järjestelyt sen varmistamiseksi, että arviointi ja arvostus perustuvat mahdollisimman ajantasaiseen ja kattavaan tietoon kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoista ja veloista, ja pidettävä niitä yllä.

42 artikla

Osakkeenomistajien kohtelu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velkakirjojen arvon alaskirjausta soveltaessaan kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat toisen tai kummankin seuraavista osakkeenomistajiin kohdistuvista toimenpiteistä:
 - a) olemassa olevien osakkeiden mitätöiminen;
 - b) 56 artiklan 1 kohdan h alakohdassa tarkoitettujen valtuuksien käyttäminen hyväksyttävien velkojen muuntamiseksi kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeiksi muuntokurssilla, joka merkittävästi laimentaa olemassa olevia osakkuuksia.
2. Osakkeenomistajiin on sovellettava edellä olevan 1 kohdan mukaisia toimenpiteitä, jos osakkeet on laskettu liikkeeseen tai luovutettu seuraavissa olosuhteissa:
 - a) muunnettaessa velkainstrumentteja osakkeiksi alkuperäisten velkainstrumenttien sopimusehtojen mukaisesti sellaisen tapahtuman toteutuessa, joka toteutui ennen tai samaan aikaan kuin kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että laitos täytti kriisinratkaisun edellytykset;
 - b) muunnettaessa kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja rajoituksettomiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluviksi instrumenteiksi 52 artiklan nojalla.
3. Harkitessaan, mikä 1 kohdassa tarkoitettu toimenpide on toteutettava, kriisinratkaisuviranomaisten on ennen velkakirjojen arvon alaskirjauksen käyttämistä otettava huomioon todennäköinen tappioiden määrä suhteessa varoihin sen varmistamiseksi, että toteutettava toimenpide on osakkeenomistajien osalta sopusoinnussa kyseisen pääoma-arvon vähennyksen kanssa, sekä 30 ja 31 artiklan mukaisesti tehty arvostus ja erityisesti todennäköisyys, että osakkeenomistajat olisivat saaneet varojaan takaisin, jos laitos olisi likvidoitu kyseisen arvostuksen perusteella.
4. Kriisinratkaisuviranomaisten kirjatessa velkakirjojen arvon alas sovelletaan 30 ja 31 artiklaa.
5. EPV laatii asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeita olosuhteista, joissa 1 kohdassa tarkoitettut yksittäiset toimenpiteet olisivat asianmukaisia ottaen huomioon tämän artiklan 2 kohdassa mainitut tekijät. EPV laatii nämä ohjeet

viimeistään tämän direktiivin 115 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistettuna päivänä.

6. Ottaen soveltuvin osin huomioon EPV:n ohjeiden soveltamisesta saadun kokemuksen komissio voi hyväksyä 103 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joiden tarkoituksena on täsmentää olosuhteet, joissa 1 kohdassa tarkoitetut yksittäiset toimenpiteet olisivat asianmukaisia ottaen huomioon tämän artiklan 2 kohdassa mainitut tekijät.

43 artikla

Saatavien ensisijaisuusjärjestys

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kirjatessaan velkakirjojen arvon alas kriisinratkaisuviranomaiset käyttävät alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia seuraavien vaatimusten mukaisesti:
 - a) rajoituksettomiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvat instrumentit alaskirjataan ensin suhteessa tappioihin ja niiden kapasiteettirajaan saakka ja kyseiset osakkeet mitätöidään 42 artiklan mukaisesti;
 - b) jos ja vain jos a alakohdan mukaisesti tehty alaskirjaus on vähemmän kuin kokonaismäärä, viranomaiset vähentävät nollaan sellaisiin rajoituksenalaisiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvien instrumenttien pääoman, jotka ovat velkoja, ja toissijaisiin omiin varoihin kuuluvien instrumenttien pääoman 2 alajakson mukaisesti;
 - c) jos ja vain jos a ja b alakohdan mukaisesti tehty velkojen kokonaisvähennys on vähemmän kuin kokonaismäärä, viranomaiset vähentävät rajoituksenalaisiin ensisijaisiin omiin varoihin ja toissijaisiin omiin varoihin kuulumattomien etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevien velkojen pääomaa tarvittavalla määrällä yhdessä a ja b alakohdassa tarkoitetun alaskirjauksen kanssa, jotta tulokseksi saadaan kokonaismäärä;
 - d) jos ja vain jos tämän kohdan a, b ja c alakohdan mukaisesti tehty velkojen kokonaisvähennys on vähemmän kuin kokonaismäärä, viranomaiset vähentävät jäljellä olevien, etuoikeutettuihin saataviin kuuluvien hyväksyttävien velkojen pääomaa tai niiden maksamatta jäänyttä määrää tarvittavalla määrällä 38 artiklan nojalla yhdessä tämän kohdan a, b ja c alakohdan mukaisen alaskirjauksen kanssa, jotta tulokseksi saadaan kokonaismäärä.
2. Käyttäessään alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia 1 kohdan c ja d alakohdan mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisten on osoitettava kokonaismäärässä edustettuina olevat tappiot yhtäläisesti ensisijaisuusjärjestyksessä samalla sijalla oleville veloille vähentämällä kyseisten velkojen pääomaa tai niiden maksamatta jäänyttä määrää samassa suhteessa niiden arvoon.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on vähennettävä instrumentin pääomaa tai muunnettava se 1 kohdan b tai c alakohdassa tarkoitettujen ehtojen mukaisesti ennen kuin ne käyttävät alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia 1 kohdan d alakohdassa

tarkoitettuihin velkoihin ja edellyttäen, että kyseiset ehdot eivät ole tulleet voimaan, kun laitos on laskenut liikkeeseen muita kuin 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja instrumentteja, joihin liittyy joko:

- a) ehtoja, joiden mukaan instrumentin pääomaa on vähennettävä laitoksen taloudelliseen tilanteeseen, vakavaraisuuteen tai omien varojen tasoon vaikuttavan tapahtuman toteutuessa, tai
 - b) ehtoja, joiden mukaan instrumentit on muunnettava osakkeiksi tai muiksi omistusunstrumenteiksi tällaisen tapahtuman toteutuessa.
4. Kun instrumentin pääomaa on vähennetty, mutta ei nollaan, 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetun kaltaisten ehtojen mukaisesti ennen velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamista tai 3 kohdan mukaisesti, kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia kyseisen pääoman jäljellä olevaan määrään 1 kohdan mukaisesti.

44 artikla

Johdannaiset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän artiklan säännöksiä noudatetaan, kun kriisinratkaisuviranomaiset käyttävät alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia johdannaisista aiheutuviin velkoihin.
2. Jos transaktioihin sovelletaan nettoutussopimusta, kriisinratkaisuviranomaisten on määritettävä kyseisistä transaktioista johtuva velka nettomääräisenä sopimuksen ehtojen mukaisesti.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on määritettävä johdannaisista aiheutuvien velkojen arvo soveltaen
 - a) asianmukaisia menetelmiä eri luokkiin kuuluvien johdannaisten arvon määrittämiseksi, mukaan lukien nettoutussopimusten alaiset transaktiot;
 - b) periaatteita asianmukaisen ajankohdan määrittämiseksi, jona johdannaisposition arvo olisi määritettävä.
4. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa täsmennetään 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetut menetelmät ja 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetut periaatteet, joita sovelletaan johdannaista aiheutuvien velkojen arvostukseen.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

45 artikla

Muuntokurssi velan muuntamiseksi pääomaksi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun velkoja järjestellään uudelleen käyttämällä 56 artiklan 1 kohdan h alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia muuntaa hyväksyttävät velat kantaosakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi, kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa erilaista muuntokurssia eri velkaluokkiin noudattaen toista tai kumpaakin tämän artiklan 2 ja 3 kohdassa esitetyistä periaatteista.
2. Muuntokurssilla on saatava kyseeseen tulevalle velkojalle asianmukainen korvaus tappiosta, joka alaskirjausta ja muuntamista koskevien valtuuksien käytöstä aiheutuu.
3. Etuoikeutettuihin velkoihin sovellettavan muuntokurssin on oltava korkeampi kuin etuoikeudeltaan huonommassa asemassa oleviin velkoihin sovellettava muuntokurssi, jos tämä on aiheellista etuoikeutettujen velkojen ensisijaisuusaseman huomioonottamiseksi likvidaatioissa sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisesti.
4. EPV laatii asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeita muuntokurssien määrittämisestä. EPV laatii nämä ohjeet viimeistään tämän direktiivin 115 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistettuna päivänä.

Ohjeissa on esitettävä erityisesti, kuinka kyseeseen tuleville velkojille voidaan suorittaa asianmukainen korvaus muuntokurssin avulla, sekä mitkä muuntokurssit voisivat olla aiheellisia etuoikeutettujen velkojen ensisijaisuusaseman huomioonottamiseksi sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisesti.

46 artikla

Velkakirjojen arvon alaskirjaukseen liitettävät elvytys- ja tervehdyttämistoimenpiteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisten käyttäessä velkakirjojen arvon alaskirjausta vahvistetaan järjestelyt, joilla kyseistä laitosta varten laaditaan ja toteutetaan liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelma 47 artiklan mukaisesti.
2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina järjestelyinä on muun muassa nimitettävä selvittäjä, minkä tavoitteena on 47 artiklassa edellytetyn liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman laatiminen ja toteuttaminen.

47 artikla

Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että [kuukauden] kuluessa siitä, kun velkakirjojen arvon alaskirjausta on 37 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti alettu soveltaa laitokseen, 46 artiklan nojalla nimitetty selvittäjä laatii ja toimittaa

kriisinratkaisuviranomaiselle, komissiolle ja EPV:lle liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman, joka täyttää tämän artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetyt vaatimukset. Siltä osin kuin sovelletaan unionin valtiontukikehystä jäsenvaltioiden on varmistettava, että kyseinen suunnitelma on yhteensopiva rakenneuudistussuunnitelman kanssa, joka laitoksen on toimitettava komissiolle unionin valtiontukikehysten mukaisesti.

2. Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmassa on esitettävä toimenpiteet, joilla on määrä palauttaa laitoksen tai sen liiketoimintalohkojen pitkän aikavälin elinkelpoisuus kohtuullisessa ajassa, joka ei kestoaltaan ylitä kahta vuotta. Toimenpiteiden on perustuttava realistisiin oletuksiin niistä talouden ja finanssimarkkinoiden olosuhteista, joissa laitos toimii.

Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmassa on otettava huomioon muun muassa finanssimarkkinoiden tilanne ja ennakoitu kehitys optimististen ja pessimististen oletusten perusteella. Stressitestauksessa olisi tarkasteltava useita skenaarioita, myös stressitekijöiden yhdistelmiä ja maailmantalouden taantumien pitkittymisskenaariota. Oletuksia on verrattava asianmukaisiin toimialakohtaisiin vertailuarvoihin.

3. Liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmassa on esitettävä seuraavat osatekijät:
 - a) yksityiskohtainen selvitys tekijöistä ja ongelmista, joiden vuoksi laitos kaatui tai todennäköisesti kaatuu, sekä näihin vaikeuksiin johtaneista olosuhteista;
 - b) kuvaus toimenpiteistä, joilla on tarkoitus palauttaa laitoksen pitkän aikavälin elinkelpoisuus;
 - c) kyseisten toimenpiteiden toteuttamisaikataulu.
4. Toimenpiteisiin, joilla on määrä palauttaa laitoksen pitkän aikavälin elinkelpoisuus, voivat kuulua
 - a) laitoksen toimintojen tervehdyttäminen;
 - b) luopuminen tappiollisista toiminnoista;
 - c) sellaisten toimintojen uudelleenjärjestely, jotka voidaan saattaa kilpailukykyisiksi;
 - d) omaisuususerien tai liiketoiminta-alueiden myynti.

5. Kriisinratkaisuviranomaisen on kuukauden kuluessa päivästä, jona liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelma on toimitettu, arvioitava, millä todennäköisyydellä suunnitelman toteuttaminen palauttaisi laitoksen pitkän aikavälin elinkelpoisuuden.

Jos kriisinratkaisuviranomainen vakuuttuu siitä, että suunnitelman avulla päästäisiin kyseiseen tavoitteeseen, sen on hyväksyttävä suunnitelma.

6. Jos kriisinratkaisuviranomainen ei vakuutu siitä, että suunnitelman avulla päästään tähän tavoitteeseen, kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava selvittäjälle

epäilyksistään ja vaadittava selvittäjää parantamaan suunnitelmaa siten, että epäilyt poistuvat.

7. Selvittäjän on kahden viikon kuluttua päivästä, jona se on vastaanottanut kyseisen ilmoituksen, toimitettava muutettu suunnitelma kriisinratkaisuviranomaiselle hyväksyttäväksi. Kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava muutettu suunnitelma ja ilmoitettava selvittäjälle viikon kuluessa, katsooko sen muutetun suunnitelman poistavan ilmoitetut epäilyt vai tarvitaanko muita muutoksia.
8. Selvittäjän on toteutettava tervehdyttämissuunnitelma sellaisena kuin kriisinratkaisuviranomainen on sen hyväksynyt ja raportoitava kriisinratkaisuviranomaiselle kuuden kuukauden välein suunnitelman toteuttamisen edistymisestä.
9. Selvittäjän on tarkistettava suunnitelmaa, jos se on tarpeen 2 kohdassa asetetun tavoitteen saavuttamiseksi, ja toimitettava mahdolliset tarkistukset kriisinratkaisuviranomaiselle hyväksyttäväksi.
10. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa määritellään tarkemmin
 - a) osatekijät, joita liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmassa olisi 3 kohdan mukaisesti käsiteltävä; ja
 - b) edellä olevassa 8 kohdassa edellytettyjen raporttien sisältö.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

4 ALAJAKSO

VELKAKIRJOJEN ARVON ALASKIRJAUS: LIITÄNNÄISMÄÄRÄYKSET

48 artikla

Velkakirjojen arvon alaskirjauksen voimaantulo

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää 56 artiklan 1 kohdan f–l alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia, pääoman tai maksamatta jääneen määrän vähentäminen, muuntaminen tai peruuttaminen tulee voimaan ja sitoo välittömästi kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta, kyseeseen tulevia velkoja ja osakkeenomistajia.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki 56 artiklan 1 kohdan f–l alakohdassa tarkoitettujen valtuuksien voimaantulon kannalta tarpeelliset hallintotoimet ja menettelyt toteutetaan, mukaan lukien

- a) kaikkien asiaa koskevien rekistereiden muuttaminen;
 - b) osakkeiden tai velkainstrumenttien poistaminen pörssilistalta tai kaupankäynnistä;
 - c) uusien osakkeiden listaus tai kaupankäynnin kohteeksi ottaminen.
3. Kun kriisinratkaisuviranomainen vähentää nollaan velan pääoman tai maksamatta jääneen määrän 56 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia käyttäen, kyseinen velka ja kaikki siitä johtuvat velvoitteet tai saatavat, jotka eivät ole kertyneet valtuuksien käytön ajankohtaan mennessä, katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa, eivätkä ne ole osoitettavissa suoritettaviksi missään myöhemmissä menettelyissä, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta tai sen seuraajalaitosta mahdollisessa myöhemmässä likvidaatiossa.
4. Kun kriisinratkaisuviranomainen vähentää ainoastaan osittain velan pääomaa tai maksamatta jäänyttä määrää 56 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia käyttäen,
- a) se määrä, joka velasta on vähennetty, on katsottava suoritetuksi;
 - b) instrumenttia tai sopimusta, johon alkuperäinen velka perustuu, on sovellettava edelleen jäljellä olevaan velan pääoman määrään tai maksamatta jääneeseen määrään, paitsi että kertyneen koron määrää voidaan muuttaa velan pääoman vähenemisen huomioon ottamiseksi ja että muita ehtoja voidaan muuttaa kriisinratkaisuviranomaisen päätöksellä 56 artiklan 1 kohdan m kohdassa mainittuja valtuuksia käyttäen.

49 artikla

Velkakirjojen arvon alaskirjausta koskevien menettelyllisten esteiden poistaminen

1. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa vaadittava laitoksia ylläpitämään aina riittävää määrää osakepääomaa siten, että tapauksessa, jossa kriisinratkaisuviranomainen käyttäisi 56 artiklan 1 kohdan f, g ja h alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia laitoksen tai sen tytäryhtiöiden suhteen, laitos voisi laskea liikkeeseen riittävän määrän uusia osakkeita tai omistusinstrumentteja sen varmistamiseksi, että velat voidaan muuntaa kantaosakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi tehokkaalla tavalla.
2. Kriisinratkaisuviranomaisten on arvioitava, onko tietylle laitokselle aiheellista asettaa kyseistä laitosta koskevan kriisinratkaisusuunnitelman laatimisen ja ylläpitämisen yhteydessä 1 kohdassa säädetty vaatimus, erityisesti kun otetaan huomioon kyseisessä suunnitelmassa kaavaillut kriisinratkaisutoimet. Jos kriisinratkaisusuunnitelma sisältää mahdollisuuden käyttää velkakirjojen arvon alaskirjausta, viranomaisten on todennettava, että osakepääoma riittää kattamaan 41 artiklassa tarkoitetun enimmäismäärän.
3. Jäsenvaltioiden on vaadittava laitoksia varmistamaan, ettei velkojen muuntamiselle kantaosakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi ole menettelyllisiä esteitä laitosten rahastosäännöissä tai yhtiöjärjestyksessä, mukaan luettuina osakkeenomistajien

merkintätuoikeus tai vaatimus osakkeenomistajien suostumuksesta pääoman korottamiseksi.

4. Tämän artiklan säännökset eivät rajoita tämän direktiivin VIII osastossa mainittujen direktiiveihin 77/91/ETY, 82/891/ETY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EU tehtävien muutosten soveltamista.

50 artikla

Velkakirjojen arvon alaskirjauksen tunnustaminen sopimuksissa

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava laitoksia sisällyttämään sopimusmääräyksiin, joita sovelletaan jäsenvaltioiden ulkopuolisen lainkäyttöalueen lainsäädännön alaiseen hyväksyttävään velkaan, rajoituksenalaisten ensisijaisten omien varojen instrumenttiin tai toissijaisten omien varojen instrumenttiin, erityinen ehto, jonka mukaan velkoja tai velkasopimuksen osapuoli tunnustaa, että velkaan voidaan soveltaa alaskirjausta tai muuntamista koskevia valtuuksia, sekä sitoutuu hyväksymään pääoman tai maksamatta jääneen määrän mahdollisen vähentämisen, muuntamisen tai peruuttamisen, joka seuraa, jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää kyseisiä valtuuksia.
2. Jos laitos ei sisällytä 1 kohdassa tarkoitettua ehtoa sopimusehtoihin, joita velkaan sovelletaan, se ei estä kriisinratkaisuviranomaista käyttämästä alaskirjausta ja muuntamista koskevia valtuuksia kyseiseen velkaan.
3. Komissio voi 103 artiklan nojalla annettujen delegoitujen säädösten nojalla hyväksyä toimenpiteitä, joilla määritellään tarkemmin tämän artiklan 1 kohdassa vaaditun ehdon sisältö.

IV luku

Pääomainstrumenttien alaskirjaus

51 artikla

Pääomainstrumenttien alaskirjausta koskeva vaatimus

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että ennen mahdollisen kriisinratkaisutoimen toteuttamista kriisinratkaisuviranomaiset käyttävät alaskirjausta koskevia valtuuksia 52 artiklan säännösten mukaisesti ja viipymättä laitoksen liikkeeseen laskemiin kyseeseen tuleviin pääomainstrumentteihin, jos kyseessä on yksi tai useampi seuraavista tapauksista
 - a) asiaankuuluva viranomainen toteaa, että laitos täyttää kriisinratkaisun edellytykset;

- b) asiaankuuluva viranomainen toteaa, että jollei kyseeseen tuleviin pääomainstrumentteihin käytetä kyseisiä valtuuksia, laitos ei ole enää elinkelpoinen;
 - c) jäsenvaltiossa on tehty päätös myöntää poikkeuksellista julkista tukea laitokselle tai emoyhtiölle ja asiaankuuluva viranomainen toteaa, ettei laitos olisi enää elinkelpoinen ilman kyseistä tukea;
 - d) kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on hyväksytty omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi erillisen yrityksen ja konsolidointiryhmän tasolla tai konsolidointiryhmän tasolla, ja konsolidointiryhmän valvojan jäsenvaltion asiaankuuluva viranomainen toteaa, ettei konsolidointiryhmä ei olisi enää elinkelpoinen, jollei kyseisiin instrumentteihin käytetä alaskirjausta koskevia valtuuksia.
2. Jos asiaankuuluva viranomainen tekee 1 kohdassa tarkoitetun toteamuksen, sen on viipymättä ilmoitettava tästä sille kriisinratkaisuviranomaiselle, joka vastaa kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta, jos se on muu kuin kyseinen asiaankuuluva viranomainen.
3. Ennen kuin laitoksesta, joka laskee liikkeeseen sellaisia kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja, jotka on hyväksytty omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi erillisen yrityksen ja konsolidointiryhmän tasolla, tehdään tämän artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettu toteamus, asiaankuuluvan viranomaisen on noudatettava 52 artiklassa vahvistettuja ilmoitus- ja kuulemisvaatimuksia.
4. Kriisinratkaisuviranomaisten on noudatettava 1 kohdassa esitettyä vaatimusta riippumatta siitä, soveltavatko ne myös kriisinratkaisuvälinettä tai käyttävätkö ne muita kriisinratkaisuvaltuuksia kyseiseen laitokseen.

52 artikla

Pääomainstrumenttien alaskirjaukseen sovellettavat säännökset

1. Noudattaessaan 51 artiklan vaatimusta kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava alaskirjausta koskevia vaatimuksia siten, että saadaan seuraavat tulokset:
- a) rajoituksettomiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvat instrumentit kirjataan ensin alas suhteessa tappioihin niiden kapasiteettirajaan saakka;
 - b) kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien pääoma vähennetään nollaan;
 - c) kyseisen pääoman vähennys nollaan on pysyvä;
 - d) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin haltijalle ei jää vastuita kyseisen instrumentin nojalla tai sen yhteydessä lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä vastuita sekä vahingonkorvausvastuuta, johon alaskirjausta koskevien valtuuksien käytön tuomioistuINVALVONTA voi johtaa;

- e) kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien haltijoille ei makseta korvausta muuten kuin 4 kohdan mukaisesti.

Edellä oleva d alakohta ei estä rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvien instrumenttien tarjoamista kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien haltijalle 2 kohdan mukaisesti.

2. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien käytön yhteydessä velvoittaa laitokset laskemaan liikkeeseen rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvia instrumentteja sellaisten kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien haltijoille, jotka alaskirjataan tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti, edellyttäen että seuraavat ehdot täyttyvät:
 - a) kyseiset rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvat instrumentit laskee liikkeeseen 1 kohdassa tarkoitettu laitos tai sen emoyhtiö;
 - b) kyseiset rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvat instrumentit lasketaan liikkeeseen ennen kuin kyseinen laitos laskee liikkeeseen osakkeita tai omistusinstrumentteja, jotta valtio tai julkisyhteisö lisäisi laitoksen omia varoja;
 - c) kyseiset rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvat instrumentit myönnetään ja siirretään viipymättä alaskirjausta koskevien valtuuksien käytön jälkeen;
 - d) muuntokurssi, jonka perusteella kutakin kyseeseen tulevaa pääomainstrumenttia kohti tarjottavien rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvien instrumenttien lukumäärä määritetään, vastaa 45 artiklan mukaisia periaatteita ja mahdollisia EPV:n 45 artiklan 5 kohdan nojalla laatimia ohjeita.
3. Rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvien instrumenttien tarjoamiseksi 2 kohdan mukaisesti kriisinratkaisuviranomaiset voivat velvoittaa laitokset ylläpitämään jatkuvasti tarvittavaa ennakkolupaa laskea liikkeeseen tarvittava määrä rajoituksettomien ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvia instrumentteja.
4. Jos laitos täyttää kriisinratkaisun edellytykset ja kriisinratkaisuviranomainen päättää soveltaa siihen kriisinratkaisuvälinettä, kriisinratkaisuviranomaisen on ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista noudatettava 51 artiklan 1 kohdassa esitettyä vaatimusta.
5. Jäsenvaltioiden on vaadittava laitoksia varmistamaan, että kun kriisinratkaisuviranomaiset käyttävät alaskirjausta koskevia valtuuksia 51 artiklan 1 kohdan mukaisesti, se ei tarkoita maksukyvyttömyystapahtumaa tai luottovastuutapahtumaa asianomaisten pääomainstrumenttien ehtojen mukaan.
6. Jotta voidaan varmistaa 5 kohdan yhdenmukainen soveltaminen, EPV ja EAMV laativat yhdessä teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa kyseisen kohdan soveltamiseksi täsmennetään 'luottovastuutapahtuman' määritelmä.

EPV ja EAMV toimittavat teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

53 artikla

Sopimuspohjainen pääomainstrumenttien alaskirjaus tai muuntaminen

Jos sopimusehdot tulevat voimaan viranomaisen tehdessä 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun toteamuksen, 51 artiklan 1 kohdan vaatimusta ei sovelleta kyseeseen tuleviin pääomainstrumentteihin, jos niiden ehdot täyttävät seuraavat edellytykset:

- a) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin sopimusehtojen mukaan instrumentin pääoma vähennetään nolnaan tai instrumentti muunnetaan yhdeksi tai useammaksi rajoituksettomiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvaksi instrumentiksi automaattisesti, kun asiaankuuluva viranomainen tekee toteamuksen 51 artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- b) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin pääoman vähentäminen tai kyseeseen tulevan pääomainstrumentin muuntaminen yhdeksi tai useammaksi rajoituksettomiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvaksi instrumentiksi täyttää 52 artiklan 1 kohdassa mukaiset edellytykset;
- c) jos instrumentti kyseeseen tulevan pääomainstrumentin ehtojen mukaan muunnetaan yhdeksi tai useammaksi rajoituksettomiin ensisijaisiin omiin varoihin kuuluvaksi instrumentiksi, muuntokurssi vahvistetaan kyseisten ehtojen mukaisesti ja se vastaa 45 artiklan mukaisia periaatteita ja mahdollisia EPV:n 45 artiklan 5 kohdan nojalla laatimia ohjeita.

54 artikla

Toteamuksista vastaavat viranomaiset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista toteamuksista vastaavat viranomaiset ovat tässä artikkelissa mainitut viranomaiset.
2. Jos kyseeseen tulevat pääomainstrumentit hyväksytään omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi erillisen yrityksen tasolla direktiivin 2006/48/EY 52 artiklan mukaisesti, tämän direktiivin 51 artiklan 1 kohdassa mainitun toteamuksen tekemisestä vastaava viranomainen on sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen tai kriisinratkaisuviranomainen, jossa laitos on saanut toimiluvan direktiivin 2006/48/EY II osaston mukaisesti.
3. Jos kyseeseen tulevat pääomainstrumentit laskee liikkeeseen tytäryhtiönä toimiva laitos ja ne hyväksytään omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi erillisen yrityksen ja konsolidointiryhmän tasolla, 53 artiklan kohdassa mainittujen toteamusten tekemisestä vastaavat viranomaiset ovat seuraavat:

- a) sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen tai kriisinratkaisuviranomainen, johon kyseiset instrumentit liikkeeseen laskenut laitos on sijoittautunut direktiivin 2006/48/EY II osaston mukaisesti, vastaa tämän direktiivin 51 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettujen määritysten tekemisestä;
- b) konsolidointiryhmän valvojan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen tai kriisinratkaisuviranomainen tai alakonsolidoinnin toteuttava toimivaltainen viranomainen vastaa 51 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettua toteamuksen tekemisestä.

55 artikla

Konsolidoitu soveltaminen: toteamusmenettely

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ennen 51 artiklan 1 kohdan a, b, c tai d alakohdassa tarkoitettua toteamuksen tekemistä laitoksesta, joka laskee liikkeeseen kyseeseen tulevat pääomainstrumentit, jotka hyväksytään omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi erillisen yrityksen ja konsolidointiryhmän tasolla, asiaankuuluvat viranomaiset noudattavat seuraavia vaatimuksia:
 - a) asiaankuuluvan viranomaisen, joka harkitsee, onko tehtävä 51 artiklan 1 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitettu toteamus, on ilmoitettava asiasta viipymättä konsolidointiryhmän valvojalle;
 - b) asiaankuuluvan viranomaisen, joka harkitsee, onko tehtävä 51 artiklan 1 kohdan a, b, c tai d alakohdassa tarkoitettu toteamus, on ilmoitettava asiasta viipymättä kustakin sellaisesta laitoksesta vastaavalle toimivaltaiselle viranomaiselle, joka on laskenut liikkeeseen kyseeseen tulevat pääomainstrumentit, joihin alaskirjausta koskevia valtuuksia on sovellettava siinä tapauksessa, että kyseinen toteamus tehdään.
2. Asiaankuuluvan viranomaisen on liitettävä 1 kohdan mukaisesti tehtävään ilmoitukseen selvitys syistä, miksi se harkitsee kyseessä olevan toteamuksen tekemistä.
3. Jos ilmoitus on tehty 1 kohdan nojalla, asiaankuuluvan viranomaisen on niitä viranomaisia kuullen, joille ilmoitus on annettu, arvioitava seuraavat seikat:
 - a) onko 51 artiklan 1 kohdan mukaiselle alaskirjausta koskevien valtuuksien käytölle vaihtoehtoa;
 - b) jos tällainen vaihtoehto on, onko se toteutuskelpoinen;
 - c) jos tällaista vaihtoehto on helposti sovellettavissa, voidaanko sen avulla tosiasiallisesti puuttua kohtuullisessa ajassa olosuhteisiin, jotka edellyttäisivät muutoin 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua toteamuksen tekemistä.
4. Tämän artiklan 3 kohdan soveltamiseksi vaihtoehtojilla tarkoitetaan tämän direktiivin 23 artiklassa tarkoitettuja varhaisen puuttumisen toimenpiteitä, direktiivin

2006/48/EY 136 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä taikka varojen tai pääoman siirtoa emoyhtiöltä.

5. Jos asiaankuuluva viranomainen ja toimivaltaiset viranomaiset arvioivat 3 kohdan soveltamiseksi, että yksi tai useampi vaihtoehto on käytettävissä ja helposti sovellettavissa ja että sillä päästäisiin mainitun kohdan c alakohdassa tarkoitettuihin tukoksiin, niiden on varmistettava, että kyseisiä vaihtoehtoisia toimenpiteitä sovelletaan.
6. Jos asiaankuuluva viranomainen ja toimivaltaiset viranomaiset arvioivat tämän artiklan 3 kohdan soveltamiseksi, ettei ole käytettävissä vaihtoehtoja, joilla päästäisiin mainitun kohdan c alakohdassa tarkoitettuihin tukoksiin, asiaankuuluvan viranomaisen on päätettävä, onko sen harkitsema 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu toteamus aiheellista tehdä.
7. Kriisinratkaisuviranomaisten on noudatettava 1–6 kohdan vaatimuksia viipymättä ottaen asianmukaisesti huomioon olosuhteiden kiireellisyys.

V luku

Kriisinratkaisuvaltuudet

56 artikla

Yleiset valtuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on kaikki tarvittavat valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä. Kriisinratkaisuviranomaisten on erityisesti voitava käyttää yksittäin tai yhdistelmänä valtuuksia
 - a) vaatia ketä tahansa henkilöä antamaan kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tiedot, joita se tarvitsee kriisinratkaisutoimesta päättämiseksi ja sen valmistelemiseksi, mukaan lukien päivitykset ja täydennykset kriisinratkaisusuunnitelmissa annettuihin tietoihin;
 - b) ottaa kriisinratkaisun kohteena oleva laitos määräysvaltaansa ja käyttää kaikkia laitoksen osakkeenomistajille tai omistajille annettuja oikeuksia;
 - c) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseenlaskemia osakkeita ja muita omistusinstrumentteja;
 - d) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseenlaskemia velkainstrumentteja;
 - e) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tietyt oikeudet, varat ja velat toiselle henkilölle;

- f) alaskirjata 51 artiklassa tarkoitetut instrumentit tai muuntaa ne kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tai kriisinratkaisun kohteena olevan asianomaisen emoyhtiönä toimivan laitoksen osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi;
- g) vähentää, myös nollaan, kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen hyväksyttävien velkojen pääoma tai maksamatta jäänyt määrä;
- h) muuntaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen hyväksyttävät velat kyseisen laitoksen, asianomaisen emoyhtiönä toimivan laitoksen tai sellaisen omaisuudenhoitoyhtiön kantaosakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi, johon laitoksen varat, oikeudet tai velat siirretään;
- i) peruuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseenlaskemia velkainstrumentteja;
- j) mitätöidä kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeita ja muita omistusinstrumentteja;
- k) vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta laskemaan liikkeeseen uusia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja taikka muita pääomainstrumentteja, mukaan lukien etuoikeutetut osakkeet ja ehdolliset vaihtokelpoiset instrumentit;
- l) vaatia sellaisten velkainstrumenttien muuntamista, joihin sisältyy sopimuksellinen ehto muuntamisesta 51 artiklassa mainituissa olosuhteissa;
- m) muuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseenlaskemien velkainstrumenttien maturiteettia tai tällaisista instrumenteista maksettavan koron määrää, myös keskeyttämällä maksaminen tilapäisesti;
- n) erottaa tai vaihtaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen ylin johto.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimet sen varmistamiseksi, ettei kriisinratkaisuviranomaisiin sovelleta kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttämisen yhteydessä mitään seuraavista vaatimuksista, joita niihin tavanomaisesti sovellettaisiin kansallisen lainsäädännön tai sopimuksen nojalla taikka muulla perusteella:

- a) vaatimus hyväksynnän tai suostumuksen saamisesta julkis- tai yksityisoikeudellisilta henkilöiltä, mukaan luettuina kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat tai velkojat;
- b) menettelylliset vaatimukset mille tahansa henkilölle ilmoittamisesta.

Jäsenvaltioiden on erityisesti varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää niille tämän artiklan nojalla annettuja valtuuksia riippumatta siitä, millaisia rajoituksia tai suostumusvaatimuksia kyseisten rahoitusvälineiden, oikeuksien, varojen ja velkojen siirtoon voitaisiin muuten soveltaa.

Tämän kohdan b alakohta ei rajoita 75 artiklan vaatimusten eikä mahdollisten unionin valtiontukikehyksen mukaisten ilmoitusvaatimusten soveltamista.

Siirtovaltuuksien liitännäisvaltuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on siirtovaltuuksia käyttäessään valtuudet
 - a) huolehtia siitä, että siirto tapahtuu ilman, että siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, varoihin tai velkoihin liittyy mitään niihin vaikuttavaa velvollisuutta tai vastuuta;
 - b) poistaa oikeudet hankkia uusia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;
 - c) keskeyttää rahoitusinstrumenttien ottaminen kaupankäynnin kohteeksi 2004/39/EY 4 artiklan 14 kohdassa määritellyllä säännellyllä markkinalla tai viralliselle listalle direktiivin 2001/34/EY mukaisesti;
 - d) huolehtia siitä, että vastaanottajaa kohdellaan kuin se olisi kriisinratkaisun kohteena oleva laitos kaikkien kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velvoitteiden, sopimusten tai järjestelyjen taikka sen toteuttamien toimien osalta;
 - e) vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta ja vastaanottajaa vaihtamaan keskenään tietoja ja antamaan toisilleen apua;
 - f) peruuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan luottolaitoksen tekemän sopimuksen ehdot tai muuttaa niitä taikka korvata luottolaitos siirron saavalla yhtiöllä;
 - g) panna täytäntöön tytäryhtiön tekemät sopimukset, joihin perustuvien velvoitteiden takaamisesta tai muunlaisesta tukemisesta vastaa emoyhtiö, riippumatta mahdollisesta sopimus pohjaisesta oikeudesta purkaa, likvidoida tai nopeuttaa tällaisia sopimuksia pelkästään emoyhtiön maksukyvyttömyyden tai taloudellisen tilan perusteella, jos tällainen takuu tai muu tuki sekä kaikki asiaan liittyvät varat tai velat on siirretty vastaanottajalle ja jos se on ottanut ne vastattaviksi taikka jos kriisinratkaisuviranomainen antaa jollain muulla tavalla riittävän suojan tällaisille velvoitteille.
2. Kriisinratkaisuviranomaiset saavat käyttää 1 kohdan a–g alakohdassa määriteltyjä valtuuksia vain, kun viranomainen katsoo tämän aiheelliseksi, jotta voidaan auttaa varmistamaan kriisinratkaisutoimen tehokkuus tai saavuttamaan yksi tai useampi kriisinratkaisutavoite.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on siirtovaltuuksia tai velkojen alaskirjausvaltuuksia käyttäessään valtuudet määrätä tarvittavista jatkuvuusjärjestelyistä sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi on tehokas ja että vastaanottaja voi harjoittaa siirrettyä liiketoimintaa. Näihin jatkuvuusjärjestelyihin kuuluvat erityisesti
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tekemien sopimusten jatkaminen siten, että vastaanottaja ottaa vastattavakseen kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen oikeudet ja velat, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin,

oikeuksiin, varoihin tai velkoihin, ja korvaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen (nimenomaisesti tai hiljaisesti) kaikissa asianomaisissa sopimusasiakirjoissa;

- b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen korvaaminen vastaanottajalla kaikissa oikeudellisissa menettelyissä, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, varoihin tai velkoihin.
4. Edellä olevan 1 kohdan d alakohdassa ja 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettut valtuudet eivät vaikuta
- a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen työntekijöiden oikeuteen purkaa työsopimus;
 - b) sopimuksen osapuolen oikeuteen käyttää sopimuksesta johtuvia oikeuksia, mukaan lukien oikeus purkaa sopimus, jos se on sopimusehtojen mukaan mahdollista jonkin sellaisen toimen seurauksena, jonka kriisinratkaisun kohteena oleva laitos on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta ennen siirtoa tai jonka vastaanottaja on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta siirron jälkeen.
5. Kun kriisinratkaisuviranomainen toteaa kriisinratkaisun edellytysten täyttyvän, soveltaa kriisinratkaisuvälinettä tai käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia, kriisinratkaisutoimi ei saa itsessään antaa kenellekään mahdollisuutta
- a) käyttää mitään oikeutta tai valtuuksia purkaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tekemä sopimus, nopeuttaa sitä taikka julistaa maksukyvyttömyys- tai luottovastuutapahtumaa kyseisen sopimuksen nojalla;
 - b) saada haltuunsa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen omaisuutta tai käyttää määräysvaltaa sen suhteen;
 - c) vaikuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen sopimus pohjaisiin oikeuksiin.

Ensimmäinen kohta ei vaikuta henkilöiden oikeuteen toteuttaa ensimmäisen kohdan a, b ja c alakohdassa mainittuja toimia, jos kyseinen oikeus johtuu maksukyvyttömyystapahtumasta tai olosuhteesta, joka ei ole kriisinratkaisutoimi tai seurausta kriisinratkaisuvaltuuksien käyttämisestä tämän artiklan nojalla.

58 artikla

Valtuudet vaatia palvelujen ja toimintojen tarjoamista

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta, myös sellaista, johon sovelletaan tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä, ja mitä tahansa laitoksen kanssa samaan konserniin kuuluvaa yksikköä tarjoamaan vastaanottavalle osapuolelle tarvittavat palvelut ja toiminnot, jotta vastaanottaja voi harjoittaa tehokkaasti liiketoimintaa, joka sille on siirretty.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet panna täytäntöön velvoitteet, joita muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset ovat 1 kohdan nojalla asettaneet niiden alueelle sijoittautuneille sidosyksiköille.
3. Edellä olevassa 1 ja 2 kohdassa mainitut palvelut ja toiminnot koskevat ainoastaan toiminnan kannalta tärkeitä palveluja ja toimintoja, eikä niihin sisälly minkäänlaista rahoitustukea.
4. Edellä olevassa 1 ja 2 kohdassa säädetty palvelut ja toiminnot tarjotaan
 - a) samoin ehdoin, jos palvelut ja toiminnot tarjottiin kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle välittömästi ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista;
 - b) kaupallisin ehdoin, jos a alakohdasta ei sovelleta.
5. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa tarkennetaan palvelut tai toiminnot, jotka vastaanottava osapuoli tarvitsee voidakseen harjoittaa tehokkaasti sille siirrettyä liiketoimintaa.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

59 artikla

Valtuudet panna täytäntöön kriisinratkaisutoimia muissa jäsenvaltioissa

1. Kun osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien tai varojen, oikeuksien taikka velkojen siirto kattaa varoja, jotka sijaitsevat muussa jäsenvaltiossa kuin kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa, tai oikeuksia taikka velkoja, joihin sovelletaan muun kuin kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirto on voimassa kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa tai sen lainsäädännön nojalla.
2. Jäsenvaltioiden on annettava kriisinratkaisuviranomaiselle, joka on tehnyt tai aikoo tehdä siirron, kaikki kohtuullinen apu sen varmistamiseksi, että osakkeet tai muut omistusinstrumentit taikka varat, oikeudet tai velat siirretään vastaanottajalle kansallisen lainsäädännön sovellettavien vaatimusten mukaisesti.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velkojilla ja kolmansilla, joihin 1 kohdassa tarkoitettu varojen, oikeuksien tai velkojen siirto vaikuttaa, ei ole oikeutta estää, riitauttaa tai mitätöidä siirtoa minkään sen jäsenvaltion, jossa varat sijaitsevat, lainsäädännön säännöksen tai minkään sellaisen lainsäädännön nojalla, jota näihin oikeuksiin tai velkoihin sovelletaan.

4. Jos jäsenvaltion, jäljempänä 'jäsenvaltio A', kriisinratkaisuviranomainen käyttää 51 artiklan mukaisesti alaskirjausta tai muuntamista koskevia valtuuksia, myös pääomainstrumenttien suhteen, ja jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen hyväksyttävät velat tai kyseeseen tulevat pääomainstrumentit koostuvat
- a) instrumenteista tai veloista, joihin sovelletaan muun kuin sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, johon kriisinratkaisuviranomainen, joka on käyttänyt alaskirjausta tai muuntamista koskevia valtuuksia, on sijoittautunut, jäljempänä 'jäsenvaltio B';
 - b) veloista jäsenvaltioon B sijoittautuneille velkojille,
- jäsenvaltion B on varmistettava, että näiden velkojen tai instrumenttien pääomaa vähennetään tai että nämä velat taikka instrumentit muunnetaan jäsenvaltion A kriisinratkaisuviranomaisen käyttämien alaskirjausta tai muuntamista koskevien valtuuksien mukaisesti.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velkojilla, joihin 4 kohdassa tarkoitetut alaskirjausta tai muuntamista koskevat valtuudet vaikuttavat, ei ole oikeutta riitauttaa instrumentin tai velan pääoman vähentämistä tai tapauksen mukaan sen muuntamista jäsenvaltion B lainsäädännön nojalla.
6. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti määrätään
- a) velkojen ja kolmansien oikeudesta riitauttaa tuomioistuimessa 78 artiklan mukaisesti tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen sellaisten varojen, oikeuksien tai velkojen siirto, jotka sijaitsevat sen alueella tai joihin sovelletaan sen alueella sovellettavaa lainsäädäntöä;
 - b) velkojen oikeudesta riitauttaa tuomioistuimessa 78 artiklan mukaisesti tämän artiklan 4 kohdan a tai b alakohdassa tarkoitetun instrumentin tai velan pääoman vähentäminen tai muuntaminen;
 - c) V luvussa tarkoitetut omaisuuden osittaista siirtoa koskevat suojatoimet, jotka koskevat 1 kohdassa mainittuja varoja, oikeuksia tai velkoja, jotka sijaitsevat sen alueella tai joihin sovelletaan sen alueella sovellettavaa lainsäädäntöä.

60 artikla

Valtuudet vaatia kolmannessa maassa sijaitsevan omaisuuden siirtoa

Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tapauksissa, joissa kriisinratkaisutoimi kohdistuu myös kolmannessa maassa sijaitsevaan omaisuuteen tai kolmannen maan lainsäädännön alaisiin oikeuksiin ja velkoihin, kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia, että

- a) selvittäjä, pesänhoitaja tai muu henkilö, joka käyttää määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen suhteen, ja vastaanottaja toteuttavat kaikki tarvittavat toimet sen varmistamiseksi, että siirto tulee voimaan;

- b) selvittäjä, pesänhoitaja tai muu henkilö, joka käyttää määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen suhteen, pitää varat tai oikeudet hallussaan taikka suorittaa velan vastaanottajan puolesta, kunnes siirto tulee voimaan;
- c) kulut, joita vastaanottajalle aiheutuu a ja b alakohdassa vaadittujen toimien toteuttamisesta, katetaan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoista.

61 artikla

Valtuudet keskeyttää tiettyjä velvoitteita

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoite, joka laitoksella on sen tekemän sopimuksen nojalla, 75 artiklan 7 kohdassa tarkoitetun keskeyttämisilmoituksen julkaisupäivämäärästä alkaen klo 17:ään saakka julkaisemista seuraavana pankkipäivänä.
2. Edellä olevan 1 kohdan nojalla tehtävää keskeyttämistä ei sovelleta direktiivissä 94/19/EY tarkoitettuihin suojakelpoisiin talletuksiin.

62 artikla

Valtuudet rajoittaa vakuusoikeuksien täytäntöönpanoa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet rajoittaa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen vakuudellisia velkojia panemasta täytäntöön kyseisen laitoksen varoihin liittyviä vakuusoikeuksia rajoitetuksi ajaksi, jonka viranomainen katsoo tarpeelliseksi kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.
2. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa käyttää 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia keskusvastapuolen vakuusoikeuksiin, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen marginaalina tai vakuutena asettamia varoja.
3. Sovellettaessa 72 artiklaa kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien mukaisesti asetetut rajoitukset ovat samat kaikille sidosyksiköille, joihin kriisinratkaisutoimea sovelletaan.
4. Komissio hyväksyy 103 artiklan nojalla annetuilla delegoiduilla säädöksillä toimenpiteitä, joilla täsmennetään ajanjakso, jolloin vakuusoikeuksien määritelyjen luokkien täytäntöönpanoon olisi sovellettava rajoituksia.

63 artikla

Valtuudet keskeyttää tilapäisesti sopimuksen purkamisoikeudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää rahoitussopimuksen osapuolen purkamisoikeudet, joista määrätään

kaatuvan laitoksen kanssa tehdyssä rahoitus sopimuksessa ja jotka johtuvat pelkästään kriisinratkaisuviranomaisen toteuttamasta toimesta, 74 artiklan 5 ja 6 kohdan mukaisen ilmoituksen antamispäivästä alkaen enintään klo 17:ään saakka ilmoittamista seuraavana pankkipäivänä, sanotun kuitenkin rajoittamatta 77 artiklan säännösten soveltamista.

Tämän kohdan soveltamiseksi on sovellettava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kotijäsenvaltion aikaa.

2. Jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia keskeyttää sopimuksen purkamisoikeudet, sen on pyrittävä kaikin kohtuullisin keinoin varmistamaan, että kaikki rahoitus sopimuksista keskeytysaikana aiheutuvat kaatuvan laitoksen marginaali-, vakuus- ja selvitysvelvollisuudet täytetään.
3. Henkilö voi käyttää sopimuksen purkamisoikeutta rahoitus sopimuksen nojalla ennen 1 kohdassa tarkoitettua ajanjakson päättymistä, jos tämä on saanut kriisinratkaisuviranomaiselta ilmoituksen siitä, että nettoutus sopimuksen kattamia oikeuksia ja velkoja ei siirretä toiseen yksikköön.
4. Kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää 1 kohdassa määriteltyjä valtuuksia keskeyttää sopimuksen purkamisoikeudet, kyseisiä oikeuksia voidaan käyttää keskeyttämisjakson päätyttyä seuraavissa olosuhteissa:
 - a) jos rahoitus sopimuksen kattamat oikeudet ja velat on siirretty toiseen yksikköön tai kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen on sovellettu velkakirjojen arvon alaskirjausta 37 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainittuun tarkoitukseen:
 - i) henkilö ei voi käyttää kriisinratkaisutoimesta johtuvia sopimuksen purkamisoikeuksia missään 77 artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa;
 - ii) henkilö voi käyttää sopimuksen purkamisoikeuksia sopimuksen ehtojen mukaisesti, jos myöhemmin, kun sopimus on siirretty toiseen yksikköön, käy ilmi, että vastaanottaja on maksukyvytön, tai että velkakirjojen arvon alaskirjauksen kohteena oleva laitos on maksukyvytön;
 - b) jos rahoitus sopimuksen kattavat oikeudet ja velat jäävät kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen eikä kriisinratkaisuviranomainen sovelle kyseiseen laitokseen velkakirjojen arvon alaskirjausta 37 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti, henkilö voi välittömästi käyttää sopimuksen purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen ehtojen mukaisesti.
5. Jos toimivaltaiset viranomaiset tai kriisinratkaisuviranomaiset katsovat mahdolliseksi, että laitos täyttää kriisinratkaisun edellytykset, ne voivat vaatia sitä pitämään yksityiskohtaisesti kirjaa rahoitus sopimuksista.
6. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi rahoitus sopimukseen katsotaan sisältyvät seuraavat sopimukset:
 - a) arvopaperia koskevat sopimukset, mukaan lukien

- i) arvopaperin, arvopaperiryhmän tai arvopaperi-indeksin ostoa, myyntiä tai lainausta koskevat sopimukset,
 - ii) arvopaperia, arvopaperiryhmää tai arvopaperi-indeksiä koskeva optio,
 - iii) arvopaperin, arvopaperiryhmän tai arvopaperi-indeksin takaisinostosopimukset ja käänteiset takaisinostosopimukset;
- b) hyödykettä koskevat sopimukset, mukaan lukien
 - i) hyödykkeen ostoa tai myyntiä koskevat sopimukset sen myöhempää toimitusta varten,
 - ii) hyödykettä koskeva optio;
- c) futuuri- ja termiinisopimukset, mukaan lukien (hyödykettä koskevia sopimuksia lukuun ottamatta) hyödykkeen tai minkä tahansa muun omaisuuden, palvelun, oikeuden tai intressin ostoa, myyntiä tai siirtoa tiettyyn hintaan myöhempänä ajankohtana koskevat sopimukset,
- d) arvopapereita koskevat takaisinostosopimukset;
- e) swap-sopimukset, mukaan lukien
 - i) korkoswap-, korko-optio-, korkofutuuri- tai korkotermiinisopimukset; spot-sopimukset tai muut vaihtokursseja, jalometalleja tai hyödykkeitä koskevat sopimukset; valuutat; osakeindeksi tai osakkeet; luottoindeksi tai luotot; hyödykeindeksi tai hyödykkeet; ilmastonvaihtelut; päästökiintiöt tai inflaatio,
 - ii) tuottojenvaihtosopimukset tai luottoriskimarginaalia tai luottoa koskevat swap-sopimukset,
 - iii) tämän kohdan i) tai ii) alakohdassa tarkoitettua sopimusta vastaava sopimus, jolla käydään toistuvasti kauppaa swap- tai johdannaismarkkinoilla;
- f) a–e alakohdassa tarkoitettujen sopimusten puitesopimukset.

7. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään 6 kohdan soveltamiseksi seuraavat seikat:

- a) yksityiskohtaiseen kirjanpitoon sisällytettävät tiedot rahoitus sopimuksista;
- b) olosuhteet, joissa kyseinen vaatimus olisi asetettava.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Kriisinratkaisuvaltuuksien käyttö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat kriisinratkaisutoimen toteuttamista varten käyttää kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen suhteen määräysvaltaa
 - a) harjoittaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen toimintaa kaikkien laitoksen jäsenille tai osakkeenomistajille, johtajille ja toimihenkilöille myönnettyjen valtuuksien nojalla sekä suorittaakseen laitoksen toiminnot ja palvelut;
 - b) hallinnoidakseen ja luovuttaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoja ja omaisuutta.

Ensimmäisen alakohdan mukaista määräysvaltaa voi käyttää suoraan kriisinratkaisuviranomainen tai välillisesti henkilö, jonka viranomainen, myös selvittäjä tai erityisselvittäjä, on nimittänyt.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava myös, että kriisinratkaisuviranomaiset kykenevät toteuttamaan kriisinratkaisutoimen täytäntöönpanomääräyksellä kansallisten hallinnollisten toimivaltuuksien ja menettelyiden mukaisesti käyttämättä määräysvaltaa laitoksen suhteen.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on päätettävä tapauskohtaisesti, onko kriisinratkaisutoimi aiheellista toteuttaa 1 tai 2 kohdassa määritellyllä tavalla, ottaen huomioon kriisinratkaisutavoitteet, kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet, kyseessä olevan laitoksen erityisolosuhteet ja tarve helpottaa rajatylittävää toimintaa harjoittavien konsernien tehokasta kriisinratkaisua.

VI luku

Suojatoimet

Osakkeenomistajien ja velkojen käsittely osittaisten siirtojen ja velkakirjojen arvon alaskirjauksen tapauksessa

1. Kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen jälkeen ja erityisesti 67 artiklan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että
 - a) jos kriisinratkaisuviranomaiset siirtävät vain osan laitoksen oikeuksista, varoista ja veloista, osakkeenomistajat ja velkojat, joiden saatavia ei ole siirretty, saavat suorituksena saatavistaan vähintään yhtä paljon kuin he olisivat

saaneet, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä välittömästi ennen siirtoa,

- b) jos kriisinratkaisuviranomaiset kirjaavat velkakirjojen arvon alas, osakkeenomistajat ja velkojat, joiden saatavat on alaskirjattu tai muunnettu omaksi pääomaksi, saavat suorituksena saatavistaan vähintään yhtä paljon kuin he olisivat saaneet, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä välittömästi ennen alaskirjausta tai muuntamista.

66 artikla

Arvostus

Edellä olevan 65 artiklan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että riippumaton henkilö tekee arvostuksen osittaisten siirtojen, alaskirjauksen tai muuntamisen jälkeen. Kyseinen arvostus on tehtävä erillään 30 artiklan mukaisesti tehtävästä arvostuksesta, paitsi jos se korvaa 30 artiklan 5 kohdan mukaisesti tehdyn tilapäisen arvostuksen. Tavanomaisesta maksukyvyttömyysmenettelystä, jossa laitos likvidoidaan, vastaava viranomainen voi suorittaa arvostuksen kyseisen menettelyn yhteydessä tai erillisessä menettelyssä kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

2. Arvostuksessa on määritettävä

- a) miten osakkeenomistajia ja velkojia olisi kohdeltu, jos laitos, jonka suhteen osittainen siirto, alaskirjaus ja muuntaminen on tehty, olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn välittömästi ennen siirtoa, alaskirjausta tai muuntamista;
- b) tosiasiallinen kohtelu, jonka osakkeenomistajat ja velkojat ovat saaneet, saavat tai todennäköisesti saavat laitoksen likvidoinnissa;
- c) eroaako a alakohdassa tarkoitettu kohtelu b alakohdassa tarkoitettua kohtelusta.

3. Arvostuksessa on noudatettava 30 artiklan 1–5 kohdassa vahvistettuja sääntöjä ja menetelmiä sekä

- a) oletettava, että laitos, jonka suhteen osittainen siirto, alaskirjaus ja muuntaminen on tehty, olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn välittömästi siirron, alaskirjauksen tai muuntamisen jälkeen;
- b) oletettava, ettei oikeuksien, varojen tai velkojen osittaista siirtoa tai siirtoja taikka alaskirjausta tai muuntamista ole suoritettu;
- c) jätettävä huomiotta laitokselle mahdollisesti myönnetty poikkeuksellinen julkinen tuki.

67 artikla

Osakkeenomistajiin ja velkojin kohdistuvat suojatoimet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos 66 artiklan mukaisesti tehdyssä arvioinnissa todetaan, että 65 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut osakkeenomistajat ja velkojat ovat saaneet suorituksina saatavistaan vähemmän kuin he olisivat saaneet tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa, heillä on oikeus saada kyseinen erotus kriisinratkaisuviranomaisen suorittamana maksuna.
2. Jäsenvaltiot voivat vapaasti päättää siitä, miten maksu suoritetaan.

68 artikla

Vastapuoliin kohdistuvat suojatoimet osittaisissa siirroissa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tässä luvussa tarkoitettua suojaa sovelletaan seuraavissa tapauksissa:
 - a) kriisinratkaisuviranomainen siirtää laitoksen omaisuuden, oikeudet tai velat osittain mutta ei kokonaan toiselle yksikölle tai omaisuudenhoitoyhtiöstä tai erillisestä varainhoitoyhtiöstä toiselle henkilölle;
 - b) kriisinratkaisuviranomainen käyttää 57 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja seuraaville järjestelyille ja niiden vastapuolille:
 - a) vakuusjärjestelyt, joiden nojalla henkilöllä on vakuuden kautta tosiasiallinen tai ehdollinen intressi siirron kohteena olevaan omaisuuteen tai oikeuksiin riippumatta siitä, onko intressi turvattu erityisen omaisuuden tai oikeuksien kautta vaiko yritysikiinnityksen tai vastaavan järjestelyn avulla;
 - b) omistusoikeuden siirtävät rahoitusvakuusjärjestelyt, joiden nojalla tiettyjen sitoumusten toteuttamisen varmistava tai kattava vakuus annetaan siirtämällä omaisuuden täysi omistusoikeus vakuuden antajalta vakuuden saajalle ehdoin, joiden mukaan vakuuden saajan on siirrettävä omaisuus, jos kyseiset tietyt sitoumukset toteutetaan;
 - c) kuittausjärjestelyt, joiden nojalla kaksi tai useampi pankin ja vastapuolen välillä oleva saatava tai sitoumus voidaan kuitata vastakkain;
 - d) nettoutussopimukset, joiden nojalla useat saatavat tai sitoumukset voidaan muuntaa yhdeksi nettosaatavaksi, mukaan lukien sulkeutuva nettoutus, jossa täytäntöönpanoon oikeuttavan tapahtuman (määriteltiin se miten tai missä tahansa) toteutuessa osapuolten sitoumuksia aikaistetaan, niin että ne erääntyvät välittömästi, tai ne puretaan ja kummassakin tapauksessa muunnetaan yhdeksi nettosaatavaksi tai korvataan yhdellä nettosaatavalla;

- e) strukturoidut rahoitusjärjestelyt, mukaan lukien arvopaperistaminen ja vakuudelliset joukkovelkakirjat, joissa järjestelyn osapuoli taikka omaisuudenhoitaja, asiamies tai nimetty edustaja antaa vakuuden ja pitää sitä hallussaan.

Asianmukainen suojatoimien muoto tämän kohdan a–e alakohdissa tarkoitettuja erityyppisiä järjestelyjä varten määritellään tarkemmin 70–73 artikloissa, ja suojatoimiin sovelletaan 61, 62 ja 77 artiklassa tarkoitettuja rajoituksia.

- 3. Edellä olevan 2 kohdan vaatimusta sovelletaan riippumatta järjestelyjen osapuolten lukumäärästä ja siitä,
 - a) onko järjestelyt luotu sopimuksella, säätiömällä tai muulla tavalla vai ovatko ne syntyneet automaattisesti lain nojalla;
 - b) ovatko ne syntyneet tai hallinnoidaanko niitä kokonaan tai osittain jonkin muun lainkäyttöalueen lainsäädännön nojalla.
- 4. Komissio hyväksyy 103 artiklan mukaisesti annetuilla delegoiduilla säädöksillä toimenpiteitä, joissa määritellään tarkemmin tämän artiklan 2 kohdan a–e alakohdan soveltamisalaan kuuluvat erityyppiset järjestelyt.

69 artikla

Rahoitusvakuus-, kuittaus- ja nettoutusjärjestelyjen suoja

Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja omistusoikeuden siirtäville rahoitusvakuusjärjestelyille ja kuittaus- ja nettoutusjärjestelyille, jotta voidaan estää omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä, kuittausjärjestelyllä tai nettoutusjärjestelyllä suojattujen oikeuksien ja velkojen siirto osittain mutta ei kokonaan laitoksen ja toisen henkilön välillä sekä kyseisillä järjestelyillä suojattujen oikeuksien ja velkojen muuttaminen tai purkaminen liitännäisvaltuuksia käyttämällä.

Ensimmäisen kohdan soveltamiseksi oikeudet ja velat on katsottava tällaisella järjestelyllä suojatuiksi, jos järjestelyn osapuolilla on oikeus kuitata tai nettouttaa ne.

70 artikla

Vakuusjärjestelyjen suoja

Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja vakuusjärjestelyllä suojatuille veloille, jotta voidaan estää

- a) velan vakuutena olevan omaisuuden siirto, paitsi jos myös kyseinen velka ja itse vakuus siirretään;
- b) vakuudellisen velan siirto, paitsi jos myös itse vakuus siirretään;
- c) vakuuden siirto, paitsi jos myös vakuudellinen velka siirretään;

- d) vakuusjärjestelyn muuttaminen ja purkaminen liitännäisvaltuuksia käyttämällä, jos velka ei enää ole vakuudellinen tämän muuttamisen tai purkamisen vaikutuksesta.

71 artikla

Strukturoitujen rahoitusjärjestelyjen suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja strukturoiduille rahoitusjärjestelyille, jotta voidaan estää
 - a) sellaisen omaisuuden, oikeuksien ja velkojen siirtäminen osittain mutta ei kokonaan, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai osan strukturoidusta rahoitusjärjestelystä, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva luottolaitos on;
 - b) sellaisen omaisuuden, oikeuksien ja velkojen purkaminen tai muuttaminen liitännäisoikeuksia käyttämällä, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai osan strukturoidusta rahoitusjärjestelystä, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva laitos on.
2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettua suojaa ei sovelleta silloin, kun ainoastaan talletuksiin liittyvää omaisuutta, oikeuksia ja velkoja siirretään tai ei siirretä, puretaan tai muutetaan.

72 artikla

Osittaiset siirrot: kauppa- ja selvitysjärjestelmien suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirtäminen, peruuttaminen tai muuttaminen ei vaikuta direktiivin 98/26/EY soveltamisalaan kuuluvien järjestelmien toimintaan ja sääntöihin, jos kriisinratkaisuviranomainen
 - a) siirtää laitoksen omaisuuden, oikeudet tai velat osittain mutta ei kokonaan toiselle yksikölle;
 - b) käyttää 57 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia peruuttaakseen tai muuttaakseen sellaisen sopimuksen ehtoja, jonka osapuoli kriisinratkaisun kohteena oleva laitos on, tai korvataakseen osapuolen vastaanottajalla.
2. Kyseinen siirto, peruutus ja muutos ei varsinkaan saa johtaa siirtomääräyksen peruuttamiseen direktiivin 98/26/EY 5 artiklan vastaisesti eikä muuttaa tai kumota direktiivin 98/26/EY 3 ja 5 artiklassa edellytettyä siirtomääräysten ja nettoutuksen täytäntöönpanokelpoisuutta, direktiivin 98/26/EY 4 artiklan mukaista varojen, arvopaperien tai luottojärjestelyjen käyttöä eikä direktiivin 98/26/EY 9 artiklan mukaista vakuuksien suojaa.

Omaisuus, oikeudet ja velat, joihin sovelletaan unionin ulkopuolisen alueen lainsäädäntöä

Jos kriisinratkaisuviranomainen siirtää tai aikoo siirtää laitoksen kaiken omaisuuden, oikeudet ja velat toiselle yksikölle, mutta siirto ei ole pätevä tai ei ehkä ole pätevä tietyn unionin ulkopuolella sijaitsevan omaisuuden suhteen tai tiettyjen oikeuksien tai velkojen suhteen, koska niihin sovelletaan unionin ulkopuolisen alueen lainsäädäntöä, kriisinratkaisuviranomainen ei saa suorittaa siirtoa tai, jos se on jo antanut siirtomääräyksen, siirto on mitätön ja kaikki 69 artiklan 2 kohdan mukaiseen järjestelyyn kuuluva omaisuus, oikeudet ja velat jätetään siirtämättä kriisinratkaisun kohteena olevasta laitoksesta tai palautetaan siihen.

VII luku

Menettelylliset velvoitteet

Ilmoitusvaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava laitoksen johtoa ilmoittamaan toimivaltaiselle viranomaiselle, jos ne katsovat laitoksen olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan 27 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla.
2. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava asiaankuuluville kriisinratkaisuviranomaisille, mitä toimia ne vaativat laitokselta tämän direktiivin 22 artiklan tai direktiivin 2006/48/EY 136 artiklan 1 kohdan nojalla.
3. Jos toimivaltainen viranomainen arvioi, että 27 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettut edellytykset täyttyvät laitoksen suhteen, sen on ilmoitettava tämä arvio viipymättä seuraaville viranomaisille:
 - a) laitoksesta vastaava kriisinratkaisuviranomainen, jos se on muu kuin toimivaltainen viranomainen;
 - b) keskuspankki, jos se on muu kuin toimivaltainen viranomainen;
 - c) tarvittaessa konsernitason kriisinratkaisuviranomainen;
 - d) toimivaltaiset ministeriöt;
 - e) konsolidointiryhmän valvoja, jos laitos kuuluu konsolidoidun valvonnan piiriin direktiivin 2006/48/EY V osaston 4 luvun 1 jakson perusteella.

4. Saatuaan toimivaltaiselta viranomaiselta tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava, täyttääkö kyseessä oleva laitos 27 artiklan edellytykset.
5. Päätös siitä, että laitos täyttää kriisinratkaisun edellytykset, on annettava ilmoituksena, joka sisältää seuraavat tiedot:

- a) päätöksen perustelut;
- b) toimi, jonka kriisinratkaisuviranomainen aikoo toteuttaa.

Edellä olevassa b alakohdassa tarkoitettu toimi voi olla kriisinratkaisutoimi, likvidointipyyntö, selvittäjän nimittäminen tai mikä tahansa muu toimenpide, josta säädetään sovellettavassa kansallisessa maksukyvyttömyyslainsäädännössä.

Päätöksestä vastaavan yhden tai useamman viranomaisen on ilmoitettava asiasta kyseessä olevalle laitokselle. Tässä kohdassa tarkoitettu ilmoitus voidaan antaa 6 kohdassa tarkoitetun julkisen ilmoittamisen muodossa.

6. Jos kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa kriisinratkaisutoimen, sen on julkistettava kyseinen toimi ja toteutettava kohtuulliset toimenpiteet ilmoittaakseen siitä kaikille tiedossa oleville osakkeenomistajille, erityisesti vähittäissijoittajille, joihin kriisinratkaisuvaltuuksien käyttö vaikuttaa. Jäljempänä 75 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet katsotaan kohtuullisiksi toimenpiteiksi tämän kohdan soveltamiseksi.
7. Kriisinratkaisuviranomaisen on julkaistava 75 artiklan 4 kohdan mukaista menettelyä noudattaen keskeyttämisilmoitus, jossa täsmennetään keskeyttämisen ehdot ja kesto, kun se käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia ja erityisesti
- a) edellä 61 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoitteet;
 - b) edellä 63 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia keskeyttää sopimuksen purkamisoikeudet.
8. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa täsmennetään seuraaviin vaatimuksiin liittyvät menettelyt, sisältö ja edellytykset:
- a) edellä olevissa 1–5 kohdassa tarkoitetut ilmoitukset,
 - b) edellä olevassa 7 kohdassa vaadittu keskeyttämisilmoitus.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Kriisinratkaisuviranomaisia koskevat menettelylliset velvoitteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset täyttävät 2, 3 ja 4 kohdassa vahvistetut vaatimukset mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen toteuttamisen jälkeen.
2. Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava kriisinratkaisutoimesta kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle ja EPV:lle

Tämän kohdan nojalla annettavaan ilmoitukseen on liitettävä jäljennös määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla asiaa koskevia valtuuksia käytetään, ja siinä on ilmoitettava päivämäärä, josta alkaen kriisinratkaisutoimet ovat voimassa.
3. Edellä olevan 2 kohdan mukaisesti annettavaan ilmoitukseen on liitettävä jäljennös määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla asiaa koskevia valtuuksia käytetään, ja siinä on ilmoitettava päivämäärä, josta alkaen kriisinratkaisuväline on voimassa tai kriisinratkaisuvaltuudet ovat voimassa.
4. Kriisinratkaisuviranomaisen on julkaistava joko jäljennös siitä määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla kriisinratkaisutoimi toteutetaan, tai ilmoitus, jossa kriisinratkaisutoimen vaikutukset ja erityisesti vähittäissijoittajiin kohdistuvat vaikutukset esitetään tiivistetysti, taikka varmistettava jommankumman julkaiseminen
 - a) omalla virallisella verkkosivustollaan;
 - b) toimivaltaisen viranomaisen verkkosivustolla, jos viranomainen on muu kuin kriisinratkaisuviranomainen, tai EPV:n verkkosivustolla;
 - c) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen verkkosivustolla;
 - d) samoja säänneltyjen tietojen paljastamista koskevia keinoja käyttäen, joista säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/109/EY³⁹ 21 artiklan 1 kohdassa, kun kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeet tai muut omistusinstrumentit on otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla.
5. Kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että 4 kohdassa tarkoitetuista instrumenteista todistavat asiakirjat toimitetaan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tiedossa oleville osakkeenomistajille ja velkojille.

³⁹ EUVL L 390, 31.12.2004, s. 38.

Luottamuksellisuus

1. Salassapitovelvollisuus sitoo seuraavia henkilöitä:
 - a) kriisinratkaisuviranomaiset;
 - b) toimivaltaiset viranomaiset ja EPV;
 - c) toimivaltaiset ministeriöt;
 - d) edellä olevissa a ja b alakohdassa tarkoitettujen viranomaisten nykyiset ja aiemmat työntekijät;
 - e) edellä olevan 24 artiklan mukaisesti nimitetyt erityisjohtajat;
 - f) mahdolliset ostajat, joihin toimivaltaiset viranomaiset ovat ottaneet yhteyttä, tai kriisinratkaisuviranomaisten etsimät mahdolliset ostajat riippumatta siitä, tapahtuiko yhteydenotto tai etsinnät osana liiketoiminnan myynnin valmistelua ja johtiko hankinta ostoon;
 - g) tilintarkastajat, kirjanpitäjät, oikeudelliset ja muut ammatilliset neuvonantajat, arvioijat sekä muut asiantuntijat, jotka kriisinratkaisuviranomaiset tai f alakohdassa tarkoitetut mahdolliset ostajat ovat ottaneet palvelukseensa;
 - h) elimet, jotka hallinnoivat talletussuojajärjestelmiä;
 - i) keskuspankit ja muut kriisinratkaisuprosessiin osallistuvat viranomaiset;
 - j) muut henkilöt, jotka tarjoavat tai ovat tarjonneet palveluja kriisinratkaisuviranomaisille.
2. Rajoittamatta 1 kohdassa tarkoitettujen vaatimusten yleistä soveltamista kyseisessä kohdassa tarkoitetut henkilöt eivät saa paljastaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka on saatu osana työnkuvaa tai kriisinratkaisuviranomaiselta tämän tehtävien yhteydessä, paitsi kriisinratkaisuviranomainen nimenomaisella etukäteen antamalla luvalla tai kun tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa yksittäisiä laitoksia.
3. Tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa vahvistetut luottamuksellisuusvaatimukset eivät estä kriisinratkaisuviranomaisia eivätkä niiden työntekijöitä vaihtamasta tietoja muiden unionin kriisinratkaisuviranomaisten, toimivaltaisten viranomaisten, keskuspankkien, EPV:n tai, jollei 90 artiklan säännöksistä muuta johdu, kolmannen maan viranomaisten kanssa, jotka suorittavat vastaavia toimintoja kuin kriisinratkaisuviranomaiset, kriisinratkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi.
4. Tämän artiklan säännökset eivät vaikuta rikosoikeuden soveltamisalaan kuuluvien tapausten käsittelyyn.

5. EPV laatii teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset, joissa täsmennetään tietojen toimittaminen tiivistelmänä tai koosteena 2 kohdan soveltamiseksi.

EPV toimittaa teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

VIII luku

Muutoksenhakuoikeus ja muiden toimien poissulkeminen

77 artikla

Sopimuksen purkamisoikeuksien ja kuittausoikeuksien poissulkeminen kriisinratkaisussa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, etteivät alun perin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kanssa tehdyn 63 artiklassa määritellyn rahoitus sopimuksen vastapuolet voi käyttää sopimuksen purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen nojalla tai irtisanoutumislausekkeen antamia oikeuksia muussa tapauksessa kuin silloin, kun kriisinratkaisutoimena on liiketoiminnan myynti tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttö ja kun rahoitus sopimuksen kattamia oikeuksia ja velkoja ei siirretä tapauksen mukaan joko kolmannelle osapuolelle tai omaisuudenhoitoyhtiölle.

Tämän kohdan soveltamiseksi irtisanoutumislausekkeeksi katsotaan myös rahoitus sopimuksen määräys, joka lykkää, muuttaa tai lakkauttaa sopimusrikkomukseen syyllistymättömän osapuolen velvoitetta suorittaa maksu tai estää tällaisen muussa tapauksessa syntyvän velvoitteen syntymisen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, etteivät kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojat voi käyttää yhtiöjärjestyksen mukaisia kuittausoikeuksia, paitsi jos kriisinratkaisutoimena on liiketoiminnan myynti tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttö ja rahoitus sopimuksen kattamia oikeuksia ja velkoja ei siirretä tapauksen mukaan joko kolmannelle osapuolelle tai omaisuudenhoitoyhtiölle.

78 artikla

Oikeus riitauttaa kriisinratkaisu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikilla henkilöillä, joihin 74 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu päätös käynnistää kriisinratkaisumenettely tai kriisinratkaisuviranomaisten päätös toteuttaa kriisinratkaisutoimi vaikuttaa, on oikeus hakea kyseiseen päätökseen muutosta.

2. Edellä olevassa 1 kohdassa vaadittuun muutoksenhakuoikeuteen sovelletaan seuraavia rajoituksia:
- a) muutoksen tai mahdollisen väliaikaistoimen hakeminen ei saa automaattisesti keskeyttää riitautetun päätöksen vaikutuksia;
 - b) kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen on oltava välittömästi täytäntöönpanokelpoinen, eikä tuomioistuिन voi antaa sille keskeyttämismääräystä;
 - c) muutoksenhaku saa koskea ainoastaan yhtä tai useampaa seuraavista seikoista:
 - edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetun päätöksen laillisuus, mukaan lukien kriisinratkaisun edellytysten täyttymisen tarkistaminen;
 - päätöksen täytäntöönpanotavan laillisuus sekä
 - mahdollisesti myönnetyn korvauksen asianmukaisuus;
 - d) Kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen mitättömäksi julistaminen ei saa vaikuttaa mahdollisiin myöhempiin hallinnollisiin toimiin tai transaktioihin, jotka asianomainen kriisinratkaisuviranomainen on toteuttanut mitätöidyn päätöksen nojalla, mikäli tämä on tarpeen sellaisten kolmansien osapuolten etujen suojelemiseksi, jotka ovat ostaneet vilpittömässä mielessä kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoja, oikeuksia ja velkoja, koska kriisinratkaisuviranomaiset olivat käyttäneet kriisinratkaisuvaltuuksia. Kriisinratkaisuviranomaisten laittoman päätöksen tai toimen korjaustoimet on rajoitettava hakijalle suoritettavaan korvaukseen tappiosta, jonka hän on kärsinyt päätöksen tai toimen seurauksena.

79 artikla

Muut oikeudenkäyntirajoitukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansallisen lainsäädännön mukaista tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä ei aloiteta kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tai sellaisen laitoksen suhteen, jonka katsotaan täyttävän kriisinratkaisun edellytykset.
2. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että
 - a) toimivaltaisille viranomaisille ja kriisinratkaisuviranomaisille ilmoitetaan hakemuksista, jotka koskevat tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista laitoksen suhteen, riippumatta siitä, onko laitos kriisinratkaisun kohteena tai onko julkistettu 74 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu päätös;
 - b) hakemusta ei ratkaista, jollei tuomioistuिन ole saanut vahvistusta siitä, että a alakohdassa tarkoitetut ilmoitukset on tehty ja jompikumpi seuraavista on tapahtunut:

- i) kriisinratkaisuviranomainen on ilmoittanut tuomioistuimelle, ettei se aio toteuttaa kriisinratkaisutoimea laitoksen suhteen;
 - ii) edellä olevassa a alakohdassa tarkoitettujen ilmoitusten antamispäivästä on kulunut 14 päivää.
- 3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat pyytää tuomioistuinta lykkäämään tilapäisesti sellaista oikeudenkäyntiä tai oikeudellista menettelyä, jossa kriisinratkaisun kohteena oleva laitos on osapuolena tai johon se tulee osapuoleksi, tavoitteen saavuttamisen kannalta tarvittavan ajan verran, jos se on kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien tehokkaan soveltamisen kannalta tarpeen, sanotun kuitenkin rajoittamatta 63 artiklan ja tämän artiklan 1 kohdan nojalla käyttöön otettuja vakuusoikeuksien täytäntöönpanon rajoituksia.

V OSASTO

KONSERNIEN KRIISINRATKAISU

80 artikla

Kriisinratkaisukollegiot

- 1. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten on perustettava kriisinratkaisukollegioita huolehtimaan 11, 15 ja 83 artiklassa tarkoitetuista tehtävistä sekä soveltuvin osin varmistamaan yhteistyö ja koordinointi kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten kanssa.

Kriisinratkaisukollegioiden on erityisesti tarjottava konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle, muille kriisinratkaisuviranomaisille ja tarvittaessa asiaankuuluville toimivaltaisille viranomaisille ja konsolidointiryhmän valvojille puitteet, joissa ne voivat suorittaa seuraavat tehtävät:

- a) vaihtaa tietoja, joilla on merkitystä konsernin kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisen ja konsernin kriisinratkaisun kannalta sekä käytettäessä varautumis- ja ennalta ehkäiseviä valtuuksia konserneihin;
- b) laatia konsernien kriisinratkaisusuunnitelmia 11 artiklan nojalla;
- c) arvioida konsernien purkamismahdollisuuksia 13 artiklan mukaisesti;
- d) käyttää valtuuksia konsernien purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi 15 artiklan nojalla;
- e) päättää tarpeesta perustaa 83 artiklassa tarkoitettu konsernin kriisinratkaisujärjestelmä;
- f) varmistaa, että 83 artiklan mukaisesti ehdotetuista konsernin kriisinratkaisujärjestelmistä päästään sopimukseen;

- g) koordinoida julkista viestintää konsernien kriisinratkaisustrategioista ja -järjestelmistä;
 - h) koordinoida VII osaston mukaisesti perustettujen rahoitusjärjestelyjen käyttöä.
2. Kriisinratkaisukollegion jäseninä ovat konsernitason kriisinratkaisuviranomainen, kunkin sellaisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaiset, johon on sijoittautunut konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluva tytäryhtiö, sekä EPV.

Jos yhden tai useamman laitoksen emoyhtiö on 1 artiklan d alakohdassa tarkoitettu yhtiö, sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen, johon kyseinen yhtiö on sijoittautunut, on oltava jäsenenä kriisinratkaisukollegiossa.

Jos kriisinratkaisukollegion jäseninä ovat kriisinratkaisuviranomaiset eivät ole toimivaltaisia ministeriöitä, toimivaltaisten ministeriöiden on oltava kriisinratkaisukollegioiden jäseniä kriisinratkaisuviranomaisten lisäksi, ja toimivaltaiset ministeriöt voivat osallistua kriisinratkaisukollegioiden kokouksiin erityisesti silloin, kun käsiteltävät asiat liittyvät seikkoihin, joilla voi olla vaikutusta julkisiin varoihin.

Jos unioniin sijoittautuneella emoyhtiöllä tai laitoksella on kolmansiin maihin sijoittautuneita tytäryhtiöinä toimivia laitoksia, myös kyseisten kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaiset voidaan kutsua osallistumaan kriisinratkaisukollegioon tarkkailijoina konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä edellyttäen, että niihin sovelletaan 76 artiklassa vahvistettuja luottamuksellisuusvaatimuksia vastaavia luottamuksellisuusvaatimuksia.

3. Kollegioon osallistuvien julkisten elinten on tehtävä tiivistä yhteistyötä. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on koordinoitava kaikkia kriisinratkaisukollegion toimia ja kutsuttava koolle kaikki sen kokoukset ja toimittava sen puheenjohtajana. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava kaikille kollegion jäsenille ja EPV:lle ennalta täydelliset tiedot tällaisten kokousten järjestämisestä, keskeisistä käsiteltävistä kysymyksistä ja suunniteltavista toimista. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä kulloistenkin tarpeiden mukaan, minkä viranomaisten ja ministeriöiden olisi osallistuttava kollegion yksittäisiin kokouksiin tai toimiin. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on myös toimitettava kaikille kollegion jäsenille riittävän ajoissa tiedot toimista ja päätöksistä, joista kyseisissä kokouksissa on päätetty, tai toteutetuista toimenpiteistä.

Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen päätöksessä on otettava huomioon käsiteltävän kysymyksen, suunniteltavan tai koordinoitavan toimen ja tehtävien päätösten merkitys kyseisille kriisinratkaisuviranomaisille ja erityisesti potentiaalinen vaikutus kyseisten jäsenvaltioiden finanssijärjestelmän vakauteen.

4. EPV edistää osaltaan ja seuraa kriisinratkaisukollegioiden toiminnan tehokkuutta, tuloksekkuutta ja johdonmukaisuutta. Tätä varten EPV voi osallistua yksittäisiin kokouksiin tai yksittäisiin toimiin silloin kun se katsoo sen tarpeelliseksi, mutta sillä ei ole äänioikeutta.

5. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on muita kriisinratkaisuviranomaisia kuultuaan vahvistettava järjestelyt ja menettelyt kirjallisesti kriisinratkaisukollegion toimintaa varten.
6. Sen estämättä, mitä 2 kohdassa säädetään, kunkin sellaisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen tai -viranomaisten, johon on sijoittautunut jokin tytäryhtiö, on 1 kohdan toisen alakohdan e alakohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamiseksi osallistuttava kriisinratkaisukollegion kokouksiin tai toimiin.
7. Sen estämättä, mitä 2 kohdassa säädetään, kunkin sellaisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen tai -viranomaisten, johon on sijoittautunut jokin kriisinratkaisun ehdot täyttävä tytäryhtiö, on 1 kohdan toisen alakohdan f ja h alakohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamiseksi osallistuttava kriisinratkaisukollegioiden kokouksiin tai toimiin.
8. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa perustaa kriisinratkaisukollegioita, jos muut konsernit tai kollegiot jo suorittavat tässä artiklassa mainittuja toimintoja ja tehtäviä ja noudattavat kaikkia tässä jaksossa vahvistettuja edellytyksiä ja menettelyjä. Tällöin kaikki tämän direktiivin viittaukset kriisinratkaisukollegioihin katsotaan myös viittauksiksi kyseisiin muihin konserneihin tai kollegioihin.
9. EPV laatii sääntelystandardien luonnoksia, joissa tarkennetaan kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta 1, 3, 5, 6 ja 7 kohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamiseksi.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Siirretään komissiolle valta antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

81 artikla

Eurooppalaiset kriisinratkaisukollegiot

1. Jos kolmannen maan laitoksella tai kolmannen maan emoyhtiöllä on kaksi tai useampia unioniin sijoittautuneita tytäryhtiöinä toimivia laitoksia, niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten, joihin kyseiset kotimaan tytäryhtiöinä toimivat laitokset ovat sijoittautuneet unionissa, on perustettava eurooppalainen kriisinratkaisukollegio, jos ei ole perustettu 89 artiklassa tarkoitetun kaltaisia järjestelyjä.
2. Eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion on suoritettava 80 artiklan mukaiset toiminnot ja tehtävät kotimaan tytäryhtiönä toimivien laitosten osalta.
3. Jos kotimaan tytäryhtiöt ovat unioniin direktiivin 2006/48/EY 143 artiklan 3 kohdan kolmannen alakohdan nojalla perustetun finanssialan holdingyhtiön hallussa, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana toimii mainitussa

direktiivissä tarkoitettua konsolidoitua valvontaa varten sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen, johon konsolidointiryhmän valvoja on sijoittautunut.

Jos ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion jäsenten on hyväksyttävä ja nimitettävä puheenjohtaja.

4. Eurooppalainen kriisinratkaisukollegio toimii muilta osin 81 artiklan mukaisesti, jollei tämän artiklan 3 kohdasta muuta johdu.

82 artikla

Tiedonvaihto

Kriisinratkaisuviranomaisten on annettava toisilleen kaikki tiedot, joilla on merkitystä muiden viranomaisten tehtävien suorittamisessa tämän direktiivin nojalla.

Kriisinratkaisuviranomaisten on toimitettava pyynnöstä kaikki merkitykselliset tiedot. Erityisesti konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisille viipymättä kaikki merkitykselliset tiedot 80 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b–h alakohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamisen helpottamiseksi.

Tämän artiklan nojalla vaihdettavat tiedot voidaan toimittaa myös toimivaltaisille ministeriöille.

83 artikla

Konsernin kriisinratkaisu

1. Jos kriisinratkaisuviranomainen päättää tai jos sille ilmoitetaan 74 artiklan 3 kohdan mukaisesti, että laitos, joka on konserniin kuuluva tytäryhtiö, on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, kyseisen viranomaisen on ilmoitettava seuraavat tiedot viipymättä konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle, jos se on muu kuin ensin mainittu viranomainen, ja niille kriisinratkaisuviranomaisille, jotka ovat kyseessä olevan konsernin kriisinratkaisukollegion jäseniä:
 - a) päätös siitä, että laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu;
 - b) kriisinratkaisutoimet tai muut maksukyvyttömyystoimenpiteet, jotka kriisinratkaisuviranomainen katsoo aiheellisiksi kyseistä laitosta varten.
2. Vastaanotettuaan 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on asiaankuuluvan kriisinratkaisukollegion muita jäseniä kuullen arvioitava kyseessä olevan laitoksen kaatumisen taikka 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitettujen kriisinratkaisutoimien tai muiden toimenpiteiden todennäköinen vaikutus konserniin tai sidosyksiköihin muissa jäsenvaltioissa.
3. Jos konsernitason kriisinratkaisuviranomainen muita kriisinratkaisuviranomaisia 2 kohdan mukaisesti kuultuaan arvioi, että kyseessä olevan laitoksen kaatumisella taikka 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitetuilla kriisinratkaisutoimilla tai

muilla toimenpiteillä ei olisi kielteistä vaikutusta konserniin tai sidosyksiköihin muissa jäsenvaltioissa, kyseisestä laitoksesta vastaava kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoittamansa kriisinratkaisutoimen tai muut toimenpiteet.

4. Jos konsernitason kriisinratkaisuviranomainen muita kriisinratkaisuviranomaisia 2 kohdan mukaisesti kuultuaan arvioi, että kyseessä olevan laitoksen kaatumisella taikka 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitetuilla kriisinratkaisutoimilla tai muilla toimenpiteillä olisi kielteinen vaikutus konserniin tai sidosyksiköihin muissa jäsenvaltioissa, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on 24 tunnin kuluessa 1 kohdan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava konsernin kriisinratkaisujärjestelmää ja toimitettava se kriisinratkaisukollegiolle.
5. Edellä olevassa 4 kohdassa edellytetyssä konsernin kriisinratkaisujärjestelmässä on
 - a) selostettava kriisinratkaisutoimet, jotka asiaankuuluvien kriisinratkaisuviranomaisten olisi toteutettava unionissa toimivan emoyhtiön tai yksittäisten konserniyhtiöiden suhteen, jotta voidaan säilyttää konsernin arvo kokonaisuutena, minimoida vaikutus rahoitusvakauteen jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii, ja minimoida turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen;
 - b) täsmennettävä, miten kyseiset kriisinratkaisutoimet olisi koordinoitava;
 - c) vahvistettava rahoitussuunnitelma. Rahoitussuunnitelmassa on otettava huomioon 11 artiklan 3 kohdan e alakohdan mukaisesti vahvistetut periaatteet vastuun jakamiseksi.
6. Jos jokin kriisinratkaisukollegion jäsen vastustaa konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa konsernin kriisinratkaisujärjestelmää ja katsoo, että sen on tarpeen rahoitusvakauden vuoksi toteuttaa itsenäisesti muita kriisinratkaisutoimia tai toimenpiteitä kuin järjestelmässä laitoksen tai konserniyhtiön suhteen ehdotettuja, se voi 24 tunnin kuluessa saattaa asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti.
7. Asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan 2 kohdasta poiketen EPV tekee päätöksen 24 tunnin kuluessa. Kriisinratkaisuviranomaisen tämän jälkeen toteuttaman toimen tai toimenpiteen on oltava EPV:n päätöksen mukainen.
8. Jos konsernitason kriisinratkaisuviranomainen päättää tai jos sille ilmoitetaan 74 artiklan 3 kohdan mukaisesti, että unionissa toimiva emoyhtiö, josta se vastaa, on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, sen on ilmoitettava tämän artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut tiedot kriisinratkaisuviranomaisille, jotka ovat kyseessä olevan konsernin kriisinratkaisukollegion jäseniä. Tämän artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin kriisinratkaisutoimiin voi kuulua tämän artiklan 5 kohdan mukaisesti laadittu konsernin kriisinratkaisujärjestelmä.
9. Viranomaisten on toteutettava kaikki 2–8 kohdassa tarkoitetut toimet viipymättä ja ottaen asianmukaisesti huomioon tilanteen kiireellisyys.
10. Jos konsernin kriisinratkaisujärjestelmää ei panna täytäntöön ja kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimia sidosyksiköiden suhteen,

kyseisten viranomaisten on joka tapauksessa tehtävä tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisukollegioiden kanssa koordinoitua kriisinratkaisustrategian aikaansaamiseksi kaikille laitoksille, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat.

11. Kriisinratkaisuviranomaiset, jotka toteuttavat konserniyhtiöihin kohdistuvia kriisinratkaisutoimia, on annettava kriisinratkaisukollegiolle säännöllisesti täydet tiedot kyseisistä toimista tai toimenpiteistä ja niiden etenemisestä.

VI OSASTO

SUHTEET KOLMANSIIN MAIHIN

84 artikla

Kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset

1. Komissio voi joko jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan tehdä neuvostolle ehdotuksia yhden tai useamman kolmannen maan kanssa tehtävien sellaisten sopimusten neuvottelemisesta, jotka koskevat keinoja kriisinratkaisuviranomaisten väliseen yhteistyöhön laitosten ja emoyhtiöiden kriisinratkaisun suunnittelussa ja kriisinratkaisuprosessissa erityisesti seuraavissa tilanteissa:
 - a) kun kotimaan tytäryhtiönä toimiva laitos on sijoittautunut jäsenvaltioihin;
 - b) kun jollain kolmannen maan laitoksella on merkittävä sivuliike jäsenvaltioissa;
 - c) kun emoyhtiöllä tai 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettulla yhtiöllä, joka on sijoittautunut jäsenvaltioihin, on yksi tai useampi kolmannessa maassa tytäryhtiönä toimiva laitos;
 - d) kun jäsenvaltioihin sijoittautuneella laitoksella on yksi tai useampi merkittävä sivuliike yhdessä tai useammassa kolmannessa maassa.
2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetuissa sopimuksissa on erityisesti pyrittävä varmistamaan, että vahvistetaan prosessit ja järjestelyt kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä varten joidenkin tai kaikkien 89 artiklassa mainittujen tehtävien toteuttamiseksi ja joidenkin tai kaikkien 89 artiklassa mainittujen valtuuksien käyttämiseksi.

85 artikla

Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen

1. Siihen asti, kun kolmannen maan kanssa tehdään 84 artiklassa tarkoitettu kansainvälinen sopimus, ja siltä osin kuin asia ei kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan, sovelletaan seuraavia sääntöjä:

2. Lukuun ottamatta 86 artiklassa tarkoitettuja tilanteita EPV tunnustaa sellaiseen kolmannen maan laitokseen kohdistettavat kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt, jolla
 - a) on kotimaan sivuliike;
 - b) jolla on muutoin varoja, oikeuksia tai velkoja, jotka sijaitsevat jäsenvaltiossa tai joihin sovelletaan jäsenvaltion lainsäädäntöä.
3. Edellä olevassa 2 kohdassa tarkoitettu EPV:n suorittama kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen velvoittaa kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttamaan tällaisia kriisinratkaisumenettelyjä alueellaan.
4. Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamista koskevan EPV:n päätöksen täytäntöönpanosta vastaavat kriisinratkaisuviranomaiset. Tätä varten jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on ilman selvittäjän tai virkamiehen nimittämistä kansallisen maksukyvyttömyyslainsäädännön nojalla ja ilman tuomioistuimen antamaa määräystä, hyväksyntää tai valtuutusta tai muuntyyppistä oikeudellista menettelyä vähintään valta:
 - a) käyttää siirtovaltuuksia seuraaviin:
 - kolmannen maan laitoksen omaisuus, joka sijaitsee niiden omassa jäsenvaltiossa tai johon sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä;
 - kolmannen maan laitoksen oikeudet tai velat, jotka on kirjattu niiden omassa jäsenvaltiossa olevaan kotimaan sivuliikkeeseen tai joihin sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä tai joihin liittyvät vaateet ovat täytäntöönpanokelpoisia niiden omassa jäsenvaltiossa.
 - b) saattaa päätökseen tai vaatia toista henkilöä saattamaan päätökseen omassa jäsenvaltiossaan kotimaan tytäryhtiönä toimivan laitoksen osakkeiden tai omistusinstrumenttien siirto.

86 artikla

Oikeus kieltäytyä tunnustamista kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä

1. EPV kieltäytyy kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia kuultuaan tunnustamasta 85 artiklan 2 kohdan nojalla kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä, jos se katsoo,
 - a) että kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyillä olisi kielteinen vaikutus rahoitusvakauteen jäsenvaltiossa, jossa kriisinratkaisuviranomainen sijaitsee, tai katsoo, että menettelyillä voi olla kielteinen vaikutus rahoitusvakauteen jossain muussa jäsenvaltiossa;

- b) että kotimaan sivuliikkeeseen kohdistuva 87 artiklassa tarkoitettu itsenäinen kriisinratkaisutoimi on tarpeen yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi;
 - c) velkojat, erityisesti tallettajat, jotka sijaitsevat jäsenvaltiossa tai joiden saamiset ovat jäsenvaltiossa, eivät saisi kolmannen maan velkoihin nähden tasapuolista kohtelua kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyissä.
2. Komissio määrittelee 103 artiklan nojalla annetuilla delegoiduilla säädöksillä tarkemmin tämän artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettut olosuhteet.

87 artikla

Kolmansien maiden laitosten unionissa toimivien sivuliikkeiden kriisinratkaisu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittavat valtuudet toteuttaa kotimaan sivuliikkeeseen kohdistuva kriisinratkaisutoimi itsenäisesti riippumatta mahdollisesta kyseessä olevaan laitokseen kohdistuvasta kolmannen maan kriisinratkaisumenettelystä.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää 1 kohdassa vaadittuja valtuuksia, jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo kriisinratkaisutoimen tarpeelliseksi yleisen edun vuoksi ja yksi tai useampi seuraavista ehdoista täyttyy:
 - a) sivuliike ei enää täytä tai ei todennäköisesti täytä kansallisen lainsäädännön ehtoja sen toimiluvalla ja toiminnalla kyseisessä jäsenvaltiossa eikä ole näköpiirissä, että millään yksityisen sektorin, valvontaviranomaisen tai asianomaisen kolmannen maan toimella voitaisiin kohtuullisessa ajassa palauttaa tilanne, jossa sivuliike täyttää vaatimukset ja sen kaatuminen estyy;
 - b) kolmannen maan laitos ei pysty tai ei todennäköisesti pysty maksamaan sitoumuksiaan kotimaan velkojille tai sivuliikkeen kautta luotuja tai kirjattuja sitoumuksia niiden erääntyessä ja kriisinratkaisuviranomainen on vakuuttunut siitä, ettei kyseisen laitoksen suhteen ole aloitettu tai aloiteta mitään kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyä tai maksukyvyyttömyysmenettelyä;
 - c) asiaankuuluva kolmannen maan viranomainen on aloittanut kriisinratkaisumenettelyn kolmannen maan laitoksen suhteen tai ilmoittanut kriisinratkaisuviranomaiselle aikeestaan aloittaa tällainen menettely ja kyseessä on jokin 86 artiklassa mainituista tapauksista.
3. Jos kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa itsenäisen kriisinratkaisutoimen kotimaan sivuliikkeen suhteen, sen on otettava huomioon kriisinratkaisutavoitteet ja toteutettava kriisinratkaisutoimi noudattaen soveltuvin osin seuraavia periaatteita ja vaatimuksia:
 - a) 29 artiklassa esitetyt periaatteet;

- b) kriisinratkaisuvälineiden soveltamiseen liittyvät IV osaston II luvun vaatimukset.

88 artikla

Yhteistyö kolmansien maiden viranomaisten kanssa

1. Siihen asti, kun kolmansien maiden kanssa tehdään 84 artiklan mukainen kansainvälinen sopimus, ja siltä osin kuin niiden kohde ei kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan, sovelletaan seuraavia säännöksiä:
2. EPV tekee ei-sitovia kehysyhteistyösopimuksia seuraavien asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa:
 - a) tapauksissa, joissa kotimaan tytäryhtiönä toimiva laitos on sijoittautunut unioniin: sen kolmannen maan asiaankuuluvat viranomaiset, johon emoyhtiö tai 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettu yhtiö on sijoittautunut;
 - b) tapauksissa, joissa kolmannen maan laitoksella on merkittävä sivuliike unionissa: sen kolmannen maan asiaankuuluvat viranomaiset, johon kyseinen laitos on sijoittautunut;
 - c) tapauksissa, joissa emoyhtiöllä tai 1 artiklan c ja d alakohdassa tarkoitettulla unioniin sijoittautuneella yhtiöllä on yksi tai useampi kolmannessa maassa tytäryhtiönä toimiva laitos: niiden kolmansien maiden asiaankuuluvat viranomaiset, joihin kyseiset tytäryhtiönä toimivat laitokset ovat sijoittautuneet;
 - d) tapauksissa, joissa unioniin sijoittautuneella laitoksella on yksi tai useampi merkittävä sivuliike yhdessä tai useammassa kolmannessa maassa: niiden kolmansien maiden asiaankuuluvat viranomaiset, joihin kyseiset sivuliikkeet ovat sijoittautuneet.

Tässä kohdassa tarkoitettut yhteistyösopimukset voivat liittyä yksittäisiin laitoksiin tai laitoksia käsittäviin konserneihin.

3. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetuissa kehysyhteistyösopimuksissa on vahvistettava prosessit ja järjestelyt kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä varten joidenkin tai kaikkien seuraavassa mainittujen tehtävien suorittamiseksi ja joidenkin tai kaikkien seuraavassa mainittujen valtuuksien käyttämiseksi 1 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettuihin laitoksiin tai kyseisiä laitoksia käsittäviin konserneihin:
 - a) kriisinratkaisusuunnitelmien laatiminen 9 ja 12 artiklan ja vastaavien asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vaatimusten mukaisesti;
 - b) kyseisten laitosten ja konsernien purkamismahdollisuuksien arviointi 13 artiklan ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien vaatimusten mukaisesti;

- c) valtuuksien käyttäminen purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi 14 ja 15 artiklan nojalla sekä asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön mukaisten vastaavien valtuuksien käyttäminen;
 - d) varhaisen puuttumisen toimenpiteiden toteuttaminen 23 artiklan nojalla ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön mukaisten vastaavien valtuuksien käyttäminen;
 - e) kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttö sekä asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten käytössä olevien vastaavien valtuuksien käyttö.
4. Toimivaltaisten viranomaisten tai kriisinratkaisuviranomaisten on tarvittaessa tehtävä ei-sitovia yhteistyösopimuksia EPV:n tekemän kehys sopimuksen mukaisesti 2 kohdassa mainittujen asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa.
5. Jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten ja kolmansien maiden välillä tämän kohdan nojalla tehtäviin yhteistyösopimuksiin on liitettävä määräykset seuraavista asioista:
- a) kriisinratkaisusuunnitelmien valmistelun ja ylläpidon edellyttämä tiedonvaihto;
 - b) kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseen liittyvä kuuleminen ja yhteistyö, mukaan lukien periaatteet 87 ja 88 artiklassa määrättyjen valtuuksien käytölle ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön mukaisten vastaavien valtuuksien käytölle;
 - c) tiedonvaihto, jota tarvitaan kriisinratkaisuvälineiden soveltamiseksi ja kriisinratkaisuvaltuuksien ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön mukaisten vastaavien valtuuksien käyttämiseksi;
 - d) yhteistyösopimuksen osapuolten varoittaminen varhaisessa vaiheessa tai kuuleminen ennen sellaisten tämän direktiivin mukaisten tai asianomaisen kolmannen maan lainsäädännön mukaisten merkittävien toimien toteuttamista, jotka vaikuttavat laitokseen tai konserniin, jota sopimus koskee;
 - e) julkisen viestinnän koordinointi yhteisten kriisinratkaisutoimien tapauksessa;
 - f) menettelyt ja järjestelyt a–e alakohdan mukaista tiedonvaihtoa ja yhteistyötä varten, mukaan lukien tarvittaessa kriisinhallintaryhmien perustaminen ja toiminta.
6. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava EPV:lle kaikista kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten tämän artiklan nojalla tekemistä yhteistyösopimuksista.

Luottamuksellisuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset, toimivaltaiset viranomaiset ja toimivaltaiset ministeriöt vaihtavat luottamuksellisia tietoja asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa ainoastaan, jos seuraavat ehdot täyttyvät:
 - a) kolmannen maan viranomaisiin sovellettavat salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset ovat vähintään samantasoiset kuin 76 artiklassa asetetut vaatimukset;
 - b) tiedot ovat tarpeen, jotta asiaankuuluvat kolmannen maan viranomaiset voivat suorittaa kansallisen lainsäädännössä määrätyt tehtävänsä, jotka vastaavat tämän direktiivin mukaisia tehtäviä.
2. Jos luottamukselliset tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, kriisinratkaisuviranomaiset tai toimivaltaiset viranomaiset eivät saa luovuttaa niitä asiaankuuluville kolmannen maan viranomaisille, paitsi jos seuraavat ehdot täyttyvät:
 - a) sen jäsenvaltion asiaankuuluva viranomainen, josta tiedot ovat peräisin, jäljempänä 'tiedot antava viranomainen', hyväksyy tietojen luovuttamisen;
 - b) tiedot luovutetaan ainoastaan tiedot antavan viranomaisen sallimiin tarkoituksiin.
3. Tämän artiklan soveltamiseksi tiedot katsotaan luottamuksellisiksi, jos niihin sovelletaan unionin lainsäädännön mukaisia luottamuksellisuusvaatimuksia.

VII OSASTO

RAHOITUSJÄRJESTELYJEN EUROOPPALAINEN JÄRJESTELMÄ

Rahoitusjärjestelyjen eurooppalainen järjestelmä

Rahoitusjärjestelyjen eurooppalainen järjestelmä muodostuu

- a) 91 artiklan mukaisesti perustetuista kansallisista rahoitusjärjestelyistä;
- b) 97 artiklassa tarkoitettusta kansallisten rahoitusjärjestelmien välisestä lainauksesta;
- c) 98 artiklassa tarkoitettusta kansallisten rahoitusjärjestelyjen vastavuoroisuudesta konsernin kriisinratkaisun tapauksessa.

91 artikla

Kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käyttöönottoa koskeva vaatimus

1. Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön rahoitusjärjestelyt, jotta voidaan varmistaa, että kriisinratkaisuviranomainen soveltaa kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia tehokkaasti. Rahoitusjärjestelyjä on käytettävä ainoastaan 26 ja 29 artiklassa esitettyjen kriisinratkaisun tavoitteiden ja periaatteiden mukaisesti.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoitusjärjestelyihin on käytettävissä riittävät rahoitusvarat.
3. Edellä olevan 2 kohdan soveltamiseksi rahoitusjärjestelyissä on erityisesti voitava
 - a) periä 94 artiklassa tarkoitettuja etukäteen suoritettavia osuuksia 93 artiklassa määritetyn tavoitetason saavuttamiseksi;
 - b) periä 95 artiklassa tarkoitettuja ylimääräisiä jälkikäteen suoritettavia osuuksia ja
 - c) tehdä lainasopimuksia ja sopia muista tukimuodoista 96 artiklan mukaisesti.

92 artikla

Kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käyttö

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää 91 artiklan nojalla perustettuja rahoitusjärjestelyjä soveltaessaan kriisinratkaisuvälineitä erityisesti
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen, sen tytäryhtiöiden, omaisuudenhoitolaitoksen tai erillisen varainhoitoyhtiön varojen tai velkojen takaamiseksi;
 - b) lainojen myöntämiseksi kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle, sen tytäryhtiöille, omaisuudenhoitolaitokselle tai erilliselle varainhoitoyhtiölle;
 - c) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen omaisuuserien ostamiseksi;
 - d) rahoitusosuuksien suorittamiseksi omaisuudenhoitoyhtiöön;
 - e) edellä olevissa a–e kohdassa tarkoitettujen toimien yhdistämiseksi.

Rahoitusjärjestelyissä voidaan soveltaa a–e kohdassa tarkoitettuja toimia myös ostajaan liiketoiminnan myynnin yhteydessä.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuvälineiden käytöstä aiheutuvat tappiot, kustannukset ja muut menot lankeavat ensisijaisesti kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajien ja velkojen maksettaviksi. Kriisinratkaisuvälineiden käytöstä aiheutuvat tappiot, kustannukset ja muut menot

saa kattaa rahoitusjärjestelyistä vasta, kun osakkeenomistajien ja velkojen resurssit on käytetty loppuun.

93 artikla

Rahoituksen tavoitetaso

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden rahoitusjärjestelmissä käytettävissä olevat varat ovat 10 vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta vähintään 1 prosenttia niiden lainkäyttöalueella toimiluvan saaneiden laitosten kaikista direktiivin 94/19/EY mukaisesti suojattujen talletusten määrästä.
2. Rahoitusosuuksien kerääminen rahoitusjärjestelyihin jäljempänä 94 artiklan mukaisesti on 1 kohdassa tarkoitetun ensimmäisen vaiheen aikana jaksotettava ajallisesti mahdollisimman tasaisesti, kunnes tavoitetaso saavutetaan.

Jäsenvaltiot voivat pidentää ensimmäistä vaihetta enintään neljällä vuodella siinä tapauksessa, että rahoitusjärjestelyistä suoritettujen maksujen kokonaismäärä ylittää 0,5 prosenttia suojattujen talletusten määrästä.

3. Jos 1 kohdassa tarkoitetun ensimmäisen vaiheen jälkeen käytettävissä olevat varat vähenevät alle 2 kohdassa määritellyn tavoitetason, rahoitusosuuksien perimistä on jatkettava 94 artiklan mukaisesti siihen asti, kun tavoitetaso on jälleen saavutettu. Jos käytettävissä olevia varoja on vähemmän kuin puolet tavoitetason mukaisesta määrästä, vuotuisten rahoitusosuuksien on oltava vähintään 0,25 prosenttia suojatuista talletuksista.

94 artikla

Etukäteen suoritettavat rahoitusosuudet

1. Edellä olevassa 93 artiklassa tarkoitetun tavoitetason saavuttamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoitusosuudet peritään vähintään vuosittain niiden alueella toimiluvan saaneilta laitoksilta.
2. Rahoitusosuudet lasketaan noudattaen seuraavia sääntöjä:
 - a) jos jäsenvaltio käyttää tämän direktiivin 99 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa käyttääkseen talletussuojajärjestelmän varoja tämän direktiivin 92 artiklan soveltamiseksi, kultakin laitokselta perittävän rahoitusosuus on sama kuin sen velkojen määrä, poislukien omat varat ja direktiivin 94/19/EY nojalla suojatut talletukset, suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen määrään, poislukien omat varat ja direktiivin 94/19/EY nojalla suojatut talletukset;
 - b) jos jäsenvaltio ei käytä 99 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa käyttääkseen talletussuojajärjestelmän varoja 92 artiklan soveltamiseksi, kultakin laitokselta perittävä rahoitusosuus on sama kuin sen velkojen kokonaismäärä, poislukien omat varat, suhteessa kaikkien kyseisen

jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään, poislukien omat varat;

- c) edellä olevien a ja b alakohdan mukaisesti laskettuja rahoitusosuuksia on mukautettava laitosten riskiprofiiliin perusteella tämän artiklan 7 kohdan nojalla hyväksyttyjä perusteita noudattaen.
3. Edellä olevan 93 artiklassa tarkoitetun tavoitetason saavuttamiseksi käytettävissä oleviin varoihin voidaan sisällyttää maksusitoumukset, joiden täydeksi vakuudeksi on asetettu vähäriskiset varat, joihin ei kohdistu kolmansien osapuolten oikeuksia ja jotka ovat kriisinratkaisuviranomaisten vapaasti käytettävissä ja korvamerkittyjä niiden yksinomaiseen käyttöön 92 artiklan ensimmäisessä kohdassa määriteltyjä tarkoituksia varten. Peruuttamattomien maksusitoumusten osuus saa olla enintään 30 prosenttia tämän artiklan nojalla perittävien rahoitusosuuksien kokonaismäärästä.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velvoite maksaa tässä artiklassa tarkoitetut rahoitusosuudet on täytäntöönpanokelpoinen kansallisen lainsäädännön nojalla ja että erääntyvät rahoitusosuudet maksetaan täysimääräisinä.
- Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön asianmukaiset rekisteröinti-, kirjanpito- ja raportointivelvoitteet ja muut velvoitteet sen varmistamiseksi, että erääntyvät rahoitusosuudet maksetaan täysimääräisinä. Jäsenvaltioiden on myös toteutettava toimenpiteitä, jotta voidaan todentaa asianmukaisesti, onko rahoitusosuus maksettu oikein. Jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteitä rahoitusosuuksien välttämisen, kiertämisen ja väärinkäytösten estämiseksi.
5. Tämän artiklan nojalla perittyjä määriä saa käyttää ainoastaan tämän direktiivin 92 artiklassa määriteltyihin tarkoituksiin ja, mikäli jäsenvaltiot käyttävät tämän direktiivin 99 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa, tämän direktiivin 92 artiklassa määriteltyihin tarkoituksiin ja direktiivissä 94/19/EY tarkoitettujen suojattujen talletusten maksamiseen.
6. Kriisinratkaisun kohteena olevalta laitokselta tai omaisuudenhoitoyhtiöltä saatavien määrien sekä koron ja muun sijoituksista saatavan tuoton ja mahdollisen muun tuoton on koiduttava rahoitusjärjestelyjen hyödyksi.
7. Siirretään komissiolle valta antaa 103 artiklan nojalla delegoituja säädöksiä, joissa täsmennetään tämän artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettu käsite rahoitusosuuksien mukauttamisesta laitosten riskiprofiiliin ottaen huomioon seuraavat seikat:
- a) laitoksen riskialttius, mukaan lukien sen kaupankäynnin merkittävyys, taseen ulkopuoliset sitoumukset ja sen velkaantuneisuusaste;
 - b) yhtiön rahoituslähteiden vakaus ja monipuolisuus;
 - c) laitoksen rahoitustilanne,
 - d) todennäköisyys, että laitos asetetaan kriisinratkaisuun,
 - e) laitoksen aiemmin saama valtiontuki;

- f) laitoksen rakenteen monitahoisuus ja laitoksen purkamismahdollisuudet sekä
 - g) sen merkitys järjestelmälle kyseisillä markkinoilla.
8. Siirretään komissiolle valta antaa 103 artiklan nojalla delegoituja säädöksiä, joissa
- a) tarkennetaan 4 kohdassa tarkoitetut rekisteröinti-, kirjanpito- ja raportointivelvoitteet ja muut velvoitteet, joiden tarkoituksena on varmistaa, että rahoitusosuudet tosiasiallisesti maksetaan;
 - b) tarkennetaan 4 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet, joilla varmistetaan asianmukaisesti, onko rahoitusosuus maksettu oikein;
 - c) täsmennetään 4 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet rahoitusosuuksien välttämisen, kiertämisen ja väärinkäytösten estämiseksi.

95 artikla

Ylimääräiset jälkikäteen suoritettavat rahoitusosuudet

1. Jos käytettävissä olevat rahoitusvarat eivät riitä rahoitusjärjestelmien käytön tappioiden, kustannusten tai muiden menojen kattamiseksi, jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden alueella toimiluvan saaneilta laitoksilta peritään jälkikäteen ylimääräisiä rahoitusosuuksia, jotta lisämäärät voidaan kattaa. Nämä ylimääräiset rahoitusosuudet on laskettava yksittäisille laitoksille 94 artiklan 2 kohdan mukaisia sääntöjä noudattaen.
2. Tämän artiklan nojalla perittyihin rahoitusosuuksiin sovelletaan 94 artiklan 4–8 kohdan säännöksiä.

96 artikla

Vaihtoehtoiset rahoituskeinot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden lainkäyttövaltaan kuuluvissa rahoitusjärjestelyissä voidaan tehdä lainasopimuksia tai sopia muista tukimuodoista finanssilaitosten, keskuspankin tai muiden kolmansien osapuolten kanssa, jos 94 artiklan nojalla perityt määrät eivät riitä rahoitusjärjestelmien käytön tappioiden, kustannusten tai muiden menojen kattamiseen ja 95 artiklassa tarkoitetut ylimääräiset rahoitusosuudet eivät ole välittömästi käytettävissä.

97 artikla

Rahoitusjärjestelyjen välinen lainaus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden lainkäyttövaltaan kuuluvilla rahoitusjärjestelyillä on oikeus ottaa lainoja kaikilta muilta rahoitusjärjestelyiltä

unionissa, jos 94 artiklan mukaisesti perityt määrät eivät riitä rahoitusjärjestelmien käytön tappioiden, kustannusten tai muiden menojen kattamiseen ja 95 artiklassa tarkoitetut ylimääräiset rahoitusosuudet eivät ole välittömästi käytettävissä.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden lainkäyttövaltaan kuuluvat rahoitusjärjestelyt velvoitetaan antamaan lainoja muille rahoitusjärjestelyille unionissa 1 kohdassa määritellyissä olosuhteissa.

Jollei ensimmäisestä alakohdasta muuta johdu, kansalliset rahoitusjärjestelyt eivät ole velvoitettuja antamaan lainoja toiselle kansalliselle rahoitusjärjestelylle kyseisissä olosuhteissa, jos rahoitusjärjestelyn jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen katsoo, ettei sillä olisi riittäviä varoja ennakoitavissa olevien kriisinratkaisujen rahoittamiseksi lähitulevaisuudessa. Niitä ei missään tapauksessa olisi velvoitettava lainaamaan enemmän kuin puolet varoista, jotka kansallisella rahoitusjärjestelyllä on käytettävissään virallisen lainapyynnön esittämishetkellä.

3. Siirretään komissiolle valta antaa 103 artiklan nojalla delegoituja säädöksiä, joissa tarkennetaan edellytykset, jotka on täytettävä, jotta rahoitusjärjestely voisi ottaa lainoja muilta rahoitusjärjestelyiltä, sekä lainaukseen sovellettavat ehdot ja erityisesti arviointiperusteet sille, riittävätkö varat ennakoitavissa olevan kriisinratkaisun rahoittamiseksi lähitulevaisuudessa, sekä takaisinmaksuaika ja sovellettava korko.

98 artikla

Kansallisten rahoitusjärjestelmien vastavuoroisuus konsernin kriisinratkaisun tapauksessa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 83 artiklassa tarkoitetussa konsernin kriisinratkaisussa kunkin konserniin kuuluvan laitoksen kansallinen rahoitusjärjestely osallistuu konsernin kriisinratkaisun rahoitukseen tämän artiklan mukaisesti.
2. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on konserniin kuuluvien laitosten kriisinratkaisuviranomaisia kuullen ja tarvittaessa ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista laadittava rahoitussuunnitelma, jossa määritetään kokonaisrahoitustarpeet konsernin kriisinratkaisun rahoittamiseksi sekä rahoitusmuodot.
3. Edellä olevassa 2 kohdassa tarkoitettuihin rahoitusmuotoihin voivat kuulua:
 - a) konserniin kuuluvien laitosten kansallisilta rahoitusjärjestelyiltä saatavat rahoitusosuudet;
 - b) finanssilaitoksilta tai keskuspankilta lainoina tai muussa muodossa saatava tuki.

Rahoitussuunnitelman on oltava osa 83 artiklan mukaista konsernin kriisinratkaisujärjestelmää. Rahoitussuunnitelmassa on määriteltävä kunkin kansallisen rahoitusjärjestelmän rahoitusosuus.

4. Edellyttäen että tämän artiklan 2 kohdan ja 83 artiklan vaatimukset täyttyvät, jäsenvaltioiden on vahvistettava säännöt ja menettelyt sen varmistamiseksi, että

kukin niiden lainkäyttövaltaan kuuluva kansallinen rahoitusjärjestely suorittaa rahoitusosuutensa rahoitussuunnitelmaan viipymättä sen jälkeen, kun niiden kriisinratkaisuviranomaiset ovat vastaanottaneet konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen pyynnön.

5. Tämän artiklan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernin rahoitusjärjestelyt voivat 96 artiklassa tarkoitetuissa olosuhteissa tehdä lainasopimuksia tai sopia muista tukimuodoista finanssilaitosten, keskuspankin tai muiden kolmansien osapuolten kanssa kokonaismäärälle, joka tarvitaan konsernin kriisinratkaisun rahoittamiseksi tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetun rahoitussuunnitelman mukaisesti.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kukin sen lainkäyttövaltaan kuuluva kansallinen rahoitusjärjestely takaa lainan, josta konsernin rahoitusjärjestely sopii 4 kohdan mukaisesti. Yksittäisen kansallisen rahoitusjärjestelyn asettama takaus ei saa ylittää osuutta, joka vastaa sen osallistumista 2 artiklan mukaisesti laadittuun rahoitussuunnitelmaan.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että mahdollinen rahoitusjärjestelyjen käytöstä aiheutuva tuotto tai hyöty koituu kaikkien kansallisten rahoitusjärjestelyjen hyödyksi suhteessa niiden osuuteen 2 kohdassa tarkoitettusta kriisinratkaisun rahoituksesta.
8. Siirretään komissiolle valta antaa 103 artiklan mukaisia delegoituja säädöksiä, joissa tarkennetaan lähemmin
 - a) 2 kohdassa tarkoitetun rahoitussuunnitelman muoto ja sisältö;
 - b) 3 kohdassa tarkoitetut rahoitusmuodot osuuksien maksamiseksi rahoitussuunnitelmaan;
 - c) 5 kohdassa tarkoitettujen takauksien muodot;
 - d) määrittämisperusteet sille, milloin kriisinratkaisutoimet on saatettu päätökseen.

99 artikla

Talletussuojajärjestelmien käyttö kriisinratkaisun yhteydessä

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen ja jos siten taataan, että tallettajien talletukset ovat edelleen heidän käytettävissään, laitokseen liittyvä talletussuojajärjestelmä vastaa enimmillään suojattujen talletusten määrään saakka niiden tappioiden määrästä, jotka olisivat koituneet sen kannettaviksi, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tavanomaisiin maksukyvyttömyysmenettelyihin sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä talletussuojajärjestelmät sijoitetaan samaan luokkaan kuin vakuudettomat ei-etuoikeutetut saatavat.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sen määrän määrittäminen, josta talletussuojajärjestelmä vastaa tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti, täyttää 30 artiklan 2 kohdan edellytykset.
4. Talletussuojajärjestelmästä 1 kohdan soveltamiseksi suoritettava osuus on maksettava käteisenä.
5. Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että niiden alueella käyttöön otettujen talletussuojajärjestelmien käytettävissä olevat varat voidaan käyttää 92 artiklan 1 kohdan tarkoituksiin, edellyttäen että kyseiset talletussuojajärjestelmät ovat soveltuvien osin 93–98 artiklan säännösten mukaisia.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että talletussuojajärjestelmällä on käytössä järjestelyt sen varmistamiseksi, että jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tallettajille on tarpeen maksaa korvauksia sen jälkeen, kun talletussuojajärjestelmä on maksanut osuuden 1 tai 5 kohdan nojalla, talletussuojajärjestelmän jäseniltä voidaan välittömästi koota maksettavat määrät.
7. Jos jäsenvaltiot käyttävät tämän artiklan 5 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa, talletussuojajärjestelmät on katsottava 91 artiklassa tarkoitetuiksi rahoitusjärjestelyiksi. Tällöin jäsenvaltiot voivat päättää olla perustamatta erillisiä rahoitusjärjestelyjä.
8. Jos jäsenvaltio käyttää 5 kohdan mukaista vaihtoehtoa, talletussuojajärjestelmän käytettävissä olevien varojen käyttöön sovelletaan seuraavaa ensisijaisuussääntöä:

Jos talletussuojajärjestelmän on samanaikaisesti käytettävä varansa 92 artiklan tarkoituksiin tai tämän artiklan 1 kohdan tarkoitukseen ja maksamiseen tallettajille direktiivin 94/19/EY nojalla ja jos käytettävissä olevat varat ovat riittämättömät kaikkien näiden vaatimusten täyttämiseksi, ensisijaisiksi katsotaan tallettajille maksaminen direktiivin 94/19/EY nojalla ja tämän artiklan 1 kohdan mukaiset toimet ja toissijaisiksi tämän direktiivin 92 artiklan tarkoitukset.
9. Jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen suojakelpoiset talletukset siirretään toiseen yksikköön liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön myötä, tallettajat eivät voi vaatia direktiivin 94/19/EY nojalla korvausta talletussuojajärjestelmästä sille osalle kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen tekemistään talletuksista, joita ei siirretä, edellyttäen että siirrettyjen varojen määrä on yhtä suuri tai suurempi kuin direktiivin 94/19/EY 7 artiklassa säädetty suojan enimmäistaso.

VIII OSASTO

SEURAAMUKSET

100 artikla

Hallinnolliset seuraamukset ja toimenpiteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toteutetaan asianmukaiset hallinnolliset seuraamukset ja toimenpiteet, jos tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettuja kansallisia säännöksiä ei ole noudatettu, ja varmistettava, että seuraamuksia ja toimenpiteitä sovelletaan. Seuraamusten ja toimenpiteiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun finanssilaitoksiin ja unionissa emoyhtiönä toimiviin yrityksiin sovelletaan velvoitteita, on niitä rikottaessa mahdollista soveltaa seuraamuksia johdon jäseniin sekä kaikkiin muihin henkilöihin, jotka kansallisen lainsäädännön nojalla ovat rikkomuksesta vastuussa.
3. Kriisinratkaisuviranomaisille ja toimivaltaisille viranomaisille on annettava kaikki tutkintavaltuudet, jotka ovat tarpeen niiden tehtävien hoitamiseksi. Seuraamusvaltuuksiaan käyttäessään kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä, jolla varmistetaan, että seuraamukset tai toimenpiteet tuottavat toivotut tulokset, ja rajatylittäviä tapauksia käsitellessään sovitettava toimintansa yhteen.

101 artikla

Erityissäännökset

1. Tätä artiklaa sovelletaan kaikissa seuraavissa tapauksissa:
 - a) laitos tai emoyhtiö jättää 5 tai 7 artiklan vastaisesti laatimatta, ylläpitämättä tai päivittämättä kriisinratkaisusuunnitelmat tai konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat;
 - b) yksikkö jättää 22 artiklan vastaisesti ilmoittamatta toimivaltaisille viranomaisilleen aikeestaan antaa konsernin rahoitustukea;
 - c) laitos tai emoyhtiö jättää 10 artiklan vastaisesti antamatta kaikki tarvittavat tiedot kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseksi;
 - d) laitoksen johto jättää 73 artiklan 1 kohdan vastaisesti ilmoittamatta toimivaltaiselle viranomaiselle, kun laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu.

2. Toimivaltaisten viranomaisten tai kriisinratkaisuviranomaisten tämän direktiivin muiden säännösten mukaisia valtuuksia rajoittamatta jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa mainituissa tapauksissa sovellettaviin hallinnollisiin seuraamuksiin ja toimenpiteisiin kuuluvat ainakin seuraavat:
- a) julkinen lausuma, jossa ilmoitetaan kyseinen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö ja rikkomuksen luonne;
 - b) väliaikainen kieltäminen, jolla kielletään ketä tahansa laitoksen tai emoyhtiön johdon jäsentä tai muuta vastuussa olevana pidettyä luonnollista henkilöä hoitamasta tehtäviään laitoksissa;
 - c) kun on kyse oikeushenkilöstä, hallinnolliset taloudelliset seuraamukset, jotka ovat enintään 10 prosenttia kyseisen oikeushenkilön vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta edellisenä tilikautena; jos kyseinen oikeushenkilö on emoyrityksen tytäryritys, vuotuisena kokonaisliikevaihtona on perimmäisen emoyrityksen konsolidoidun tilinpäätöksen mukainen vuotuinen kokonaisliikevaihto edellisenä tilikautena;
 - d) kun on kyse luonnollisesta henkilöstä, enintään 5 000 000 euron suuruiset hallinnolliset taloudelliset seuraamukset tai niissä jäsenvaltioissa, joissa euro ei ole virallinen valuutta, vastaava arvo kansallisena valuuttana tämän direktiivin voimaantulopäivänä;
 - e) hallinnolliset taloudelliset seuraamukset, jotka ovat enintään kaksi kertaa niin suuret kuin rikkomuksella saadut voitot tai vältetyt tappiot, jos ne voidaan määrittää.

102 artikla

Seuraamusten tehokas soveltaminen ja toimivaltaisten viranomaisten käyttämät seuraamusvaltuudet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset hallinnollisten seuraamusten tai toimenpiteiden tyyppiä sekä hallinnollisten taloudellisten seuraamusten tasoa määrittäessään ottavat huomioon kaikki asiaan vaikuttavat olosuhteet, mukaan lukien seuraavat:

- a) rikkomuksen vakavuus ja ajallinen kesto;
- b) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön vastuun aste;
- c) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellinen vahvuus vastuussa olevan oikeushenkilön kokonaisliikevaihdon tai vastuussa olevan luonnollisen henkilön vuositulojen perusteella;
- d) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön saamien voittojen tai välttämien tappioiden suuruus, jos ne ovat määritettävissä;
- e) rikkomuksen kolmansille osapuolille aiheuttamat tappiot, jos ne ovat määritettävissä;

- f) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön toimivaltaisen viranomaisen kanssa tekemän yhteistyön laajuus;
- g) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön aiemmat rikkomukset.

IX OSASTO

TÄYTÄNTÖÖNPANOVALTUUDET

103 artikla

Delegoinnin käyttö

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artikkelissa säädetyin edellytyksin.
2. Siirretään valta antaa delegoituja säädöksiä määräämättömäksi ajaksi 116 artikkelissa tarkoitetusta päivämäärästä.
3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 2, 4, 28, 37, 39, 43, 86, 94, 97 ja 98 artikkelissa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, päätöksessä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyYTEEN.
4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.
5. Edellä olevien 2, 4, 28, 37, 39, 43, 86, 94, 97 ja 98 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

X OSASTO

MUUTOKSET DIREKTIIVEIHIN 77/91/ETY, 82/891/ETY, 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU JA ASETUKSEEN (EU) N:o 1093/2010

104 artikla

Direktiivin 77/91/ETY muuttaminen

Lisätään direktiivin 77/91/EY 41 artiklaan 3 kohta seuraavasti:

”3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin 17 artiklan 1 kohtaa, 25 artiklan 1 kohtaa, 25 artiklan 3 kohtaa, 27 artiklan 2 kohdan ensimmäistä alakohtaa sekä 29, 30, 31 ja 32 artiklaa ei sovelleta, jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin XX/XX/EU (*) [elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi] IV osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja, edellyttäen että direktiivin XX/XX/EU 27 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet ja sen 28 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät.

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

105 artikla

Direktiivin 82/891/ETY muuttaminen

Korvataan direktiivin 82/891/ETY 1 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Sovelletaan, mitä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/35/EU (*) 1 artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa säädetään.

(*) EUVL L 110, 29.4.2011, s. 1.”

106 artikla

Direktiivin 2001/24/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2001/24/EY seuraavasti:

1. Lisätään 1 artiklaan 3 ja 4 alakohta seuraavasti:

”3. Tätä direktiiviä sovelletaan lisäksi Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/49/EY (*) 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määriteltyihin sijoituspalveluyrityksiin ja niiden sivuliikkeisiin, jotka on perustettu muihin jäsenvaltioihin kuin niiden sääntömääräisen kotipaikan sijaintivaltioon.

4. Jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä XX/XX/EU (**) säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia, tämän direktiivin säännöksiä on sovellettava myös direktiivin XX/XX/EU soveltamisalaan kuuluviin finanssilaitoksiin, yrityksiin ja emoyhtiöihin.

(*) EUVL L 177, 30.6.2006, s. 201.

(**) EUVL L [...], [...], s. [...].

2. Korvataan 2 artiklan seitsemäs luetelmakohta seuraavasti:

”- ’tervehdyttämistoimenpiteillä’ toimenpiteitä, joilla on tarkoitus säilyttää tai palauttaa ennalleen luottolaitoksen taloudellinen tilanne ja jotka voivat vaikuttaa kolmansien osapuolien olemassa oleviin oikeuksiin, mukaan lukien toimenpiteitä, joihin voi kuulua maksujen keskeyttäminen, täytäntöönpanotoimenpiteiden keskeyttäminen tai saatavien alentaminen; näihin toimenpiteisiin sisältyvät direktiivissä XX/XX/EU säädettyjen kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttö;”

107 artikla

Direktiivin 2002/47/EY muuttaminen

Lisätään direktiivin 2002/47/EY 7 artiklaan 1 a kohta seuraavasti:

”1 a. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta sellaiseen sulkeutuvaa nettoutusta koskevan lausekkeen voimaantulon rajoitukseen, joka on annettu direktiivin XX/XX/EU 77 artiklan nojalla tai joka on annettu, kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää valtuuksia väliaikaiseen keskeyttämiseen mainitun direktiivin 63 artiklan nojalla.

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

108 artikla

Direktiivin 2004/25/EY muuttaminen

Lisätään direktiivin 2004/25/EY 4 artiklan 5 kohtaan kolmas alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohtaa ei sovelleta, jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin XX/XX/EU (*) [elvytys- ja

kriisinratkaisudirektiivi] IV osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

109 artikla

Direktiivin 2005/56/EY muuttaminen

Lisätään direktiivin 2005/56/EY 3 artiklaan 4 kohta seuraavasti:

”(4) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta yhtiöön tai yhtiöihin, joihin sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin XX/XX/EU (*) [elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi] IV osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

110 artikla

Direktiivin 2007/36/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2007/36/EY seuraavasti:

1. Lisätään 1 artiklaan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta, jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin XX/XX/EU (*) [elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi] IV osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

2. Lisätään 5 artiklaan 5 ja 6 kohta seuraavasti:

”5. 5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että direktiiviä XX/XX/EU [elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi] sovellettaessa yhtiökokous voi päättää kahden kolmanneksen enemmistöllä pätevästi annettujen äänien määrästä, että kutsu yhtiökokoukseen, jossa päätetään pääoman korotuksesta, voidaan lähettää lyhyemmällä varoitusaajalla kuin tämän artiklan 1 kohdassa säädetään, edellyttäen että kokouksen ajankohtaan on vähintään kymmenen kalenteripäivää kutsumisesta ja että direktiivin XX/XX/EU 23 tai 24 artiklan edellytykset (*varhaisen puuttumisen*

käynnistävät edellytykset) täyttyvät ja pääoman korotus on välttämätön mainitun direktiivin 27 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisun edellytysten välttämiseksi.

6. Edellä olevan 5 kohdan soveltamiseksi 6 artiklan 3 ja 4 kohtaa ja 7 artiklan 3 kohtaa ei sovelleta.”

111 artikla

Direktiivin 2011/35/EU muuttaminen

Lisätään direktiivin 2011/35/EU 1 artiklaan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta yhtiöön tai yhtiöihin, joihin sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin XX/XX/EU (*) [elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi] IV osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

112 artikla

Asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttaminen

Muutetaan asetusta (EU) N:o 1093/2010 seuraavasti:

6. Korvataan 4 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”(2) ’toimivaltaisilla viranomaisilla’:

- i) direktiiveissä 2006/48/EY, 2006/49/EY ja 2007/64/EY määriteltyjä ja direktiivissä 2009/110/EY tarkoitettuja toimivaltaisia viranomaisia;
- ii) direktiivien 2002/65/EY ja 2005/60/EY osalta viranomaisia, joilla on toimivalta varmistaa, että luotto- ja rahoituslaitokset noudattavat niille noissa direktiiveissä asetettuja vaatimuksia;
- iii) talletusten vakuusjärjestelmien osalta elimiä, jotka hallinnoivat talletusten vakuusjärjestelmiä direktiivin 94/19/EY mukaisesti, tai näitä järjestelmiä mainitun direktiivin mukaisesti valvovaa viranomaista siinä tapauksessa, että talletusten vakuusjärjestelmän toimintaa hallinnoi yksityinen yhtiö; ja
- iv) direktiivin .../... [elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi] osalta mainitussa direktiivissä määriteltyjä kriisinratkaisuviranomaisia.

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

7. Lisätään 40 artiklan 6 kohtaan toinen alakohta seuraavasti:

”Kun toimitaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin XX/XX/EU (*) [elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi] soveltamisalalla, 1 alakohdan b alakohdassa tarkoitetun hallintoneuvoston jäsenen mukana voi tarvittaessa olla kyseisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen edustaja, joka ei osallistu äänestyksiin.”

(*) EUVL L [...], [...], s. [...].”

XI OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

113 artikla

EPV:n kriisinratkaisukomitea

EPV perustaa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 41 artiklan nojalla pysyvän sisäisen komitean valmistelemaan tässä direktiivissä tarkoitetut EPV:n päätökset. Sisäinen komitea on muodostettava siten, että sen jäseninä ovat ainakin tämän direktiivin 3 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisuviranomaiset.

Tämän direktiivin soveltamiseksi EPV tekee yhteistyötä EAMV:n ja EVLEV:n kanssa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 54 artiklalla perustetun Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitean puitteissa.

114 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio tarkastelee viimeistään 1 päivänä kesäkuuta 2018 tämän direktiivin yleistä soveltamista sekä arvioi tarvetta muutoksiin ja erityisesti

- a) 39 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun EPV:n kertomuksen perusteella tarvetta muutoksiin erojen minimoimiseksi kansallisella tasolla. Kertomus ja siihen mahdollisesti liittyvät ehdotukset toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle.
- b) 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun EPV:n kertomuksen perusteella tarvetta muutoksiin erojen minimoimiseksi kansallisella tasolla. Kertomus ja siihen mahdollisesti liittyvät ehdotukset toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

115 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset komissiolle kirjallisina.

Jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä 1 päivästä tammikuuta 2015.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin sovellettava IV osaston III luvun 5 jakson noudattamiseksi annettuja säännöksiä viimeistään 1 päivästä tammikuuta 2018.

2. Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.
3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle ja EPV:lle.

116 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

117 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

LIITE

A JAKSO

ELVYTYSSUUNNITELMIIN SISÄLLYTETTÄVÄT TIEDOT

Elvytyssuunnitelmassa on esitettävä:

- 1) tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osista, strategia-analyysi ja yhteenvedo kokonaiselvytysskapasiteetista;
- 2) tiivistelmä laitokseen edellisen sitä koskevan elvytyssuunnitelman jälkeen tehdyistä olennaisista muutoksista;
- 3) viestintä- ja julkistamissuunnitelma, joissa luonnostellaan, millä tavoin yritys aikoo hallita mahdolliset kielteiset markkinareaktiot;
- 4) laitoksen kriittisten toimintojen ja liiketoiminta-alueiden toiminnan ja rahoituksen ylläpitämiseen tarvittavat erinäiset pääoma- ja maksuvalmiustoimet;
- 5) arvio suunnitelman jokaisen olennaisen osan toteuttamiseksi tarvittavasta ajasta;
- 6) yksityiskohtainen kuvaus mahdollisista olennaisista esteistä suunnitelman tehokkaalle toteuttamiselle kohtuujassa, mukaan lukien vaikutus muuhun konserniin, asiakkaisiin ja vastapuoliin;
- 7) kriittisten toimintojen yksilöinti;
- 8) yksityiskohtainen kuvaus menetelmistä, joilla määritetään laitoksen ydinliiketoiminta-alueiden, toimintojen ja omaisuuden arvo ja markkinoitavuus;
- 9) yksityiskohtainen kuvaus siitä, millä tavoin elvytyssuunnittelu on sisällytetty laitoksen päätöksenteko-, ohjaus- ja valvontarakenteeseen, sekä periaatteet ja menettelyt, joilla ohjataan elvytyssuunnitelman hyväksymistä ja yksilöidään organisaatiossa suunnitelman valmistelusta ja täytäntöönpanosta vastuussa olevat henkilöt;
- 10) järjestelyt ja toimenpiteet, joilla säilytetään tai palautetaan ennalleen laitoksen omat varat;
- 11) järjestelyt ja toimenpiteet, joilla varmistetaan, että laitoksella on riittävät vararahoituslähteet, mukaan lukien mahdolliset likviditeettilähteet, arvio käytettävissä olevista vakuuksista ja arvio mahdollisuuksista siirtää likviditeettiä konserniyhtiöiden ja liiketoiminta-alueiden kesken sen varmistamiseksi, että laitos pystyy jatkamaan toimintaansa ja täyttämään velvoitteensa näiden erääntyessä;
- 12) järjestelyt ja toimenpiteet riskin ja velkaantuneisuusasteen alentamiseksi;
- 13) järjestelyt ja toimenpiteet velkojen uudelleenjärjestelemiseksi;

- 14) järjestelyt ja toimenpiteet liiketoiminta-alueiden uudelleenjärjestelemiseksi;
- 15) järjestelyt ja toimenpiteet, joita tarvitaan rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien jatkuvan käytettävyyden ylläpitämiseksi;
- 16) järjestelyt ja toimenpiteet, joita tarvitaan laitoksen operatiivisten prosessien jatkuvan toiminnan ylläpitämiseksi, mukaan lukien infrastruktuuri ja IT-palvelut;
- 17) valmistelevat järjestelyt, joilla helpotetaan omaisuuden tai liiketoiminta-alueiden myyntiä taloudellisen vakauden ennalleen palauttamisen kannalta soveliaassa ajassa;
- 18) muut johdon toimet tai strategiat taloudellisen vakauden palauttamiseksi ennalleen ja niiden ennakoitujen rahoitusvaikutukset;
- 19) valmistelevat toimenpiteet, joita laitos on toteuttanut tai aikoo toteuttaa elvytysuunnitelman täytäntöönpanon helpottamiseksi, mukaan lukien toimenpiteet, jotka ovat tarpeen laitoksen pääomapolun vahvistamiseksi kohtuujassa.

B JAKSO

TIEDOT, JOITA KRIISINRATKAISUVIRANOMAISET VOIVAT VAATIA LAITOKSIA TOIMITTAMAAN KRIISINRATKAISUSUUNNITELMIEN LAADINTAA JA YLLÄPITOJA VARTEN

Kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia laitoksia toimittamaan kriisinratkaisusuunnitelmien laadintaa ja ylläpitoa varten seuraavat tiedot:

- 1) yksityiskohtainen kuvaus laitoksen organisaatorakenteesta, mukaan lukien luettelo kaikista oikeushenkilöistä;
- 2) suoran haltijan tunnistetiedot ja kunkin oikeushenkilön äänioikeudelliset ja äänioikeudettomat omistusosuudet;
- 3) jokaisen oikeushenkilön sijainti, perustamispaikan oikeudenkäyttöalue, toimilupa ja ylin johto;
- 4) kartoitus laitoksen kriittisistä toiminnoista ja ydinliiketoiminta-alueista, mukaan lukien kunkin oikeushenkilön näihin toimintoihin ja liiketoiminta-alueisiin liittyvät olennaiset omaisuuserät ja vastuut;
- 5) yksityiskohtainen kuvaus laitoksen ja sen kaikkien oikeushenkilöiden vastuiden rakenteesta, erotellen ainakin lyhyt- ja pitkäaikaisten velkojen, vakuudellisten, vakuudettomien ja etusoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevien saamisten tyypit ja määrät;
- 6) yksityiskohdat laitoksen hyväksyttäviksi veloiksi katsotuista vastuista;
- 7) erittely prosesseista, joiden avulla päätellään, kenelle laitos on antanut vakuuksia, kenen hallussa vakuus on ja millä oikeudenkäyttöalueella vakuus sijaitsee;

- 8) kuvaus laitoksen ja sen oikeushenkilöiden taseen ulkopuolisista sitoumuksista, mukaan lukien kartoitus suhteessa sen kriittisiin toimintoihin ja ydinliiketoiminta-alueisiin;
- 9) laitoksen olennaiset suojaukset (hedge), mukaan lukien kartoitus oikeushenkilöittäin;
- 10) laitoksen suurimpien tai kriittisimpien vastapuolten tunnistetiedot sekä selvitys suurimpien vastapuolien kaatumisen vaikutuksista laitoksen rahoitustilanteeseen;
- 11) kaikki järjestelmät, joissa laitos harjoittaa merkittävässä määrin tai merkittävän arvoista arvopaperikauppaa, mukaan lukien kartoitus suhteessa laitoksen oikeushenkilöihin, kriittisiin toimintoihin ja ydinliiketoiminta-alueisiin;
- 12) kaikki maksu- ja selvitysjärjestelmät, joiden jäsenenä laitos välittömästi tai välillisesti on, mukaan lukien kartoitus suhteessa laitoksen oikeushenkilöihin, kriittisiin toimintoihin ja ydinliiketoiminta-alueisiin;
- 13) yksityiskohtainen luettelo ja kuvaus johdon keskeisistä tietojärjestelmistä, mukaan lukien laitoksen käyttämät riskinhallinnan, kirjanpidon sekä taloudellisen ja lakisääteisen raportoinnin järjestelmät, mukaan lukien kartoitus suhteessa laitoksen oikeushenkilöihin, kriittisiin toimintoihin ja ydinliiketoiminta-alueisiin;
- 14) tunnistetiedot 13 kohdassa lueteltujen järjestelmien omistajista, näitä koskevista palvelutasosopimuksista ja mahdollisista ohjelmistoista ja järjestelmistä tai käyttöoikeuksista, mukaan lukien kartoitus suhteessa oikeushenkilöihin, kriittisiin toimintoihin ja ydinliiketoiminta-alueisiin;
- 15) tunnistetiedot ja kartoitus oikeushenkilöistä ja niiden keskinäisistä kytköksistä ja riippuvuuksista, esimerkiksi
- yhteinen tai yhteisesti käytetty henkilöstö, tilat ja järjestelmät;
 - pääoma-, rahoitus- tai maksuvalmiusjärjestelyt;
 - nykyiset tai mahdolliset luottoriskit;
 - vastatakaussopimukset, vastavakuusjärjestelyt, ristikkäiset maksukyvyttömyysmääräykset ja tytäryhtiöiden keskinäiset nettoutussopimukset;
 - riskinsiirto- ja back-to-back-sopimukset; palvelutasosopimukset;
- 16) kunkin oikeushenkilön valvonta- ja kriisinratkaisuviranomainen;
- 17) laitoksen kriisinratkaisusuunnitelmasta vastuussa oleva ylimmän johdon edustaja sekä mahdolliset muut vastuuhenkilöt eri oikeushenkilöissä, kriittisissä toiminnoissa ja ydinliiketoiminta-alueilla;
- 18) kuvaus järjestelyistä, joita laitos on toteuttanut varmistaakseen, että kriisinratkaisuviranomaisella on kriisinratkaisun yhteydessä kaikki tiedot, jotka se on määritellyt välttämättömiksi kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttämiseksi;

- 19) kaikki laitoksen ja sen oikeushenkilöiden kolmansien osapuolten kanssa tekemät sopimukset, jotka voidaan sanoa irti, kun viranomaiset päättävät käyttää kriisinratkaisuvälinettä, ja selvitys siitä, voivatko irtisanomisen seuraukset vaikuttaa kriisinratkaisuvälineen käyttöön;
- 20) kuvaus mahdollisista likviditeetilähteistä, joita voidaan käyttää kriisinratkaisun tukena;
- 21) tiedot omaisuuden kiinnityksistä, likvideistä varoista, taseen ulkopuolisista toiminnoista, suojausstrategioista ja kirjanpitokäytänteistä.

C JAKSO

SEIKAT, JOTKA KRIISINRATKAISUVIRANOMAISEN ON ARVIOITAVA ARVIOIDESSAAN LAITOKSEN PURKAMISMAHDOLLISUUKSIA

Arvioidessaan laitoksen purkamismahdollisuuksia kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava seuraavat seikat:

- 1) Missä määrin laitos tai konserni kykenee siirtämään ydinliiketoiminta-alueita ja kriittisiä toimintoja oikeushenkilöille.
- 2) Missä määrin ydinliiketoiminta-alueiden ja kriittisten toimintojen oikeudelliset rakenteet ja yhtiörakenteet ovat toisiinsa sovitettuja.
- 3) Missä määrin käytössä on järjestelyjä, joilla tarjotaan olennainen henkilöstö, infrastruktuuri, rahoitus, maksuvalmius ja pääoma ydinliiketoiminta-alueiden ja kriittisten toimintojen tukemiseksi ja ylläpitämiseksi.
- 4) Missä määrin laitoksen tai konsernin voimassa pitämät palvelusopimukset ovat täysin täytäntöönpanokelpoisia, jos laitos tai konserni puretaan.
- 5) Missä määrin laitoksen tai konsernin päätöksenteko-, ohjaus- ja valvontarakenne riittää laitoksen tai konsernin sisäisten periaatteiden noudattamisen hallinnointiin ja varmistukseen palvelutasosopimuksissa.
- 6) Missä määrin laitoksessa tai konsernissa on käytössä prosessi palvelutasosopimusten nojalla tarjottujen palvelujen siirtämiseksi kolmansille osapuolille kriittisten toimintojen tai ydinliiketoiminta-alueiden erottelun yhteydessä.
- 7) Missä määrin on laadittu varasuunnitelmia maksu- ja selvitysjärjestelmien käytön jatkuvuuden varmistamiseksi.
- 8) Johdon tietojärjestelmien riittävyys sen varmistamiseen, että kriisinratkaisuviranomaiset kykenevät keräämään tarkat ja riittävät tiedot ydinliiketoiminta-alueista ja kriittisistä toiminnoista nopean päätöksenteon edistämiseksi.

- 9) Johdon tietojärjestelmien valmiudet tarjota laitoksen tai konsernin tehokkaan kriisinratkaisun kannalta olennaista tietoa keskeytymättä, myös nopeasti muuttuvissa tilanteissa.
- 10) Missä määrin laitos tai konserni on testannut johdon tietojärjestelmiä kriisinratkaisuviranomaisen määrittelemissä stressiskenaarioissa.
- 11) Missä määrin laitos tai konserni pystyy varmistamaan johdon tietojärjestelmien jatkuvuuden niin vaikeuksiin joutuneessa kuin uudessakin laitoksessa, mikäli kriittiset toiminnot ja ydinliiketoiminta-alueet erotetaan muista toiminnoista ja liiketoiminta-alueista.
- 12) Missä määrin laitos tai konserni on ottanut käyttöön riittävät prosessit sen varmistamiseksi, että se voi antaa kriisinratkaisuviranomaisille tiedot, joita tarvitaan talletussuojajärjestelmien kattamien tallettajien ja määrien yksilöimiseksi.
- 13) Jos konserni käyttää konsernin sisäisiä vakuuksia, missä määrin nämä vakuudet on annettu markkinaehtoisesti ja kuinka vankat näitä vakuuksia koskevat riskinhallintajärjestelmät ovat.
- 14) Mikäli konserni sitoutuu back-to-back-sopimuksiin, missä määrin nämä sopimukset tapahtuvat markkinaehtoisesti ja kuinka vankat näitä sopimuksia koskevat riskinhallintajärjestelmät ovat.
- 15) Missä määrin konsernin sisäisten vakuuksien tai back-to-back-sopimusten käyttö lisää kriisin leviämistä konsernin muihin osiin.
- 16) Missä määrin konsernin oikeudellinen rakenne estää kriisinratkaisuvälineiden käyttöä oikeushenkilöiden lukumäärän tai konsernirakenteen monitahoisuuden vuoksi tai siksi, että liiketoiminta-alueiden kohdentaminen konserniyhtiöihin on vaikeaa.
- 17) Laitoksen hyväksyttävien velkojen määrä tai osuus.
- 18) Mikäli arviointiin kuuluu monialan holdingyhtiö, missä määrin sellaisten konserniyhtiöiden, jotka ovat laitoksia tai finanssilaitoksia, kriisinratkaisu voisi vaikuttaa haitallisesti konsernin muihin kuin finanssialalla toimiviin osiin.
- 19) Palvelutasosopimusten olemassaolo ja vakaus.
- 20) Onko kolmannen maan viranomaisilla tarvittavat kriisinratkaisuvälineet unionin kriisinratkaisuviranomaisten kriisinratkaisutoimien tukemiseksi ja missä määrin toimintaa unionin ja kolmannen maan viranomaisten välillä voidaan koordinoida.
- 21) Mahdollisuudet käyttää kriisinratkaisuvälineitä siten, että kriisinratkaisutavoitteet saavutetaan ottaen huomioon käytettävissä olevat välineet ja laitoksen rakenne.
- 22) Missä määrin konsernin rakenne antaa kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisuuden purkaa koko konserni tai yksi tai useampi sen yksiköistä aiheuttamatta merkittävää suoraa tai välillistä haittaa finanssijärjestelmälle, markkinaluottamukselle tai taloudelle ja pyrkien koko konsernin arvon maksimointiin.

- 23) Järjestelyt ja keinot, joiden avulla kriisinratkaisua voitaisiin helpottaa sellaisten konsernien tapauksessa, joilla on tytäryhtiöitä eri lainkäyttöalueilla.
- 24) Miten uskottavasti kriisinratkaisuvälineillä voidaan saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet, kun otetaan huomioon mahdolliset vaikutukset velkojiin, vastapuoliin, asiakkaisiin ja työntekijöihin sekä toimet, joihin kolmannen maan viranomaiset mahdollisesti ryhtyvät.
- 25) Missä määrin laitoksen kriisinratkaisun vaikutus finanssijärjestelmään ja finanssimarkkinoiden luottamukseen voidaan arvioida riittävästi.
- 26) Missä määrin laitoksen kriisinratkaisulla voi olla merkittävä suora tai välillinen haitallinen vaikutus finanssijärjestelmään, markkinoiden luottamukseen tai talouteen.
- 27) Missä määrin kriisin leviäminen muihin finanssilaitoksiin tai finanssimarkkinoihin voidaan estää soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia.
- 28) Missä määrin laitoksen kriisinratkaisulla voi olla merkittävä haitallinen vaikutus maksu- ja selvitysjärjestelmien toimintaan.

SÄÄDÖKSEEN LIITTYVÄ RAHOITUSSELVITYS

1. PERUSTIEDOT EHDOTUKSESTA

- 1.1. Ehdotuksen nimi
- 1.2. Toimintalohko(t) toimintoperusteisessa johtamis- ja budjetoitijärjestelmässä (ABM/ABB)
- 1.3. Ehdotuksen luonne
- 1.4. Tavoitteet
- 1.5. Ehdotuksen perustelut
- 1.6. Toiminnan ja sen rahoitusvaikutusten kesto
- 1.7. Hallinnointitapa (hallinnointitavat)

2. HALLINNOINTI

- 2.1. Seuranta- ja raportointisäännöt
- 2.2. Hallinnointi- ja valvontajärjestelmä
- 2.3. Toimenpiteet petosten ja sääntöjenvastaisuuksien ehkäisemiseksi

3. EHDOTUKSEN ARVIOIDUT RAHOITUSVAIKUTUKSET

- 3.1. Kyseeseen tulevat monivuotisen rahoituskehyksen otsakkeet ja menopuolen budjettikohdat
- 3.2. Arvioidut vaikutukset menoihin
 - 3.2.1. *Yhteenvedo arvioiduista vaikutuksista menoihin*
 - 3.2.2. *Arvioidut vaikutukset toimintamäärärahoihin*
 - 3.2.3. *Arvioidut vaikutukset hallintomäärärahoihin*
 - 3.2.4. *Yhteensopivuus nykyisen monivuotisen rahoituskehyksen kanssa*
 - 3.2.5. *Ulkopuolisten tahojen osallistuminen rahoitukseen*
- 3.3. Arvioidut vaikutukset tuloihin

SÄÄDÖKSEEN LIITTYVÄ RAHOITUSSELVITYS

1. PERUSTIEDOT EHDOTUKSESTA

1.1. Ehdotuksen nimi

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/EY ja 82/891/EY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EY ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

1.2. Toimintalohko(t) toimintoperusteisessa johtamis- ja budjetointijärjestelmässä (ABM/ABB)⁴⁰

Sisämarkkinat – finanssimarkkinat

1.3. Ehdotuksen luonne

- ☒ Ehdotus liittyy **uuteen toimeen**.
- ☐ Ehdotus/aloite liittyy **uuteen toimeen, joka perustuu pilottihankkeeseen tai valmistelutoimeen**⁴¹.
- ☐ Ehdotus/aloite liittyy **käynnissä olevan toimen jatkamiseen**.
- ☐ Ehdotus/aloite liittyy **toimeen, joka on suunnattu uudelleen**.

1.4. Tavoitteet

1.4.1. *Komission monivuotinen strateginen tavoite (monivuotiset strategiset tavoitteet), jonka (joiden) saavuttamista ehdotus/aloite tukee*

- Rahoitusvakauden ja pankkiluottamuksen ylläpitäminen, olennaisten rahoituspalvelujen jatkuvuuden varmistaminen ja ongelmien leviämisen estäminen.
- Yhteiskunnalle ja erityisesti veronmaksajille aiheutuvien tappioiden minimoiminen, tallettajien suojaaminen ja moraalikadon vähentäminen.
- Pankkipalvelujen sisämarkkinoiden vahvistaminen varmistaen tasavertaiset toimintaedellytykset (yhtäläiset edellytykset kaikille toimijoille kilpailla EU:n finanssimarkkinoilla).

⁴⁰

ABM: toimintoperusteinen johtaminen; ABB: toimintoperusteinen budjetointi.

⁴¹

Sellaisina kuin nämä on määritelty varainhoitoasetuksen 49 artiklan 6 kohdan a ja b alakohdassa.

1.4.2. *Erityistavoite (erityistavoitteet) sekä toiminto (toiminnot) toimintoperusteisessa johtamis- ja budjetointijärjestelmässä*

Erityistavoitteet:

Edellä mainittujen yleisten tavoitteiden puitteissa erityistavoitteina on:

Varautumisessa ja ennaltaehkäisyssä:

- lisätä valvontaviranomaisten ja pankkien varautumista kriisitilanteisiin ja
- huolehtia kaikkien pankkien purkamismahdollisuudesta.

Varhaisissa toimissa:

- parantaa valvontaviranomaisten järjestelyjä puuttua asiaan varhaisessa vaiheessa

Pankkien kriisinratkaisussa:

- varmistaa pankkien kriisinratkaisu kohtuujassa ja luotettavasti
- taata oikeusvarmuus pankkien kriisinratkaisua varten

Rajatyttävien kriisien hallinnassa:

- edistää viranomaisten tehokasta yhteistyötä rajatyttävässä kriisinratkaisussa

Rahoituksessa:

- varmistaa, että kaatuvien pankkien kriisinratkaisun rahoittamiseen on käytettävissä varoja yksityisen sektorin lähteistä.

1.4.3. *Odotettavissa olevat tulokset ja vaikutukset*

Selvitys siitä, miten ehdotuksella/aloitteella on tarkoitus vaikuttaa edunsaajien/kohderyhmän tilanteeseen

Ehdotetun unionitason kriisinhallintakehyksen tarkoituksena on parantaa rahoitusvakautta, vähentää moraalikatoa, suojata tallettajia ja kriittisiä pankkipalveluja ja säästää veronmaksajien rahoja. Tavoitteena on lisäksi suojata ja kehittää finanssilaitosten sisämarkkinoita.

Kriisinratkaisukehyksen hyöty johtuu ensinnäkin siitä, että systeemisen pankkikriisin todennäköisyyden odotetaan vähenevän ja vältytään pankkikriisiä seuraavalta BKT:n laskulta. Toiseksi pankkien kriisinratkaisukehys vähentää sitä mahdollisuutta, että veronmaksajien rahoja käytetään uudelleen mahdollisessa tulevassa kriisissä pankkien pelastamiseksi. Jos pankkikriisejä tapahtuu, niiden kustannusten olisi langettava ensisijaisesti pankkien osakkaille ja velkojille. Tällöin myös jäsenvaltioiden velan rahoituskustannukset pienentyisivät, kun pankkien veloilta poistuu implisiittinen valtion takaus.

1.4.4. Tulos- ja vaikutusindikaattorit

Selvitys siitä, millaisin indikaattorein ehdotuksen/aloitteen toteuttamista seurataan

Koska pankkien kaatumiset eivät ole ennustettavissa ja koska ne pyritään mahdollisuuksien mukaan välttämään, pankkien kriisinratkaisua ei voida seurata säännöllisesti sen perusteella, miten pankkien todelliset maksukyvyttömyystilanteet hoidetaan. Osaa toimenpiteistä voidaan kuitenkin seurata käyttäen seuraavia mahdollisia indikaattoreita:

- Perustettujen kriisinratkaisukollegoiden lukumäärä.
- Kriisinratkaisuviranomaisille ja -kollegioille toimitettujen ja hyväksyttyjen elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien lukumäärä.
- Niiden tapausten lukumäärä, joissa kriisinratkaisuviranomaiset ovat vaatineet muutoksia pankkien (ja pankkikonsernien) toimintaan.
- Tehtyjen konsernin sisäisten rahoitusjärjestelyjen lukumäärä.
- Niiden pankkien lukumäärä, joilta vaaditaan vähimmäiskapasiteettia tappioiden kattamiseksi (pääoma + velkakirjojen arvon alaskirjaukseen soveltuvat velat).
- Pankkien yleinen kapasiteetti tappioiden kattamiseksi jäsenvaltioissa ja unionissa.
- Kriisinratkaisun kohteena olevien pankkien lukumäärä.
- Niiden tapausten lukumäärä, joissa eri kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia (esim. liiketoiminnan myynti, omaisuudenhoitoyhtiön käyttö ja velkakirjojen arvon alaskirjaus) on käytetty.
- Pankkien kriisinratkaisun kustannukset yksittäisten jäsenvaltioiden ja EU:n tasolla (miljoonina euroina), ml. velkakirjojen arvon alaskirjauksen kustannus, pääomapohjan vahvistaminen, talletussuojajärjestelmien ja kriisinratkaisukehysten rahoitusosuus ja muut kustannukset.

Sidosryhmät ovat tukeneet ehdotusta siitä, että EPV osallistuisi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisukehysten kaikkiin vaiheisiin, vaikka EPV-asetus ei nyky muodossaan anna EPV:lle toimivaltuuksia kriisinratkaisuprosessissa. EPV voisi osallistumisensa mukaan huolehtia tähän liittyvistä seurantatehtävistä. Unionin uuden lainsäädännön saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä seurataan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen mukaisesti.

1.5. Ehdotuksen perustelut

1.5.1. Tarpeet, joihin ehdotuksella/aloitteella vastataan lyhyellä tai pitkällä aikavälillä

Taluskriisi on koetellut vakavasti viranomaisten kykyä hallita pankkilaitosten ongelmia. Unionin finanssimarkkinat ovat integroituneet siinä määrin, että kotimaan markkinahäiriöt
--

voivat levitä nopeasti yrityksiin ja markkinoihin myös muissa jäsenvaltioissa.

Kansainvälisellä tasolla G20-johtajat ovat peräänkuuluttaneet ”kriisinratkaisujärjestelmien ja konkurssilakien tarkistamista viimeaikaisten kokemusten valossa, jotta suurten monitahoisten laitosten likvidaatiosta voidaan huolehtia asianmukaisesti.”⁴² Pittsburghin huippukokouksessa 25. syyskuuta 2009 G20-johtajat sitoutuivat *tekemään yhteistyötä tehokkaampien välineiden kehittämiseksi, jotta suuret maailmanlaajuiset yritykset voidaan asettaa vastuuseen ottamistaan riskeistä, ja erityisesti laatimaan kriisinratkaisuvälineitä ja -kehyksiä tehokkaiden ratkaisujen löytämiseksi finanssiryhmittymien konkursseihin, jotta jatkossa voidaan lieventää niistä aiheutuvia häiriöitä ja vähentää moraalikatoa.*

Soulissa marraskuussa 2010 G20-johtajat hyväksyivät FSB:n SIFI-raportin⁴³ suositukset, joiden mukaan ”kaikkien lainkäyttöalueiden tulisi uudistaa lainsäädäntönsä tarvittavalla tavalla, jotta finanssilaitosten kriiseihin voidaan löytää toteutuskelpoinen ratkaisu ilman vakavaraisuustuen tappioriskin kohdistumista veronmaksajaan ja samalla suojella elintärkeitä talouden toimintoja mekanismeilla, joiden avulla osakkaat ja vakuudettomat ja vakuuttamattomat velkojat voivat kattaa tappionsa saatavien etuoikeusjärjestyksessä”.

Finanssimarkkinoitten vakautta seuraava elin (Financial Stability Board, FSB) hyväksyi lokakuussa 2011 ns. finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijät (*Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*)⁴⁴. Näiden tekijöiden FSB katsoo kuuluvan olennaisesti tehokkaaseen riidanratkaisujärjestelmään. Niiden täytäntöönpano tarjoaisi viranomaisille edellytykset ratkaista kriisejä hallitulla tavalla ilman vakavaraisuustukeen liittyvän tappioriskin kohdistumista veronmaksajaan ja varmistaa elintärkeiden talouden toimintojen jatkuvuus.

1.5.2. Unionin osallistumisesta saatava lisäarvo

SEUT-sopimuksen 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti unioni toimii aloilla, jotka eivät kuulu sen yksinomaiseen toimivaltaan, ainoastaan jos ja siltä osin kuin jäsenvaltiot eivät voi keskushallinnon tasolla tai alueellisella taikka paikallisella tasolla riittävällä tavalla saavuttaa suunnitellun toiminnan tavoitteita, vaan ne voidaan suunnitellun toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla.

Vain unionin tason toiminnalla voidaan varmistaa, että jäsenvaltiot soveltavat keskenään yhteensopivia toimenpiteitä vaikeuksissa oleviin pankkeihin. Vaikka unionin pankkisektori on hyvin integroitunut, pankkikriisejä ratkaistaan kansallisiin järjestelmiin perustuvilla tavoilla. Monet kansalliset järjestelmät eivät tällä hetkellä suo viranomaisille tarvittavia valtuuksia, jotta finanssilaitosten likvidaatiosta voitaisiin huolehtia asianmukaisesti ja säilyttäen finanssimarkkinoiden vakauden kannalta olennaiset palvelut ilman turvautumista veronmaksajien rahoihin. Vaihteleva kansallinen lainsäädäntö ei sovellu riittävän hyvin luonteeltaan rajatylittävien kriisien ratkaisemiseen, minkä lisäksi emoyhtiön ja tytäryhtiöiden

⁴² Rahoitusmarkkinoita ja maailmantaloutta käsitelleen G20-huippukokouksen julkilausuma, huhtikuu 2009.

⁴³ *Reducing the moral hazard posed by systemically important financial institutions*

⁴⁴ http://www.financialstabilityboard.org/press/pr_101111a.pdf

http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf

jäsenvaltioiden välisen yhteistyön järjestelyt ovat riittämättömiä.

Kriisinratkaisuvaihtoehtojen rajallisuus lisää moraalikadon riskiä ja luo sen odotuksen, että suuret, monitahoiset ja yhteenliitetyt pankit tulevat jälleen tarvitsemaan julkista taloudellista apua ongelmatapauksissa. Siksi on selvää, että jäsenvaltiot eivät voi luoda tehokkaita puitteita elvytykselle ja kriisinratkaisulle integroiduilla markkinoilla, vaan ne pitää luoda unionin tasolla.

Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti unionin toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen perussopimusten tavoitteiden saavuttamiseksi.

Käsillä olevan ehdotuksen tavoitteena on säilyttää rahoitusvakaus ja luottamus pankkeihin, minimoida veronmaksajille aiheutuvat tappiot ja vahvistaa pankkipalvelujen sisämarkkinoita huolehtien samalla siitä, että tasapuoliset toimintaedellytykset säilyvät. Tämä edellyttää kansallisten lakien lähentämistä, jotta viranomaisilla olisi käytössään johdonmukainen valikoima kriisinhallinta- ja kriisinratkaisuvälineitä. Tämä tavoite voidaan saavuttaa vain unionin toiminnalla.

Ehdotukseen sisältyvät säännökset ovat oikeasuhteisia sen kannalta, mitä tavoitteiden saavuttaminen edellyttää. Ehdotettujen valtuuksien käytöstä mahdollisesti aiheutuvat omistusoikeuden rajoitukset ovat sopusoinnussa Euroopan unionin perusoikeuskirjan kanssa sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on sitä tulkinnut. Kyseiset rajoitukset rajoittuvat tarvittavaan yleisen edun mukaisen tavoitteen eli unionin rahoitusvakauden varmistamiseksi.

Kriisinratkaisu kytkeytyy läheisesti kansallisen lainsäädännön aloihin, joita ei ole yhdenmukaistettu, kuten maksukyvyttömyyslainsäädäntöön ja varallisuus oikeuteen. Direktiivi on näin ollen soveltuva säädöstyyppe, koska säännökset on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä, jotta kehys voitaisiin toteuttaa aiotuin vaikutuksin kansallisen lainsäädännön avulla.

1.5.3. Vastaavista toimista saadut kokemukset

Ei ole

1.5.4. Yhteensopivuus muiden kyseeseen tulevien välineiden kanssa ja mahdolliset synergiaedut

Kriisinratkaisukehys kytkeytyy läheisesti unionin **talletussuojajärjestelmään**, jota koskevan direktiivin 94/19/EY muuttamisesta keskustellaan parhaillaan neuvostossa ja parlamentissa. Talletussuojajärjestelmien varojen ja pankkien kriisinratkaisutoimenpiteiden väliset synergiat ovat merkittäviä, erityisesti rahoituksen kannalta. Kun käytössä on kriisin leviämisen pysäyttävä kriisinratkaisukehys, talletussuojajärjestelmän varoja tarvitaan vain muutama ensivaiheessa maksukyvyttömiksi joutuvaan pankkiin. Sen sijaan jos käytettävissä ei ole kriisinratkaisuvälineitä ja kriisi leviää koko finanssijärjestelmään, talletussuojajärjestelmästä joudutaan maksamaan merkittävästi suurempi määrä korvauksia.

Ehdotus kytkeytyy myös pankkeja ja sijoituspalveluyrityksiä koskevaan **vakavaraisuusdirektiiviin**, johon hiljattain tehtyjen muutosten tavoitteena on lisätä pankkien pääomaa määrällisesti ja laadullisesti,

jotta ne pystyisivät tosiasiallisesti kattamaan mahdolliset tappiot. Uusilla maksuvalmiusvaatimuksilla on määrä varmistaa pankkien maksuvalmius myös markkinastressin aikana ja niiden vakautta edistävä velkarakenne. Nämä toimenpiteet tekevät pankkisektorista turvallisemman ja vähentävät pankkien kaatumisen mahdollisuutta ja tarvetta julkisiin tukitoimiin. Kaikista näistä toimenpiteistä huolimatta pankkien kaatumista ei voida sulkea tulevaisuudessakaan pois. Siksi on tarpeen kehittää täydentävä oikeudellinen kehys (pankkien elvytys ja kriisinratkaisu), jolla voidaan varmistaa rahoitusvakaus myös kielteisissä skenaarioissa.

1.6. Toiminnan ja sen rahoitusvaikutusten kesto

- ☐ Ehdotuksen/aloitteen mukaisen toiminnan **kesto on rajattu**.
 - ☐ Ehdotuksen/aloitteen mukainen toiminta alkaa [PP/KK]VVVV ja päättyy [PP/KK]VVVV.
 - ☐ Rahoitusvaikutukset alkavat vuonna VVVV ja päättyvät vuonna VVVV.
- ☒ Ehdotuksen mukaisen toiminnan **kestoa ei ole rajattu**.
 - Käynnistysvaihe alkaa vuonna 2013 ja päättyy vuonna 2015,
 - minkä jälkeen toteutus täydessä laajuudessa.

1.7. Hallinnointitapa (hallinnointitavat)⁴⁵

- ☐ komissio **hallinnoi suoraan keskitetysti**
- ☐ **välillinen keskitetty hallinnointi**, jossa täytäntöönpanotehtäviä on siirretty
 - ☐ toimeenpanovirastoille
 - ☒ yhteisöjen perustamille elimille⁴⁶
 - ☐ kansallisille julkisoikeudellisille elimille tai julkisen palvelun tehtäviä hoitaville elimille
 - ☐ henkilöille, joille on annettu tehtäväksi toteuttaa Euroopan unionista tehdyn sopimuksen V osaston mukaisia erityistoimia ja jotka nimetään varainhoitoasetuksen 49 artiklan mukaisessa perussäädöksessä
- ☐ **hallinnointi yhteistyössä** jäsenvaltioiden kanssa
- ☐ **hajautettu hallinnointi** yhteistyössä kolmansien maiden kanssa
- ☐ **hallinnointi yhteistyössä** kansainvälisten järjestöjen kanssa (*tarkennettava*)

⁴⁵ Kuvaukset eri hallinnointitavoista ja viittaukset varainhoitoasetukseen ovat saatavilla budjettipääosaston verkkosivuilla osoitteessa http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

⁴⁶ Sellaisina kuin nämä on määritelty varainhoitoasetuksen 185 artiklassa.

Jos käytetään useampaa kuin yhtä hallinnointitapaa, huomautuksille varatussa kohdassa olisi annettava lisätietoja.

Huomautukset:

-

2. HALLINNOINTI

2.1. Seuranta- ja raportointisäännöt

Ilmoitetaan sovellettavat aikavälit ja edellytykset

Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) perustamisesta annetun asetuksen 81 artiklan mukaan komissio julkaisee viimeistään 2 päivänä tammikuuta 2014 ja sen jälkeen kolmen vuoden välein yleiskertomuksen EPV:n toiminnan tuloksena saaduista kokemuksista. Tätä varten komissio julkaisee yleiskertomuksen, joka toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

2.2. Hallinnointi- ja valvontajärjestelmä

2.2.1. Todetut riskit

Ottaen huomioon määrärahojen säännönmukaisen, taloudellisen, tehokkaan ja tuloksellisen käytön tämän ehdotuksen puitteissa ei ennakoita aiheutuvan uusia riskejä, joita EPV:n nykyinen sisäisen valvonnan kehys ei kata.

2.2.2. Valvontamenetelmä(t)

-

2.3. Toimenpiteet petosten ja sääntöjenvastaisuuksien ehkäisemiseksi

Ilmoitetaan käytössä olevat ja suunnitellut torjunta- ja suojatoimenpiteet

Petosten, lahjonnan ja muun laittoman toiminnan torjumiseksi EPV:hen sovelletaan rajoituksetta Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista 25 päivänä toukokuuta 1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1073/1999 säännöksiä.

EPV liittyy Euroopan parlamentin, Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan yhteisöjen komission välillä Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) sisäisistä tutkimuksista 25 päivänä toukokuuta 1999 tehtyyn toimielinten väliseen sopimukseen ja antaa välittömästi asianmukaiset määräykset, jotka koskevat kaikkia EPV:n työntekijöitä.

Rahoituspäätöksissä ja niistä johtuvissa täytäntöönpanoa koskevissa sopimuksissa tai asiakirjoissa on määrättävä nimenomaisesti, että tilintarkastustuomioistuin ja OLAF voivat tarvittaessa tehdä tarkastuksia EPV:n varojen edunsaajien tiloissa ja näiden varojen jakamisesta vastaavan henkilöstön tiloissa.

Euroopan pankkiviranomainen (EPV) perustamisesta annetun asetuksen 64 ja 65 artiklassa säädetään EPV:n talousarvion toteutuksesta ja valvonnasta sekä sovellettavista varainhoitoa koskevista säännöistä.

3. EHDOTUKSEN ARVIOIDUT RAHOITUSVAIKUTUKSET

3.1. Kyseeseen tulevat monivuotisen rahoituskehyksen otsakkeet ja menopuolen budjettikohdat

- Talousarviossa jo olevat budjettikohdat

Monivuotisen rahoituskehyksen otsakkeiden ja budjettikohtien mukaisessa järjestyksessä

Moniv. rahoitus- kehyksen otsake	Budjettikohta	Menolaji	Rahoitusosuudet			
	Numero [Nimi.....]	JM/EI-JM ⁴⁷	EFTA- mailta ⁴⁸	ehdoka- mailta ⁴⁹	kolman- silta mailta	varainhoitoasetu- ksen 18 artiklan 1 kohdan aa alakohdassa tarkoitettut rahoitusosuudet
	12.0402.01 EPV – Avustus osastoille 1, 2 ja 3	Jaks.	Kyllä	EI	EI	EI

- Uudet perustettaviksi esitetyt budjettikohdat

Monivuotisen rahoituskehyksen otsakkeiden ja budjettikohtien mukaisessa järjestyksessä

Moniv. rahoitus- kehyksen otsake	Budjettikohta	Menolaji	Rahoitusosuudet			
	Numero [Nimi.....]	JM/EI-JM	EFTA- mailta	ehdoka- mailta	kolman- silta mailta	varainhoitoasetu- sen 18 artiklan 1 kohdan aa alakohdassa tarkoitettut rahoitusosuudet
	[XX.YY.YY.YY]		KYLL Ä/EI	KYLLÄ /EI	KYLL Ä/EI	KYLLÄ/EI

⁴⁷ JM = jaksotetut määrärahat; EI-JM = jaksottamattomat määrärahat.

⁴⁸ EFTA: Euroopan vapaakauppaliitto.

⁴⁹ Ehdokasmaat ja soveltuvin osin Länsi-Balkanin mahdolliset ehdokasmaat.

3.2. Arvioidut vaikutukset menoihin

3.2.1. Yhteenvedo arvioituista vaikutuksista menoihin

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Monivuotisen rahoituskehyksen otsake:	1A	Kasvua ja työllisyyttä edistävä kilpailukyky
--	-----------	--

PO: MARKT			vuosi 2013 ⁵⁰	vuosi 2014	vuosi 2015					YHTEENSÄ
• Toimintamäärärahat										
12.0402.01	Sitoumukset	(1)	0	1,080	999					2,079
	Maksut	(2)	0	1,080	999					2,079
Maksuista saatavista tuloista rahoitettavat hallintomäärärahat										
Budjettikohdan numero		(3)								
MARKT PO:n määrärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	=1+1a +3	0	1,080	999					2,079
	Maksut	=2+2a +3	0	1,080	999					2,079
• Toimintamäärärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	(4)	0	1,080	999					2,079
	Maksut	(5)	0	1,080	999					2,079
• Maksuista saatavista tuloista rahoitettavat hallintomäärärahat YHTEENSÄ			(6)							

⁵⁰ Vuosi n on ehdotuksen/aloitteen toteutuksen aloitusvuosi.

Monivuotisen rahoituskehityksen OTSAKKEESEEN 1A kuuluvat määrärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	=4+ 6	0	1,080	999					2,079
	Maksut	=5+ 6		1,080	999					2,079

Huomautukset:

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

		vuosi 2013 ⁵¹	vuosi 2014	vuosi 2015					YHTEENSÄ
Monivuotisen rahoituskehityksen OTSAKKEISIIN 1–5 kuuluvat määrärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	0	1,080	999					2,079
	Maksut	0	1,080	999					2,079

⁵¹

Vuosi n on ehdotuksen/aloitteen toteutuksen aloitusvuosi.

3.2.2. Arvioidut vaikutukset toimintamäärärahoihin

- ☐ Ehdotus/aloite ei edellytä toimintamäärärahoja.
- ☒ Ehdotus/aloite edellyttää toimintamäärärahoja seuraavasti:

Täsmennettävä tavoitteet ja tuotokset ↓			vuosi 2012		vuosi 2013		vuosi 2014		vuosi 2015		YHTEENSÄ	
	Tyyppi ⁵²	Keskimäär. kustannukset	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä
1. Varautumisen ja ennaltaehkäisy tavoitteet: – lisätä valvontaviranomaisten ja pankkien varautumista kriisitilanteisiin ja – huolehtia kaikkien pankkien purkamismahdollisuudesta.												
Teknisten standardien ja ohjeiden lukumäärä		numeroin	0	0	0	0	11	517	1	200	12	717
Väli summa erityistavoite 1			0	0	0	0	11	517	1	200	12	717
2. Varhaisten toimien tavoite:												

⁵² Tuotokset ovat tuloksena olevia tuotteita ja palveluita (esim. rahoitettujen opiskelijavaihtojen määrä tai rakennetut tiekilometrit).

Täsmennettävä tavoitteet ja tuotokset ↓			vuosi 2012		vuosi 2013		vuosi 2014		vuosi 2015		YHTEENSÄ	
	Tyyppi ⁵²	Keskimäär. kustannukset	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä
– parantaa valvontaviranomaisten järjestelyjä puuttua asiaan varhaisessa vaiheessa												
Teknisten standardien ja numeroin ohjeiden lukumäärä			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47
Välisumma erityistavoite 2				0		0	1	47	0	0	1	47
3. Pankkien kriisinratkaisun tavoite:												
– varmistaa pankkien kriisinratkaisu kohtuujassa ja luotettavasti												
– taata oikeusvarmuus pankkien kriisinratkaisua varten												
Teknisten standardien ja ohjeiden lukumäärä	numeroin		0	0	0	0	10	470	4	799	14	1,269
Välisumma erityistavoite 3				0	0	0	10	470	4	799	14	1,269
4. Rajatylittävien kriisien hallinnan tavoite: – edistää viranomaisten tehokasta yhteistyötä rajatylittävässä kriisinratkaisussa												
Teknisten standardien ja ohjeiden lukumäärä			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47

Täsmennettävä tavoitteet ja tuotokset ↓			vuosi 2012		vuosi 2013		vuosi 2014		vuosi 2015		YHTEENSÄ	
	Tyyppi ⁵²	Keskimäär. kustannukset	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä	Tuotos	Kustannukset yhteensä
Välisumma erityistavoite 4			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47
KUSTANNUKSET YHTEENSÄ ⁵³				0		0	23	1,081	5	999	28	2,080

3.3. Kyseeseen tulevat monivuotisen rahoituskehityksen otsakkeet ja menopuolen budjettikohdat

- Talousarviossa jo olevat budjettikohdat

NA

- Uudet perustettaviksi esitetyt budjettikohdat

NA

Arvioidut vaikutukset hallintomäärärahoihin

3.3.1.1. Yhteenveto

- ☒ Ehdotus/aloite ei edellytä hallintomäärärahoja.
- ☐ Ehdotus/aloite edellyttää hallintomäärärahoja seuraavasti:

⁵³

Tavoitteisiin osoitetut määrärahat sisältävät myös yleiskustannukset suhteutettuina välittömiin henkilöstökustannuksiin.

3.3.1.2. Henkilöresurssien arvioitu tarve

- ☒ Ehdotus/aloite ei edellytä henkilöresursseja.
- ☐ Ehdotus/aloite edellyttää henkilöresursseja seuraavasti:

Huom.:

PO MARKTissa ei tarvita tämän ehdotuksen johdosta lisää henkilö- tai hallintoresursseja.

3.3.2. Yhteensopivuus nykyisen monivuotisen rahoituskehyksen kanssa

- ☒ Ehdotus/aloite on nykyisen monivuotisen rahoituskehyksen mukainen.
- ☐ Ehdotus/aloite edellyttää rahoituskehyksen asianomaisen otsakkeen rahoitussuunnitelman muuttamista.
- ☐ Ehdotus/aloite edellyttää joustovälineen varojen käyttöön ottamista tai monivuotisen rahoituskehyksen tarkistamista⁵⁴.

3.3.3. Ulkopuolisten tahojen osallistuminen rahoitukseen

- ☐ Ehdotuksen/aloitteen rahoittamiseen ei osallistu ulkopuolisia tahoja.
- ☒ Ehdotuksen rahoittamiseen osallistuu ulkopuolisia tahoja seuraavasti (arvio):

määrärahat, milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

	vuosi 2013	vuosi 2014	vuosi 2015			Yhteensä

⁵⁴

Katso toimielinten sopimuksen 19 ja 24 kohta.

Jäsenvaltioiden rahoitusosuus (60 % kokonaiskustannuksista)	0	1,620	1,498					3,119
---	---	-------	-------	--	--	--	--	-------

3.4. Arvioidut vaikutukset tuloihin

- ☒ Ehdotuksella ei ole vaikutuksia tuloihin.
- ☐ Ehdotuksella/aloitteella on vaikutuksia tuloihin seuraavasti:
 - ☐ vaikutukset omiin varoihin
 - ☐ vaikutukset sekalaisiin tuloihin

Liite rahoitus selvitykseen, joka koskee ehdotusta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/EY ja 82/891/EY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EY ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

EPV:lle annettaviin tehtäviin liittyvät kustannukset on arvioitu henkilöstökustannuksina (osastolle 1) ja myös osastolle 2.

Ehdotuksen aikataulun mukaan direktiivin ennakoidaan tulevan voimaan vuoden 2013 kesä- ja joulukuun välisenä aikana. EPV alkaa laatia teknisiä standardeja 12 kuukauden kuluessa voimaantulosta, joten työ voi käynnistyä jo tammikuussa 2014. Lisähenkilöstöä arvioidaan tarvittavan **23 teknisen standardin ja 5 ohjeen** laatimiseen ja muihin tähän liittyviin tehtäviin, kuten kolmansien maiden kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen, ei-sitovien kehysyhteistyösopimusten tekeminen kolmansien maiden kanssa, jatkuva seurantatyö, osallistuminen kollegioiden toimintaan ja EPV:n vastuulla oleva sitova sovittelu. Komission ehdotuksessa annetaan EPV:lle pitkän aikavälin tehtäviä, joita varten tarvitaan viisi lisätointa (väliaikaisina toimihenkilöinä) vuodesta 2014 lähtien. Lisäksi ennakoidaan tarvittavan 11 kansallista asiantuntijaa tilapäisiin tehtäviin vuosina 2014 ja 2015.

Muita oletuksia:

- Lontoossa sovellettava palkan korjauskerroin on 1,28.
- Edellä mainittujen teknisten standardien, ohjeiden ja niihin liittyvien tehtävien monimutkaisuuden vuoksi yhden teknisen standardin tai ohjeen ennakoidaan vaativan 1,15 henkilötyövuotta. Näin ollen 23 teknistä standardia ja 5 ohjetta vaatii 32 henkilötyövuotta vuosiksi 2014 ja 2015.
- Koulutuskustannusten oletetaan olevan vuodessa 1 000 euroa kokoaikaista työntekijää kohden.
- Virkamatkakulut 10 000 euroa arvioituna sen summan perusteella, joka vuoden 2012 talousarvioesityksessä osoitetaan virkamatkoihin henkeä kohden.
- Työhönottoon liittyvät kustannukset (matka- ja hotellikulut, lääkärintarkastukset, asettautumis- ja muut korvaukset, muuttokulut jne.) 12 700 euroa arvioituna sen summan perusteella, joka vuoden 2012 talousarvioesityksessä osoitetaan uuden työntekijän työhönottamiseen.

Seuraavien kolmen vuoden aikana tarvittavien määrärahojen lisäystarpeen laskentamenetelmä esitetään tarkemmin seuraavassa taulukossa.

Kustannuslaji	Laskenta	Määrä (milj. euroa)			
		2013	2014	2015	Yhteensä
Osasto 1: Henkilöstömenot					
<i>11 Palkat ja korvaukset</i>					
– väliaikaiset toimihenkilöt	=5*127*1,28	0	813	813	1,626
– kansalliset asiantuntijat	=11*73*1,28	0	1,028	1,028	2,056
– sopimussuhteiset toimihenkilöt		0	0	0	0
<i>12 Työhönottoon liittyvät kustannukset</i>	=16*12,7	0	203	0	203
<i>13 Virkamatkakulut</i>	=16*10	0	160	160	320
<i>15 Koulutus</i>	=16*1	0	16	16	32
Osasto 1 yhteensä: Henkilöstömenot		0	2,220	2,017	4,237
Osasto 2: Infrastruktuuri- ja toimintamenot	=16*30	0	480	480	960

Osasto 3: Toimintamenot		0	0	0	0
Yhteensä		0	2,700	2,497	5,197
josta unionin rahoitusosuus (40 %)		0	1,080	999	2,078
josta jäsenvaltioiden rahoitusosuus (60 %)		0	1,620	1,498	3,119

Seuraavassa taulukossa esitetään viittä väliaikaista toimihenkilöä koskeva henkilöstötaulukko:

Tehtäväryhmä ja palkkaluokka	Väliaikaiset virat
AD 8	1
AD 7	1
AD 6	1
AD 5	2
AD yhteensä	5